

புது யுகம் பிறக்கிறது

©. சுகாயசிங்கம்

✓
க.ந.பே. — ஜன்
பொலிகண்டி
8. 4. 66

தெனீயகம்
பொலிகண்டி
வல்வெட்டி த்துறை

"தெனீயகம்"

115

Handwritten text, possibly a signature or name, in a cursive script.

புதுயுகம் பிறக்கிறது

மு. தளையசிங்கம்

க. சிதம்பரம்

33, பெரியகடை

வாழ்விப்பாளர்

அரசு வெளியீடு,

231, ஆதிசூப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு-13, (இலங்கை).

அரசு வெளியீடு: 11

முதற் பதிப்பு: டிசம்பர், 1965.

விலை: ரூ. 2-75

Puthuyukam Pirakkirathu

(A Collection of Short-Stories)

Author: **M. THALAYASINGHAM, B. A.**

Publisher: **ARASU PUBLICATIONS,**
231, Wolfendhal Street,
Colombo-13, (Ceylon).

First Edition: 10th December, 1965.

Price: **Rs 2-75**

தம்பிக்கு

தமிழிலக்கியப் பற்றினையும், அதன் வளர்ச்சி குறித்து நாமும் ஏதாவது தொண்டியற்றல் வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையுமே பிரதான மூலதனங்களாகக் கொண்டு, மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசு வெளியீடு நிறுவப்பட்டது. 'ஈழத்தின் தலைசிறந்த முன்னணி எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரும், பழைய எழுத்தாளர் கோஷ்டியுடன் எழுத ஆரம்பித்து இன்று வரை தொடர்பு அறாமல் எழுதிவரும் சிறுகதையாசிரியருமான திரு. வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களின் 1951 - 1954 ஆண்டுச் சிறுகதைகளிற் பதினான்கை எங்களின் முதல் வெளியீடாகத் தோணி என்னுஞ் சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் அளித்தோம். அவ்வாண்டின் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு நமது முதலாவது வெளியீட்டிற்கே கிடைத்தமை மகிழ்ச்சிக்குரியது.

அதைத் தொடர்ந்து கவிதை - சிறுவர் இலக்கியம் - உருவகக் கதை - பேரூச் சித்திரங்

கள் - இலக்கிய வரலாறு - சொற்பொழிவுகள் ஆகிய பல துறைகளைச் சார்ந்த இலக்கிய நூல்களைத் தமிழ்ந்னையின் திருவடிகளில் வைத்தோம். இப்பொழுது, அரசு வெளியீடுகளின் தசதி முடிந்து, புதுயுகம் பீறக்கிறது பதினேராவது நூலாக வெளிவருகின்றது. முதலாவது வெளியீடு சிறுகதைத் தொகுதியாக அமைந்து, பதினேராவது வெளியீடே நமது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவருதல் அரசு வெளியீடு இயற்றும் பரந்துபட்ட இலக்கிய சேவைக்குச் சான்றாகவே அமைகின்றது.

இத்தொகுதியில், புதியதோர் எழுத்து வேகத்துடன் சிறுகதைகள் எழுதிவரும் மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் 1961- 1964 ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் எழுதிய பதினேரு கதைகள் இடம்பெறுகின்றன. 'தோணி'யுடன் இதனை ஒப்பிட்டு வாசித்தால், இடைப்பட்ட தசாண்டுகளின் கால ஓட்டத்தில், ஈழத்தின் சிறுகதைகள் உருவத்தைப் பொறுத்தும், உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தும் அடைந்துள்ள மாற்றங்களை ஒருவாறு உய்த்துணரலாம். மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் ஈழத்தின் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி-அவசரக் குறிப்புகள் என்ற கட்டுரைத் தொடர்மூலந் தமக்குத் தனித்துவமான-நேர்மையான - பரந்துபட்ட இலக்கியப் பார்வை உண்டென்பதை நிலைநாட்டினார். இருப்பினும், அவர் நல்லதொரு சிறுகதை ஆசிரியரும் என்பதைப் பலர் அறியத் தவறிவிட்டனர். அவருடைய இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் காரசாரமாக அமைவதாலும், அவருடைய சிறுகதைப் பரிசோதனைகளுக்குப் 'பெரிய' பத்திரிகைகள் களம் அமைக்க மறுத்தபடியாலும் அவரை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக ஈழம் காலந் தாழ்த்தியே உணருகின்றது. பத்திரி

கைகளுக்காக அல்லாமல், ஒரு தொகுதியை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதும்பொழுது, அக்கதைகளுக்கிடையில் 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' என்னும் வகையிற் சட்டென்று புலப்படாத ஒருமைப்பாடு கதைகளுக்கிடையில் ஊடுருவியிருக்குமென நம்புகின்றார். பத்திரிகைகளில் வெளிவராது, இத்தொகுதிக் காக எழுதப்பட்டவையே பெரும்பாலான சிறுகதைகள். இத்தொகுதி மூலம் புதிய பார்வை யுடைய சிறுகதை எழுத்தாளர் ஒருவரை ஈழம் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றது.

*

நமது முதலாவது வெளியீட்டில், 'ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் மேலுறைக்காகச் செலுத்தப்படும் அக்கறையை நாங்கள் தவிர்த்து, அட்டையிலும் அமைப்பிலும் புது முறையைக் கையாண்டுள்ளோம். இப்புது அமைப்பை எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் வரவேற்பார்களென்று எண்ணுகின்றோம்' எனக் குறித்தோம். நாம் கருதியது காரிய சாதனையாகிவிட்டது. அரசு வெளியீட்டு நூல்கள் வகுத்த வழியில் நூல்களைப் பிரசுரிக்கப் பலர் முன்வந்துள்ளார்கள். இதுவும் நமக்கு மன நிறைவைத் தருகின்றது.

வணக்கம்.

எம். ஏ. ரஹ்மான்
அரசு வெளியீடு.

உள்ளே

வீழ்ச்சி ...	5
புதுயுகம் பிறக்கிறது ...	17
தேடல் ...	28
கோட்டை ...	53
இரத்தம் ...	70
கோயில்கள் ...	83
பிறத்தியாள் ...	94
தொழுகை ...	108
சாமியாரும் பணக்காரரும் ...	118
சபதம் ...	125
வெளி ...	133

வீழ்ச்சி

யன்னல் கம்பிகளுக்கூடே தெரியும் காட்சி வகைப்படுத்திக் கூறமுடியாத ஓர் பரவச உணர்ச்சியைக் கிளப்புகிறது. உயர்ந்துவளைந்து நிற்கிறது ஓர் தென்னை. பின்னால் சில கழுகுகள். இன்னும் வேறு சில பெயர் தெரியாத மரங்கள். முன்னால் மஞ்சள் பூக்களோடு ஊசி இலைகள். பச்சை நிறத்தில் அப்படி என்ன இருக்கிறது மனதைக் கிளறுவதற்கு? யன்னல் கம்பிகளுக்கூடாய் மணிக்கணக்காகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம் போல் தெரிகிறது.

காலையில் நித்திரை விட்டெழுந்து அப்படியே சுவரோடு சாய்ந்தவாறே படுக்கையில் உட்கார்ந்த வண்ணம் அந்தக் காட்சியை அவன் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறான். நினைவுகளற்ற நிலை. நெஞ்சுக்குள் ஏதோ கிளறப்படும் ஓர் பரவச உணர்ச்சி மட்டும் நிற்கிறது.

தலை நீட்டிநிற்கும் தென்னை மரத்தின் உச்சிக்கு அப்பால் யன்னலின் மேல்விளிம்பு போடும் எல்லை வரை நீலவானம் மெல்லப் பரவிய சூரிய ஒளியில் விரிந்து தெரிகிறது. அங்கும் சலனமற்ற நிலை. அவனது அகத்தின் பிரமாண்டமான பிம்பம்போல் அதில் ஒரு பொட்டு முகில் கூட்டங்கூட இல்லை. பச்சை மரங்களில் அவன் கண்ட அந்தப் பரவச உணர்ச்சிக்குரிய காரணம் இப்போதான் அவனுக்கு விளங்குகிறது. ஆமாம், அவற்றுக்குப் பின்னாலுள்ள அந்த நீலவெளிதான் காரணம். இல்லாவிட்டால் அவை வெறும் மரங்களாகத்தான் தெரிந்திருக்கும். பின்னாலுள்ள அழகு வெளியின் பிணைப்பற்ற வெறும் சின்ன மரங்கள். அவற்றால் மட்டும் அவனுடைய அகத்துக்குள் அந்தப் பரவச உணர்ச்சியைப் பிறப்பிக்க முடியாது.

அவன் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறான். ஆனால் அதே வேளையில் அடுத்த அறையில் முடுக்கிவிடப் பட்ட வாடுவெலியும் அலறத் தொடங்குகிறது. அது அவனோடு போட்டி போடுகிறதா? ஆரம்பத்தில் அதைப்பற்றி அவன் கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படவில்லை. அவனுக்கும் அவனுடைய நிலைக்கும் தொடர்பற்ற ஏதோ ஓர் தூரத்துச் சத்தம் போல் தான் அது கேட்கிறது. ஒருவேளை அந்த உணர்வுகூடக் கொஞ்சம் தாமதித்துத்தான் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் பின்னர் அது மெல்ல மெல்லக் கூடிக் கொண்டே வந்து தன்னை வலுக்கட்டாயமாக அவனுக்குள் திணிக்கிறது. அதை எதிர்க்க முடியாமல் வலுவிழந்துபோன காதுகளும் அந்த ஆக்கிரமிப்பை இறுதியில் ஏற்றுக்கொள்ளவேதான் செய்கின்றன.

“வடவியட்னையில் அமெரிக்க விமானங்கள் புதிய தோர் தாக்குதலை நடத்தியிருக்கின்றன. ஐம்

பதுக்கதிகமான வியட்கொங் வீரர்கள் கொல்
லப்பட்டதுடன் ஐந்து பாலங்களும் அழிக்கப்
பட்டிருக்கலாம் என்று ஓர் அமெரிக்க ராணுவ
அதிகாரி கருத்துத் தெரிவித்ததாக ராய்ட்டர்
செய்தி கூறுகிறது.....”

புதிதாக வந்த எரிச்சலோடு அவன் அதை
உலுப்பிவிட முயல்கிறான். உலுப்பிவிட்டுத் திரும்
பவும் பழைய பரவசக் கிளறலில் அவனது மனம்
தன்னை இழந்துவிட முயல்கிறது. அவன் திரும்பவும்
வெளியே பார்க்கிறான்.

யன்னலுக்கூடாய் நீலவெளி முன்பைப்போலவே
விரிந்து கிடக்கிறது. ஆனால் எப்படியோ அங்கு முன்பு
படர்ந்திருந்த சூரிய ஒளி திடீரென்று மங்கத்
தொடங்குவதுபோன்ற ஓர் உணர்வு. வெறும் பிர
மையா? இல்லை, அது உண்மைதான். அவன் நிச்
சயப்படுத்திக்கொள்கிறான். மங்கிய ஒளியோடு மரங்
கன்கூட ஆடத் தொடங்குகின்றன. கூடவே குளிர்
காற்று. மழை வரப்போகிறதா? முந்தின சலன
மற்ற மௌனம் பிறப்பித்த பரவசம் இப்போ
கரைவதுபோன்ற அறிகுறி. அதற்குப்பதிலாக நெஞ்
சில் ஓர் மெல்லிய இனந்தெரியாத வேதனைதான்
கசியத்தொடங்குகிறது.

“மரண அறிவித்தல்.”

அவன் திடுக்கிடுகிறான். அதே வானொலியின்
அறிவிப்பு. இல்லை, அலறல். அந்த நேரத்தில் அது
அவனுக்கு அப்படித்தான் படுகிறது. அப்போதுள்ள
நிலையில் அடுத்த அறை வானொலியை அவன் சுக்கு
நூறுக நொருக்கிவிடக்கூடத் தயார். ஆனால் முடிய
வில்லை. அதன் மரணச்செய்தி தொடர்ந்து கேட்கவே
செய்கிறது. அதைக்கூட அவனால் தடுக்கமுடியவில்லை.

“இளைப்பாறிய முத்துத்தம்பி பொன்னையா காலமானார்.....”

வானொலி தொடர்கிறது.

“தங்கம்மாவின் அருமைக் கணவரும் சுருத்துறை சீ.ரீ.பி. அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் முத்துக்குமாரரின் தகப்பனாரும் நியூசிட்டி கொம்பனியின் மனேஜர் விஸ்வநாதனின் தமையனாரும், கிங்ஸ்வுட் ஆசிரியர் பேரின்பநாயகம், ஹோலிபமிலி கொன் வென்ட் ஆசிரியை செல்வி பொன்னையா ஆகியோரின் பாட்டனாரான இளைப்பாறிய முத்துத்தம்பி பொன்னையா காலமானார். மரணச்சடங்கு இன்று செவ்வாய்க்கிழமை மாலை கொட்டாஞ்சேனை மைதானத்தில் நடைபெறும். உறவினரும் நண்பர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவும். மீண்டுமொருமுறை வாசிக்கிறேன். இளைப்பாறிய முத்துத்தம்பி பொன்னையா காலமானார்.....”

காதுகள் அவற்றைக் கேட்டு வாங்கிக் கருத்தில் பதியவைக்க அவனுடைய மனதில் பலவகை உணர்வுகள் ஊற்றெடுக்கின்றன. பலவகையான கற்பனைகள் உருவாகின்றன. இளைப்பாறிய பொன்னையரின் உருவத்தை அவனது மனம் படம் பிடிக்க முயல்கிறது. வழக்கைத் தலை. வீட்டு விருந்தையில் ஈசிச் செயாரில் மூக்கிலோர் கண்ணாடியுடன் அவர் சாய்ந்து கிடக்கிறார். பக்கத்தில் ஓர் பத்திரிகை கிடக்கிறது. இல்லை, ஈசிச் செயாரில் சாய்ந்துகொண்டு அதைத் தான் அவர் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதுதான் அவருக்கு அறிவூட்டும் ஒரே ஒரு சாதனம். அவர் கண்ட உலகம், பிரபஞ்சம் எல்லாமே அதன் பக்கங்களுக்குள்ளே தான். இப்போ அதுவும் அடங்கி விட்டது. ஈசிச் செயாரில் அவர் இனி இருக்கமாட்

டார். இப்போ அவரைச்சுற்றி அவருடைய இளைப்பாறாத மக்களும் பேரன்மாரும் சுற்றத்தாரும் அழுத முகங்களோடு காட்சியளிப்பார்கள். அல்லது ஒரு வேளை அருகு வீட்டு வானொலியில், இல்லை அவர்கள் வீட்டு வானொலியிலேயே, தாங்கள் கொடுத்த மரணச்செய்தி சரியாக வருகிறதா என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ? அது சரியாகவே வந்ததினால் பெரிய சாதனையொன்றைச் செய்துவிட்டது போல் திருப்தியோடு தலையாட்டிக் கொள்கிறார்களோ? இருக்கலாம் என்றே அவனுக்குப்படுகிறது. இளைப்பாறிப் பின்னர் இறந்தும்விட்ட பொன்னையரின் உலகம் பத்திரிகைதான் என்றால் இளைப்பாறாத அவருடைய இப்போதைய சந்ததியாரின் உலகம் வானொலியும் சினிமாவுந்தானே? இனிவரும் சந்ததிக்கு டெலிவிசனாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்போதைய சந்ததிக்கு சினிமாவும் வானொலியுந்தான். ஆமாம் அவர்களும் இப்போ வானொலியில் அந்த மரணச் செய்தியைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். கேட்டுத் திருப்தியோடு தலையாட்டிக்கொண்டுதான் இருப்பார்கள். “கொட்டாஞ்சேனை மைதானத்தில் நடைபெறும்...”

“இரண்டாவது மரணச்செய்தி. சுந்தரமூர்த்திகனகரத்தினம் காலமானார். அரசாங்க மொழி அலுவலகத்தில் வேலை பார்த்த சுந்தரமூர்த்திகாலமானார்”

அதற்கு மேலும் அவனால் அதைக் கேட்கமுடியவில்லை. கேட்க விரும்பவில்லை. அவை மரணச் செய்திகளா? பதவி பட்டங்களின் விளம்பரங்களா? அவன் திரும்பவும் யன்னலூடாக வெளியே சென்றிருந்த பார்வையோடு மனதையும் திருப்ப முயல்கிறான். ஆனால் அடுத்த அறைக்குள்ளிருந்து வரும் அறையிலிருந்து தப்புவது இப்போ அத்தனை இலே

சானதாகத் தெரியவில்லை. “சீ. ரீ. ஓ வில் வேலை பார்க்கும் மிஸ் சிவகாமியின் தந்தையும் யாழ்ப்பாணம்.” யன்னலூடாகக் குளிர் காற்று வீசுகிறது. நீலவெளியில் வரவரக் கருமை படர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கருமையின் மூலக் காரணமாக அடிவானத்திலிருந்து கண்ணுக் கெட்டிய தூரம்வரை விரிந்து தெரிகிறது கார்மேகத் திரள். அதிலிருந்து அங்குமிங்குமாய் ஊடுருவிச் செல்லும் முன்னணிப் படைகள்போல் தென்னை மர உச்சிவரை சில கிளைமேகங்கள் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. “உறவினர்களும் நண்பர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவும். மீண்டுமொரு முறை வாசிக்கிறேன். சுந்தரமூர்த்தி கனகரத்தினம் காலமாரூர்.” முன்னால் தெரியும் மரங்கள் எல்லையற்று விரிந்து கிடந்த பழைய நீலவெளியின் பின்னணி யிலிருந்து கார்மேகத்தால் பிரிக்கப்பட்டுப் பழைய அமைதியை இழந்து, பிரிவினையினால் வந்த வேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் தவிப்பனபோல் குளிர் காற்றில் அங்குமிங்குமாக அசைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவனால் தொடர்ந்து அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. யன்னலூடாகக் குளிர் காற்று முன்பைவிட வேகமாக வீசுகிறது. பழைய பரவசத்தின் நினைவுகூட இப்போ அவனுக்கு இல்லை. இப்போ அவனுக்கும் ஏதோ வேதனையாகத்தான் இருக்கிறது. “உறவினர்களும் நண்பர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளவும்.”

இருக்கையை விட்டிற்றங்கி காரணமற்று அறைக்குள் அங்குமிங்குமாக அவன் நடக்கத் தொடங்கின்றான். வெளியே வண்டிச் சில்லுகள் தெருவில் போட்டிபோட்டுக் கடகடக்கின்றன. பள்ளி மாணவிகள் போகிறார்கள்.

நடந்து சென்ற அவன், அடுத்த யன்னலோர

மாக நிற்கிறான். அவனிருந்த அறையின் அடுத்த கண் அதுதான். முன்னால் முச்சந்தி கிளைவிட்டுப் பிரிந்துகிடக்கிறது. பள்ளி மாணவிகளை ஏற்றிச் செல்லும் சின்ன மாட்டு வண்டிகள் சதங்கைச் சத்தத்துடன் தார் றோட்டில் கடகடத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பின்னால் போகும் வண்டியில் சென்ற ஒருத்தி அவனைப் பார்த்துவிடுகிறாள். அவனும் பார்க்கிறான். ஒருகணத்துக்குள் அவளின் முழு உருவத்தையும் அவனுடைய கண்கள் எடைபோட்டு விடுகின்றன. புத்தகக் கட்டைத் தாங்கியவாறு வெள்ளைக் கவுண்டன் கீழ்விளிம்புக்கு வெளியே மடக்குப் பட்டவாறே தலைநீட்டிய முழங்கால்கள், அவனுடைய யூசத்துக்கு விட்டுக்கொடுக்கும் அவற்றின் மேற்பரப்பு. பச்சைக் கழுத்தணியின் வீழ்ச்சிக்கு இருபக்கமும் கரை எழுப்பும் குரும்பெட்டிப் பொம்மல்கள், குறுஞ்சிரிப்புத் தவழும் முகம்... இல்லை, இதழ் விரித்தே அவள் சிரித்துவிடுகிறாள். அவனும் சிரிக்கிறான். புதியதோர் உணர்ச்சி அவன் உடலில் பாய்கிறது. ஏதோ 'ஒன்றின் தேவை அரிப்பாக மாறுகிறது. வண்டி மறையும்வரை பஸ்டில் (Bastille) சிறையன்னலில் பார்த்து நிற்கும் சாடைப்போல் (Sade) யன்னலோடேயே அவன் ஓடிக்கொண்டு நிற்கிறான்.

எவ்வளவு நேரம் அவன் அப்படி நின்றானோ அவனுக்கே தெரியாது. வாடுவையின் அலறல் தான் திரும்பவும் அவனைத் தட்டிவிடுகிறது.

“நேரம் ஏழு முப்பத்தியொன்று. தேர்ந்த இசை.”

திடுக்கிட்டவன்போல் அவன் திரும்புகிறான். நெஞ்சில் திடீரென்று பழைய வேதனை பாய்கிறது. வண்டியில் கண்ட சிரித்த முகக்காட்சி அவ்வளவு

தடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. முடுக்கிவிட்ட யந்திரம்போல் அதற்குப்பின் அவன் அசுர வேகத்தில் இயங்கத் தொடங்குகிறான்.

நேரம் சரியா? மேசையில் கிடந்த கைக்கடி காரத்தை அவசரமாகத் திருகித் திருத்திக்கொள்கிறான். இன்னும் பள்ளிக்கூடம் தொடங்குவதற்கு அரை மணித்தியாலம் இருக்கிறது. அவன் கணித்துக்கொள்கிறான். அதற்குள் எத்தனையோ சடங்குகள் செய்து தீர்க்கப்படும்வண்டும். ஆனால் அதற்குப் பிறகுந்தான் நிம்மதி வந்துவிடுமா? மனதில் புதியதோர் கசப்பு பழைய வேதனையோடு கலக்கிறது. போகும்வாக்கில் சுவரில் தொங்கிய கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று தன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொள்கிறான். எப்படியோ நான்கு நாட்களாக அவன் கடத்திவந்த ஒன்று இன்று கட்டாயச் சடங்காகப் பயமுறுத்துகிறது. ஓர் வருத்தக்காரனின் தோற்றம். அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் அடுத்தவர்கள் கவலைப்படுவார்கள், காரணங்கூடக் கேட்பார்கள். ஓ, இந்த அடுத்தவர்களும் அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களும்! யார் கவலைப்பட்டார்கள்? ஆனால் அதேசமயம் பற்பசையோடும் பிறஷ்ஷோடும் துவாயோடும் சவர்க்காரப் பெட்டியோடும் சவரக் கருவிகளையும் அவன் காவிச் செல்லத் தவறவில்லை. பாத்திரம். ஆனால் அதற்குள் இன்னோர் சடங்கு. மலக்கூடம். முதல் சடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு முகச்சவரம் செய்ய முயன்ற போதுதான் அதற்குரிய கண்ணாடியைக் கொண்டு வரவில்லை என்பது தெரிய வருகிறது. திரும்பவும் அறைக்கு ஓர் ஓட்டம். திரும்பி வரும்போது பாத்திரமில் இன்னொருவர்! அவர் வெளியே வரும்வரைக்கும் ஒற்றைக்காலை மாற்றி மாற்றி வெளியே அவன் அவசரத் தவம் செய்கிறான். பின்னர் சவரம்செய்ய ஒருபடியாகச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதுதான்

பிளேட் பழசாகிவிட்டது தெரியவருகிறது. ஆனால் புதிது வாங்க இனி எங்கே நேரம்? அங்குமிங்கும் விழும் இரத்தக் கீறல்களையும் பொருட்படுத்தாது அவன் அதைக்கொண்டே சமாளிக்கிறான். கழுவும் போது முகம் எரிகிறது. அவன் கவலைப்படவில்லை. இந்த 'அரை வட்ட' வாழ்க்கையில் முழு உயிரே போகிறபோது இரத்தம் போனால் என்ன? முகம் எரிந்தால் என்ன?

அறைக்குள் திரும்பி வரும்போது மேசையில் கிடந்த கைக்கடிகாரம் நேரம் ஏழு ஐம்பத்திரெண்டு என்று காட்டுகிறது. இன்னும் எட்டு நிமிடங்களுக்குள் அங்கே பள்ளிக்கூடத் தலைமையாசிரியரின் மேசைக்குமுன்னால் கிடக்கும் புத்தகத்தில் சிவப்புக் கோடு கீறப்பட்டுவிடும். வழக்கம்போல் இன்றும் அவன் அதற்குக் கீழேதான் கையெழுத்திடப் போகிறான். அந்தத் தலைமையாசிரியர் வழக்கம் போல் தலையாட்டிக்கொண்டு இன்றும் சிரிக்கத்தான் போகிறார். அந்தச் சிரிப்புத்தான் அவனுக்குப் பிடிக்காது. Let him go to hell; let the fellow go and—

அவசர அவசரமாக அவன் காற்சட்டையை மாட்டிக்கொள்கிறான். நல்லகாலம் அவன் சப்பாத்துப் போடுவதில்லை. செருப்பு. ஆனால் வெளியே மழை பெய்கிறதா?

யன்னலுக்கு வெளியே சென்ற பார்வை இருண்டு கறுத்துவிட்ட மேகத்தையும் பெய்யத்தொடங்கி விட்ட மழைத் தூறலையுமே சந்திக்கின்றது.

சினத்தோடு அவன் செருப்பை விட்டுவிட்டுச் சப்பாத்தையே மாட்டிக்கொள்கிறான். மாட்டிவிட்டு காலைச்சாப்பாடு—தேநீர் என்ற பெயரில் நாயர் அனுப்பியிருந்த கர்மக் கடனைப் பெயருக்கு அவசர

அவசரமாக வாய்க்குள் போட்டுக் கொள்கிறான். போட்டுக்கொள்ளும்போதே அன்றைய டைம் டேபிளையும் புரட்டுகிறான்.

செவ்வாய்க்கிழமை 8-00 — 8-45, சரித்திரம் எஸ். எஸ். ஸி. 8-45 — 9-30, பூமிசாஸ்திரம் எஸ். எஸ். ஸி. 9-30 — 10-15, குடியியல்...

ஓய்வான பாடம் அன்று ஒன்றுமே இல்லை!

மனக்கசப்போடு கையைக் கழுவிவிட்டு புத்தகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அவன் பள்ளிக்கூடம் புறப்படுகிறான். வெளியே வானம் இருண்டு கிடக்கிறது. குளிர் காற்றோடு மழை சீறியடித்துப் பெய்கிறது. போவதா வேண்டாமா? போகாமல் விட்டால் தான் என்ன வந்துவிட்டது?

அந்த வாழ்க்கைக்கும் அதன் சின்னங்களான டைம் டேபிளும் சிவப்புக்கோடும் பிரதிபலிக்கும் அந்த அதிகார அமைப்புக்கும் எதிராக அவன் செய்யக்கூடிய ஒரே ஒரு புரட்சி அப்படி அடிக்கடி பிந்திப்போவதும் இடைக்கிடை காரணமற்றுப் போகாமல் விடுவதுந்தான். இன்று அப்படிப் போகாமல் விட்டால் என்ன? ஆனால் மனம் அதைக் கணித்துக்கொண்ட அதே சமயம் உடல் அறைக்குள்ளிருந்த ஓர் சின்னக் குடையை எடுத்து விரித்துக் கொண்டு மழையில் ஒடுங்கி நடுங்கியவாறு வெளியே புறப்படுகிறது. அவனுடைய சிந்தனைகளின் பலவீனத்தை அவனே உணராமலில்லை. வேதனையோடும் ஆத்திரத்தோடும் வேறு வழியின்றித் தனக்குள்ளேயே திட்டிக்கொண்டு அவன் நடக்கின்றான்.

போகும்போது சந்தியடிச் சின்னக்கடையில் சினிமாப் பாட்டுக் கேட்கிறது.

நடையா, இது நடையா?

நாடகமன்றோ நடக்குது

இடையா, இது இடையா

அது இல்லாததுபோல் இருக்குது.. :

வெள்ளிக்கண்ணு மீனா வீதிவலம் போனா

தையத்தக்க தையத்தக்க ஹய்யய்ய.

அது இலங்கை வானொலியின் திரை இசை. அதாவது திரை அலறல். ஆனால் இந்தமுறை அவனுக்கு வானொலியில் வந்த பழைய ஆத்திரம் இருக்கவில்லை. மாறாக அந்தப் பாட்டோடு சேர்ந்து ஏனோ சிறிது நேரத்துக்கு முன் வண்டியில் போன அந்தப் பள்ளிக்கூட மாணவியின் தோற்றந்தான் அவனுக்குச் சுவையோடு நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தப்பாடலுக்கும் அவனுக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை என்பது அவனுக்கே தெரியாமலில்லை. இருந்தாலும் அவனைப்பற்றித்தான் அது கூறுகிறது என்று நினைக்காமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. அந்த நினைவு அதுவரை அவனது மனதில் நிரம்பிய கசப்பைக் கொஞ்சம் கரைக்க உதவுகிறது. அதை வேண்டுமென்றே அவன் வலிந்து இன்னும் விருத்திசெய்ய முயல்கிறான்.

வண்டியில் அந்த மாணவி போகிறாள். சிரித்த முகம், பச்சைக் கழுத்தணி, சட்டைப் பொம்மல்கள், நீட்டி மடித்துள்ள முழங்கால்களும் அவற்றின் மேற்பரப்பும்..... இது நடையா? இது நடையா? ஒரு நாடகமல்லோ நடக்குது. இடையா? இடையா.....

திடீரென்று அவனுக்கோர் சிகரட் தேவைப்படுகிறது. மிக அவசரமாகத் தேவைப்படுகிறது. Bristol. Filter tipped, Virginia blended Cigarette.

அருகிலிருக்கும் சிகரட் கடையை நோக்கி அவன் அவசரமாகத் திரும்புகிறான். வெள்ளிக் கண்ணு மீனா வீதிவலம் போன தையத்தக்க தையத்தக்க ஹைய்யம் .. அங்கும் அது கேட்கிறது. அதை ரசித்து அனுபவித்துக்கொண்டே அவன் அணுகுகிறான். எதிரே, ஏற்கனவே அழுக்கடைந்துவிட்டிருந்த அவனது காற்சட்டையில் இன்னும் சேற்றை வாரி இறைக்கும் நோக்கத்துடன் இருண்டுவிட்டவானத்தின் இடிமுழக்கத்துக்கு ஏற்ப இரைச்சலோடு ஓர் கறுத்தக் கார் பிசாசுபோல் ஓடிவருகிறது.

*

புதுயுகம் பிறக்கிறது

கௌரி இன்னும் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் அசையாமல் கிடக்கிறாள். பக்கத்தில் சுற்றிப்போர்த்த அந்தச் சிறு உருவம் கிடக்கிறது. அது உருவமா? உள்ளே எலும்பென்பது இருக்குமா? அந்தக் கண்கள்? அந்த வாய்? உயிர் இருக்கிறது. ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு?

கனகரத்தினம் கல்லாய் நிற்கிறான். கௌரி இலி கண்ணைத் திறக்கும்போது அவன் என்னத் தைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?

கனகரத்தினத்தின் நெஞ்சு கனக்கிறது. நேற்று, முந்தநாள், ஏன் இரண்டு மாதங்களுக்குமுன் கௌரி அந்தக் கதையை ஆரம்பித்ததுமுதல் அவன் என்னென்ன வெல்லாம் சொன்னான்! எப்படியெல்லாம் சொன்னான்!

கனகரத்தினத்தால் தாங்கமுடியவில்லை. அடக்க முடியாத வேதனையோடு நினைவுகள் சேர்ந்து நெஞ்சை அமுக்குகின்றன.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு.

“அரோகரா” என்று கேலியாகக் கத்திக் கொண்டு சாயி அறைக்குள் எட்டிப்பார்த்தான் கனகரத்தினம். கையில் சிகரெட் புகைந்துகொண்டிருந்தது.

ஊதுபத்தியைப் பற்றவைத்துச் சாயிப்படத்துக்கு முன்னால் சும்பிட்டுக்கொண்டு நின்ற கௌரி ஒருகணம் திருப்பினாள். முகத்தில், மேலே ஒரு மெல்லிய புன்னகை நின்றாலும் அடியிலிருந்த சினம் தெரியாமலில்லை. கனகரத்தினத்தின் கையிலிருந்து அறைக்குள் நுழைந்த சிகரெட் புகையைப் பார்த்த பின் அந்த மெல்லிய புன்னகையும் மறைந்துவிட்டது. திரும்பவும் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு சும்பிடத் தொடங்கினாள்.

கனகரத்தினம் கவலைப்படவில்லை. முன் விரிந்தையில் இருந்த சோபாவில்போய் கௌரி வரும் வரையும் காத்திருந்தான், அவனுக்கு அதெல்லாம் பழக்கம். கௌரியின் உரிமை அது. அவனுக்கு அதில் எல்லாம் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ இல்லையோ அவளுக்கு இருக்கிறது. அதில் அவன் தலையிடக்கூடாது. அது அவளின் தொழுகைச் சுதந்திரம். பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் என்று தான் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு படித்த மனைவிக்குக் கடைசி அந்தச் சுதந்திரமாவது இருக்கவேண்டும். கௌரி அடிக்கடி எழுப்பும் வாதம் அது. அதில் அவள் உண்மையான கண்டிப்புங்கூட. இப்போ கொஞ்சம் முந்தி கனகரத்தினத்தையும் அவனது சிகரெட்டையும் நோக்கிவந்த அந்தச் சுண்டிச்சிவந்த பார்வை அதற்கு ஓர் உதாரணம். சாயி அறைக்குள் போய்விட்டால் கௌரி வேறு ஓர் அவதாரம்.

அவர்கள் வீட்டில் இந்த அறை மட்டும் ஒரு தனியான கலாசார டிப்பாட்மென்ட். கௌரிதான் அதற்கு அதிகாரி. கனகரத்தினத்தின் கலாசாரம் அதற்கு முற்றிலும் மாறானது, புரட்சிகரமானது. வீட்டில் எங்குமே ஆட்சி செய்தது. ஆனால் சாமி அறை வாசலுக்கு அப்பால் மட்டும் அது போவதில்லை. அப்பால் கௌரியின் ஆட்சி. புரட்சி பக்திக்குப் பணியவேண்டும். பணிய விரும்பாவிட்டால் அதில் தலையிடாமலே இருந்துவிடலாம். அது பயமுறுத்தல் அல்ல, பரஸ்பர ஒப்பந்தம். மரியாதை. கனகரத்தினத்துக்கு அதெல்லாம் பழகிப்போய்விட்டது. எழுத்துச் சுதந்திரம், பேச்சுச் சுதந்திரம், தொழுகைச் சுதந்திரம் என்பதில் எல்லாம் நம்பிக்கை வைக்கும் பேர்வழியல்ல அவன். அவனுடைய கட்சி வேறு. ஊதுபத்தி சாம்பிராணிபோட்டு மணிக்தியாலக்கணக்காக நின்று ஏதாவது ஒருபடத்துக்கு முன்னால் முணுமுணுத்துத்தான் ஆகவேண்டுமென்றால் முன்சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸ் லெனின் படங்களை அவன் சிபாரிசு செய்யத்தயார். ஆனால் கௌரியின் ரசனை வேறு ரகம். கோவணத்தோடு நிற்கும் முருகன் தரவழிகளைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அவள் உலகத்தில் அனுமதி இல்லை. அவள் வேறுயுகப் பேர்வழி. எப்போதோ பிறந்து, காலங்காலமாய் வளர்ந்து முதிர்ந்து இப்போது செத்துக்கொண்டிருக்கும் பழைய யுகம். பிறந்து கொண்டிருக்கும் இப்புதிய யுகத்தைச் சேராதவள் அவள். கௌரியைப்பற்றிய கனகரத்தினத்தின் அபிப்பிராயம் அது. என்றாலும் அவனுடைய விசயங்களில் அவன் தலையிடுவதில்லை. ஏதோ அவள் பட்டபாடு என்ற எண்ணம். அவனுடைய மாபெரும் இலட்சியமான உலகப்புரட்சிக்கு அவளின் அந்தச் சின்னஞ் சிறிய நான்கு சுவர் அறையிலிருந்து ஆபத்து வரப்போவதில்லை. எனவே,

அறைக்கு வெளியே நின்று கிண்டல் பண்ணுவது கூட அவசியம். ஆனால் அப்படிச் செய்வதில் தான் அவனுக்கு ஓர் ஆனந்தம்.

சிலநேரம் சென்று வெளியேவந்த கௌரியின் முகத்தில் பழைய சினம் இருக்கவில்லை. “உங்களுக்கு எந்தநேரமும் பகிடி” என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே வந்தாள். முகத்தில் நிம்மதி நிறைந்த சாந்தி நின்றது. நெற்றியில் விபூதிப் பொட்டு ஒளிவிட்டது. கூடவே தாய்மையின் பூரிப்பு.

கௌரியின் முகத்தில் அப்படி ஒரு களை சதா ஒளியிடத்தான் செய்யும். ஆனால் முக்கியமாக அவள் சாமி அறையிலிருந்து வெளிவரும்போது அந்தக் களையின் ஒளிவட்டங்களைக்கூடக் கண்டுவிடலாம் என்ற ஒரு பிரமை ஏற்படும். கனகரத்தினத்துக்கு அந்தத் தோற்றம் கௌரியின் அம்மாவை நினைவூட்டும். அவன் சின்னவனாய் இருக்கும்போதே இறந்து போன அவனின் தாயாரை நினைவூட்டும். அம்மாவின் அம்மாவை, தாயாரின் தாயாரை என்று அதற்குப்பின் ஒரு தொடர் நினைவுகள் ஓடும். எல்லோர் முகங்களிலும் அதேவித அமைதி; தெய்வீகக்களை; ஒளிவிடும் விபூதிப் பூச்சு. அதுதான் கிழக்குப் பண்பாடு என்று ஏதோ ஒன்று நெஞ்சுக்குள் சொல்லும். சாமி அறைக்குள் போய்நின்று அந்தப் பழைய கலாசாரத்தோடு, அந்தப் பழைய பரம்பரைத் தொடரோடு கௌரி தொடர்பேற்படுத்திக் கொள்கிறாளா? ஐக்கியப்பட்டு விடுகிறாளா? ஆச்சரியத்தோடு கனகரத்தினம் தன்னையே அப்படிக்கேட்டுக்கொள்வான். அந்தக் கேள்விகளுக்கு அவனால் விடை கண்டுகொள்ள முடியாவிட்டாலும் கௌரியின் முகத்தில் நிற்கும் அந்த அமைதி நிறைந்த களைக்கு மனத்துள் அவனால் மரியாதை கொடுக்கா

மல் இருக்கமுடியாது. அவளின் பழக்க வழக்கங்கள் பழைய பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்களாய் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றில் உள்ள அமைதியும் பொறுமையும் போற்றப் படக்கூடியவைதான். அவனது புரட்சி எண்ணங்களில், அவன் காணும் புதுயுகப் பெண்களில் அவற்றின் வெறுமையினால் ஏற்படும் குறையை அப்போதுதான் அவனால் உணரமுடியும். ஆனால் அதற்காக கௌரியில் அதிக அன்பைக் காட்டுவதைத் தவிர தன் கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்ள அவன் விரும்புவதில்லை. கட்சியும் கொள்கையும் அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே ஒழிய உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டவையல்ல என்ற பழக்கமான அவனின் சுலோசத்தை அதற்குக் காரணமாகவும் காட்டிவிடுவான்.

“இண்டைக்கென்ன டைம்டேபிளில் ஒரு மாற்றம்? பகல் பத்துமணிக்கும் ஒரு கும்பிடு. ரூயிற்றுக்கிழமை யெண்டும் பாராமல்?” என்று கௌரியைப் பார்த்து அவன் அப்போது கேட்டபோது பகடியோடு ஓர் இனந்தெரியாத வாஞ்சையும் சேர்ந்து நின்றது.

“உங்களுக்கென்ன ஊர்சுற்றியிற்று வருவேங்க, விடிஞ்சாப் பொழுதுபட்டா கட்சி கட்சியெண்டு பீத்துவேங்க, வேறென்ன தெரியும்?”

“அடேயப்பா புதிசா ஏதோ தெரிஞ்சு வைச்சிருக்கிறபோலிருக்கே” என்று கணகரத்தினம் உதட்டைப் பிதுக்கிமுகத்தைக் கோணலாக்கிச் சிரித்தான். “என்ன அமெரிக்கன்காறங்கள் சந்திரனுக்குப் போயிற்றாங்களா? அல்லது நூறு மெகடன் அணுகுண்டை வெடிக்க வைச்சிற்றாங்களா? அல்லது கென்னடிதான் ஒரு கொம்பூனிஸ்ட்டாக மாறியிற்றேரா?”

“போங்களப்பா, உங்களுக்கு எப்பவாவது நல்லதாக ஏதாவது கதைக்க முடிகிறதா?” என்றுள் கௌரி.

கனகரத்தினத்துக்குச் சாடையாகச் சுட்டது. எப்போதாவது அவன் நல்லதாக இல்லாத ஏதாவதைப்பற்றிக் கதைத்ததுண்டா? நடுத்தரப் புரட்சி, தொழிலாளர் எழுச்சி, சோஸலிஸ அமைப்பு, முதலாளி வர்க்க ஒழிப்பு என்பவற்றைவிட நல்லவை வேறு இருக்கிறதா?

“சரி நீ நல்லதாக ஏதாவது கதை பாப்பம்?” என்றுள் கௌரியைப் பார்த்து வேண்டுமென்றே.

“சுசீலா இருக்கே?” என்று ஆரம்பித்தாள் கௌரி.

ஆனால் கனகரத்தினம் விடவில்லை. “எந்தச் சுசீலா?” என்று இடைமறித்தான்.

“என்ன சுசீலாவைத் தெரியாதா?” என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் கௌரி.

கனகரத்தினத்துக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. கௌரி சொல்பவை அவ்வளவு முக்கியமற்றவை என்று காட்டிக்கொள்வதில் அவனுக்கு ஒரு சந்தோசம். “என்ன பெரிய சரித்திரப் பிரசித்திபெற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிற்று ஆச்சரியப்படுறவள் போல ஆச்சரியப்படுகிறாயே. சுசீலா எண்டால் என்ன, லெனின் ஸ்டாலின் எண்ட எண்ணமா?”

கௌரி அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. “நம்மோடு வாசிறறியில் இருந்துதே அது” என்றுள் அவள்.

கனகரத்தினம் கொஞ்சமும் அதைப் பற்றி நினைக்க விரும்பாதவன்போல் 'சரி அந்தச் சுசீலாவுக்கு என்னவாம்?' என்றான் அசிரந்தையாக.

“அதுக்குப் பிறந்த முதல் குழந்தை செத்துப் பிறந்திருக்காம். முகம் கண் மூக்கெல்லாம் அசிங்கமாக இருந்திச்சாம். என்னவோ வியாதியெண்டு இப்ப கோமளா சொல்லியிற்றுப் போகுது.”

“அவளுக்கு வீ. டி. யாக்கும்” என்றான் கனகரத்தினம்.

“யாருக்கு?”

“பிள்ளையைப் பெத்த சுசீலாவுக்கோ கிசீலாவுக்கோ?”

“சும்மா பைத்தியம் கதைக்காதீங்க” என்று பதைபதைத்துச் சொன்னாள் கௌரி. “உங்கடநாக்கல்ல அழுகிப்போகும் அப்படிச் சொன்னா. அவள் எவ்வளவோ நல்லவள். அவள் ஒரு நிவிஜியஸ் கேஸ்.”

“அப்ப அவளின்ர புருஷனுக்காக்கும்” என்றான் கனகரத்தினம் எந்தளவிலும் தன் காரணம் பிழைக்காததுபோல்.

கௌரிக்கு, கனகரத்தினம் இன்னும் கூடுதலான ஒரு பாவத்தைச் செய்துவிட்டதுபோல் பட்டிருக்கவேண்டும். அவளின் பதைபதைப்பு இன்னும் கூடிற்று. “மற்றவையெல்லாம் தன்னைப்போல எண்ட எண்ணமாக்கும், ஏனிப்படி வீணப் பாவத்தைத் தேடிக் கொள்ளேங்க? அது ஒரு சாயிப்போக்கு. சுசீலாவைவிட நல்லம். என்னுடைய (Batchmates) பற்சீமேற்சைப் பற்றி எனக்குத் தெரி

யாதா? மூண்டு வருசத்துக்கு முந்தியிருந்த உங்களுக்கென்ன தெரியும்? நீங்கதான் முந்தி அங்கையும் இஞ்சேயும் திரிஞ்சிங்களெண்டு இப்பேயும் கதைக்கினம்.”

“சரி அதுக்கு இப்பவேன் ஒருசண்டே ஸ்பெசல்கும்பிடுபோட்டனி? சுசிலாவின்ர ருழந்தை உயிர்த் தெழ வேண்டுமெண்டா?” கனகரத்தினம் கதையை மாற்றினான். தன்னைப் பற்றிய புதைபொருள் ஆராய்ச்சி தோல்வியைத்தான் கொண்டு வரும் என்று அவனுக்குத் தெரியும்.

“இல்லை உங்கட பிள்ளைதான் சுகமாகப் பிறக்க வேண்டுமெண்டு. மூண்டு வருசத்துக்குப்பின் அருமை பெருமையாகக் கிடைச்சிருக்கெண்டு அக்கறை இருக்கா உங்களுக்கு?”

கனகரத்தினம் ஒவென்று சிரித்தான். சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். “அதுக்குத்தானு நீ இப்ப ஸ்பெலல் கும்பிடு போட்டாய்? பைத்தியம். நீ எரிக்கிற கற்பூரமும் ஊதுபத்தியும் நம் நாட்டுப் பணத்தை ஜப்பானுக்கும் இந்தியாவுக்கும் அனுப்புமேயொழிய கடவுளட்ட ஒண்டும் சொல்லாது. இந்த விசயங்களுக்கெல்லாம் கடவுளட்டக் கேட்கிறதும் காசி கதிர்காமம் போறதுவும் இந்தக் காலத்திலே செய்யிறதில்ல. அது அந்தக் காலம். இது அணுக்குண்டுக் காலம் கௌரி, இது அணுக் குண்டுக் காலம். விஞ்ஞானம் எதையும் செய்யும். கடவுளட்டக் கேட்கிறத விட்டிற்று டொக்டரட்டப் போகோணும்.”

“சரி சரி உங்கட லெக்ஸர் போதும்.” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் அதை முடிக்கமுன்பே கௌரி தன்பாட்டில் குசினிப்பக்கம் போய்விட்

டாள். கனகரத்தினம் தொடர்ந்து சிரித்தான். அது ஒரு வெற்றிச் சிரிப்பு.

கனகரத்தினம் ஒரு பொதுவுடமைவாதி. பல் கலைக் கழகத்தில் படிக்கும்போதே அவன் அப்படி. இப்போ கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதேசமயம் ஒரு முக்கிய தொழிற் சங்கத்தின் செயலாளனுங்கூட. கட்சி விவகாரந்தான் அவனது முக்கிய வேலை. உத்தியோகம் இரண்டாந்தர யந்திரத் தொழில். தனிப்பட்ட முன்னேற்றத்தில் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மனித குலத்தின் பொது முன்னேற்றத்தில் தான் அவனுக்கு நம்பிக்கை. அதற்குத் தடையாய் உள்ள பிற்போக்குச் சக்திகளை அகற்றும் விசயத்தில் அவனது கட்சிச் சகாக்களைவிட அவன் மிகவும் தீவிரமானவனுங்கூட. அகிம்சை பொறுமை என்பவற்றை அவன் அடியோடு வெறுத்தான். அவற்றின் மூலம் பிற்போக்குச் சக்திகளைக் களைந்தெறிய முடியாது என்பது அவனது அசையாத நம்பிக்கை. புரட்சியும் சர்வாதிகாரமுந்தான் அவனுக்குப் பிடித்த வழி. கட்சி மாறாகச் சொன்னாலுங்கூட பலத்தைப் பலம் தான் அழிக்கவேண்டும் என்பதுதான் அவனது தனிப்பட்ட கொள்கை. தீபெத்தைச் சீனா கைப்பற்றியபோது, இந்தியாவில் அது ஆக்கிரமிப்பு நடத்தியபோது அவனுக்கு அவை தவிர்க்கமுடியாத உலகப் புரட்சியின் சில கட்டங்களாகத்தான் பட்டன. பரீட்சார்த்தமாக வெடிக்கப்பட்ட அதிக மெகட்டன் அணுக்குண்டுகள் அவனைப் பொறுத்த வரையில் அதே செய்தியைத்தான் கொடுத்தன. வழி எப்படியாய் இருப்பினும் தன் நோக்கம் தலை சிறந்தது என்பது அவனது நம்பிக்கை. அதைக் கௌரியும் உள்ளுக்குள் உணர்ந்திருந்தாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் கௌரி வழியைப் பற்

றிக் கவலைப்பட்டாள். கனகரத்தினத்துக்கு அந்தக் கவலை இருக்கவில்லை. மாறாக அது ஒரு பழைய பரம்பரைப் பிற்போக்குச் சபாவம் என்று சிரித்தான். அடுத்த இரண்டு மாதங்களாக கௌரி கவலைப்படும்போதெல்லாம் கனகரத்தினம் அப்படித்தான் சிரித்தான். அப்படித்தான் பகிடி பண்ணினான். ஆனால் அடுத்த இரண்டு மாதம்வரைக்குந்தான். அதற்குப் பின்?

கௌரி கண்திறந்து ஐந்தாறு நிமிடங்களாகின்றன. கஷ்டப்பட்டுப் பிரசவித்தபின் கௌரி இப்போதுதான் கண்திறந்திருக்கிறாள். நிதானமாக அறிவு வந்தபின் அங்குமிங்கும் அவள் கண்கள் தேடுகின்றன.

கனகரத்தினத்தின் முகத்தில் அப்படி எழுதி ஓட்டிவிட்டிருக்கிறதா?

“பிள்ளை எங்க?” என்று பயத்தோடு அவள் கேட்கிறாள்.

பிள்ளை கிடக்கும் பக்கத்தைக் கனகரத்தினம் காட்டுகிறாள். போர்வையை அகற்றிக் காட்டும்படி அவள் வேண்டுகிறாள். பேசாமல் நிற்கிறாள் கனகரத்தினம். அவளால் பொறுக்கமுடியவில்லை. கஷ்டத்தோடு தானே முயல்கிறாள். அதைப் பொறுக்க முடியாமல் கனகரத்தினமும் உதவுகிறாள். போர்வை அகற்றப்பட்டு உருவம் தெரிகிறது. அடுத்தகணம் கௌரி கீச்சிட்டுக்கொண்டே முகத்தைத் திருப்பி விடுகிறாள்.

கனகரத்தினத்துக்கு எப்படித் தேற்றுவதென்று தெரியவில்லை. ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பின் கனகரத்தினத்தின் பக்கம் அவள் பார்வை திரும்புகிறது. அதில் நிற்கும் அந்தக் கேள்வி!

‘அப்போ உங்களுக்கும் வீ. டி. தானா? உங்களுக்கும் அதுதானா?’

“இல்லை, கௌரி. இல்லை. இது என்ன வியாதியெண்டு தெரியவில்லையாம். அணுக்குண்டுகளின் ரேடியோ அச்டிவ் தூசுகளினால் வந்திருக்கலாம் என்று டொக்டர்ஸ்மார் சொல்லீனம்” என்று கனகரத்தினம் சொல்லும்போது அவனுக்குக் கண்ணீர் வடிகிறது.

கௌரியின் கண்கள் விரிகின்றன. பின்பு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள்போல் மறுபக்கம் தலையைச் சாய்த்துக் கொள்கிறாள். முன்பு இருந்த விம்மல் குலுங்கல் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் கண்களில் நீர் ஆறுகப் பெருகி ஓடுகிறது. கனகரத்தினத்தின் நெஞ்சை அந்தக் காட்சி நெருடுகிறது. என்னத்தை நினைத்து அவள் அழுகிறாள்?

கடைசியில் உங்கள் விஞ்ஞானம், உங்கள் அறிவு, வழியல்ல நோக்கமும் முடிவுந்தான் முக்கியம் என்ற கொள்கை எல்லாம் இதைத்தானா செய்தன என்று நினைக்கிறாள்?

“அழாதே கௌரி, அழாதே. எல்லாம் கடவுளின் செயல்.” என்று என்ன சொல்கிறோம் என்று தெரியாமல் உழறினான் கனகரத்தினம்.

“இல்லை,” என்றாள் கௌரி. முனகினாலும் நிதானமாகக் குரல் வந்தது. “இல்லை இது கடவுளின் செயலல்ல. உங்கள் முன்னேற்றம் எங்கட கடவுளையே கொண்டு போட்டுது.”

★

தேடல்

காரை எடுத்துக்கொண்டு அவன் புறப்பட்டு விட்டான். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தைவிட்டு அவன் வெளியேறி நான்கு வருடங்களாக இருக்கலாம், நாற்பது வருடங்களாக இருக்கலாம், நானூறு வருடங்களாக இருக்கலாம். அவனால் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியவில்லை. அப்படி ஒரு நினைவற்ற நீண்ட சூன்யத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டு விழித்தெழுந்தது போன்றிருந்தது அவனுடைய நிலை. அப்படி ஒரு நிலையிலிருந்து எப்படி விழித்துக்கொண்டானோ தெரியாது. ஆனால் விழித்துக்கொண்டபின்தான், அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த பதவி, உத்தியோகம், இன்பம் எல்லாம் வெறும் பொய்யாகப்பட்டன. உயிரற்ற சூன்யமாகப்பட்டன. பழைய வாழ்க்கையின் பசுமை, நான்கு வருடங்களாகப் பல்கலைக் கழகத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பசுமை, திடீரென்று புதிய ஒரு பரிமாணத்தில் காட்சி கொடுத்தது. அதில் துடிப்பு இருந்தது, உயிர் இருந்தது. ஓட்டம் இருந்தது, வேகம் இருந்தது, எல்லாம் இருந்தன. அங்கே செய்த செயலுக்கேற்ற பயனாக வெளியே கிடைத்த உத்தியோகத்தாலும் வாழ்க்கையாலும்

அவற்றுக்கு முன்னால் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. திடீரென்று எல்லாம் செத்துவிட்டவை போலவே தெரிந்தன. அவனால் அதற்குப் பின்பும் தாங்கமுடியவில்லை. காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான். பல்கலைக் கழகத்தை நோக்கிக் கார் விரைய விரைய பழைய வாழ்க்கையின் துடிப்பையும் வேகத்தையும் நோக்கி ஓடும் ஓர் விறுவிறுப்பு அவனைக் கௌவத் தொடங்கிற்று. அவனைத் தேடி அவன் ஓடும் ஓர் உணர்வு.

பல்கலைக் கழக வட்டாரத்துக்குள் கார் நுழைந்த போது அவனது பழைய உலகம் அப்படியே பச்சையாக நிதர்சனமாக நின்றது. பேராதனைக் கடைவீதியை அடுத்த பாலத்தைத் தாண்டும்போதே புதிய உலகத்துக்குள் புகும் படபடப்பு ஆரம்பித்து விட்டது. எத்தனையோ நாட்கள் அந்தப் பாலத்தால் அவன் போயிருக்கிறான். எத்தனையோ நாட்கள் அந்தப் பாலத்தில் நின்றுகொண்டே, அந்தப் பாலத்துக் கம்பிகளைப் பிடித்துக்கொண்டே கீழே சலசலத்து ஓடும் மகாவலி கங்கையை மெல்லிய ஓர் நடுக்கம் உடலில் ஏறும் உணர்ச்சியோடு அவன் பார்த்திருக்கிறான். இராமநாதன் விடுதியின் பின்பக்கத்து நீண்ட கொரிடோரில் நின்று கொண்டு பார்க்கும்போது தெரியும் மகாவலி கங்கைக்கும் பேராதனைப் பாலத்தில் நின்றுகொண்டு கைகளால் கம்பிகளைப் பற்றிக்கொண்டு கீழே எட்டிப் பார்க்கும்போது தெரியும் மகாவலி கங்கைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். முன்னைய காட்சியில் கவித்துவம் பிறக்கும், பின்னதில் அடிமனதிலிருந்து எழும் ஓர் ஆதிப் புல்லரிப்பு மெல்ல மெல்லவரும். கீழே கீழே, விழுந்து விழுந்து, இறந்து இறந்து ஏதோ ஓர் உலகத்தில் பிறந்து பிறந்து பிறந்துஅப்படி ஓர் புல்லரிப்பு. ஓரிரவு அந்தப் பாலத்தைப்பற்றி அவன் ஒரு கனவுகூடக் கண்டி

ருக்கிருன். முன்னால் அதே பாலத்தில் பாதை திருத்தி அமைக்கும், பி. டபிள்யூ. டி. ஸ்டீம் ரேலர் ஒன்று ஓடுகிறது. கடகடவென்ற ஒரு நடுக்கம். பின்னால் அதோடு இழுபட்டுக்கொண்டு அவன் ஒரு காரில் போகிறான். அவனது உடம்பெல்லாம் அதே நடுக்கம். கடகட கடகட... .. பாலம் மெல்ல மெல்லத் தாண்டப்படுகிறது. தாண்டியாகிவிட்டது. திடீரென்று முன்னால்போன ஸ்டீம் ரேலர் எப்படியோ ஒரு ஷெல் கம்பனி எண்ணெய் வண்டியாய் மாறி ஓடுகிறது. அவன் விழித்துக்கொள்கிறான். உடலில் அதே நடுக்கம் இன்னும் நிற்கிறது. அப்படி ஒரு கனவு. அந்தக் கனவின் நினைவு இன்றும் அவன் மனதில் அப்படியேதான் நின்றது. இன்று திரும்பவும் அங்கு செல்லும் வழியில் அந்தப் பாலத்தைத் தாண்டும்போது அப்படி ஓர் உணர்வுதான் அவனது உடலைப் படபடக்கச் செய்தது. ஒரு புது உலகுக்குள் புகும் படபடப்பு.

பாலத்தைக் கடந்து பூந்தோட்டச் சந்தியையும் தாண்டி கலகா ரோட்டில் திரும்பி பல்கலைக் கழக வட்டாரத்துக்குள் புகுந்தவுடன் படபடப்பு நின்று பழைய உலகம் விரியத் தொடங்கிற்று. பழைய பஸ் தங்குமிடம் கலகா ரோட்டில் பழைய மாதிரியே இருந்திற்று. ஆனால் முன்பு அத்திவாரங்கூட இல்லாமல் இருந்த வைத்தியப் பகுதிக் கட்டடம் இன்று அழகாக எழுந்து நின்றது. அதோடு வலது பக்கத்தில் சுட்டி முடிக்காமல் கிடந்த விஜய வர்த்தனா விடுதி, எல்லாம் முடிந்து எத்தனையோ பேர்களின் இருப்பிடமாகக் கம்பீரமாக எழுந்து நின்றது. முன்பு வெறுமனே கிடந்த ரோட்டின் அந்தப் பகுதியில் இப்போ அங்குமிங்கும் மாணவ மாணவிகளாக ஒரே கலகலப்பு. விஞ்ஞான மாணவர்கள், விஞ்ஞான மாணவர்கள், எங்குமே விஞ்ஞான மாணவர்கள் என்ற ஒரு பிரமை. அவனுக்

குப் பழக்கமான ஒரு உலகந்தான், ஆனால் இப்போது அவன் எவ்வளவோ முன்னேற்றம், எவ்வளவோ புதிது. எப்படியோ ஒரு இனந்தெரியாத கவலை அவன் நெஞ்சில் மெல்லக் குத்திற்று. அவனுக்குப் பின் எவ்வளவோ நடந்துவிட்டன. எத்தனையோ பேர் வந்துவிட்டனர். அவன் போய்விட்டதால் எதுவும் நடக்காமல் போய்விடவில்லை, அவன் அங்கே இல்லை என்பதற்காக எவரும் எதையும் இழக்கவயில்லை. அவனைப் பற்றிய கவலையோ நினைவோ எவருக்குமே இல்லை.

அது ஒரு விசித்திரமான வேதனை. ஆனால் போகப்போக அது விசித்திரமாகப்படவில்லை. மெல்ல மெல்ல அவனது முழு நினைவுகளையும் ஆக்கிரமிப்பதுபோல் அது வளரத் தொடங்கிற்று. அந்த வேதனையை வெளிக் காட்சிகள் மூலம் அவன் மறக்க முயன்றான். ஆனால் ஏனோ அவை இன்னும் அதைக் கூட்டுவனபோலவே தெரிந்தன. அருளுசலம் விடுதியையும் ஜயதிலகா விடுதியையும் தாண்டிக் கார்போய்க் கொண்டிருந்தது. எதிரே கலைக்கூடம், கலைக்கூட்டம், புதிய வாசகசாலை எல்லாம் ஒடிவந்து கொண்டிருந்தன. கலைக்கூட மதிஸ்கவர், மார்சலின் அறை எல்லாம் பழைய நினைவுகளைக் கிழறிக் கொண்டு வந்தன. மாலை நேரங்களில் அதில் உட்கார்ந்துகொண்டு எத்தனையோ பையன்கள் பாதையில் போய்வரும் பெண்களைப் பார்த்துப் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். நல்லசிவம், சுணைசுகந்தரம், பொனிபேஸ், தில்லைநாதன், பீலகெதர ஆனால் அவன் மட்டும் அவர்களுடன் ஒருநாளும் இருந்த தில்லை. அவர்கள் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். வெள்ளிக்கிழமைகளில் “தகரங்கள்” கூட்டுப் பிரார்த்தனைக் கோலத்தில் தலையில் பூவும் நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டுக்களுடனும் போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். வெள்ளைநிறச் சாரி, சிவப்புநிறச் சாரி, பச்சை

நிறச் சாரி. ஆமாம் அவனுக்கு அவை வெறும் சாரிகளாகத்தான் தெரியும். பெண்களாக, பெயர்களாக என்றுமே தெரிந்ததில்லை. அவனுக்கு அவர்களைப் பற்றி கவலையே இருந்ததில்லை. இல்லை, நான்தான் சாட்டுக் காட்டி என்னையே திருப்திப்படுத்தியிருக்கிறேன். இப்போ அவன் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். இப்போதான் அவனுக்கு எல்லாம் விளங்குவதுபோல் தெரிந்தன. அவனைப்பற்றி அவர்களுக்குத்தான் கவலை இருக்கவில்லை. அவர்களுக்குத்தான் அவனைப்பற்றித் தெரியாது. ஆனால், அவன் ஏதோ தான்தான் கவலைப்படாததுபோல் நடத்தியிருக்கிறான். இரவு ஏழு மணிவரையும் வாசகசாலையில் இருந்துவிட்டு இரவுக்கும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவன் வெளியே வருவான். படிப்பு, படிப்பு, படிப்பேதான் அவனுக்கு எல்லாம். ஒரு வேளை வேறு ஒன்றும் கிடைக்காததால்தான், வேறு எதையும் என்னால் பெறமுடியவில்லை என்பதினால்தான், நான் சதா படிப்பு, படிப்பு என்று செத்தேனோ? அவன் இப்போ தன்னையே கேட்டுக்கொண்டான். ஆனால் அதற்குப் பதில் காண அவன் விரும்பவில்லை. மெல்லிய ஒரு அசௌகரியத்தோடு அந்தக் கேள்வியை ஒதுக்கிவிட்டுப் பழைய நினைவுகளில் திரும்பவும் ஆழ்ந்தான். இரவு ஏழு மணிக்கு அவன் வாசகசாலையைவிட்டு வெளியே வருவான். அவர்கள் இன்னும் மதில்சுவரில் இருந்துகொண்டு பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். நல்லசிவம், கணேஷ், பொனி பேஸ், தில்லைநாதன், சீவநாயகம்.....

சீவிச் சிங்காரிச்சு, பூவும் பொட்டும் வைச்ச பொண்ணு முன்னே போகுது—முல்லைப்பூ வாசம் பின்னே போகுது.

ஓ, எப்படி அவர்களை அவன் வெறுத்தான்! எப்படி வெறுத்தான்! Frustrated Cases - அவன் அவர்

களுக்குக் கொடுக்கும் பெயர். முன்னால் போகும் பெண்கள் அவர்களைப் பற்றித்தான் கூதைத்துக் கொண்டு போவார்கள். அவன் அந்தப் பெண்களைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவன்போல் தன்பாட்டில் போய்க்கொண்டிருப்பான். ஆனால் முன்னால், பின்னால், பக்கத்தில் எல்லாம் பெண்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற நினைவு எப்பவுமே நின்றதில்லை. அதுவே அவனுக்குப் புளகாங்கிதத்தைக் கொடுக்கப் போதுமானது. ஒருநாள் திருப்திக்கு அவ்வளவும் போதும். ஆனால் தூரத்திலிருந்துவரும் அந்தப் பாடல்மட்டும் இன்னும் நிற்காது.

கலகலவென்று வளையல் குலுங்க கை வீசி,
சீவிச் சிங்காரித்து,
பூவும் பொட்டும் வைத்து,
பொண்ணு முன்னே போகுது.

நல்லசிவம்! அவன், நல்லசிவத்தை அடியோடு வெறுத்தான்; வேறு எவரையும் விட அவனைத்தான் அதிகமாக வெறுத்தான்.

முன்னால் போய்க்கொண்டிருக்கும் பெண்கள் சிரிப்பார்கள். அவர்கள் அதை ரசிக்காமலில்லை. ஆனால் அவர்கள் அந்தக் கூட்டத்தைக் கேலிசெய்சிறார்கள் என்றுதான் அவன் வேண்டுமென்றே கற்பனை செய்துகொள்வான். அதோடு தானே அவர்களின் பங்குக்குத் திட்டிக்கொள்வான். Frustrated eases, frustrated cases!

சென்ட்ரல் கன்டீனுக்கு முன்னால் கார் நின்று விட்டது. அவன் தன்னை அறியாமலேயே அங்கு காலை நிறுத்திவிட்டிருந்தான். அதோடு அந்த மதில்

சுவரில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு மேலும் கீழும் போய் வரும் பெண்களைப் பார்த்து அவனுக்கும் இப்போ பாடவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் அந்த நினைவின் பைத்தியத்தனம் அடுத்தகணம் தெரியாமலில்லை. காலம் பிந்திவிட்டது, காலம் பிந்திவிட்டது, காலம் பிந்திவிட்டது, இனி என்னால் அப்படிச் செய்யவே முடியாது; தனக்குத்தானே அவன் அடுத்தகணம் சொல்லிக் கொண்டான், அது அவனைத் தடுக்காமலில்லை. ஒருபடியாக தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு திரும்பவும் அவன் தன் காரை ஓட்டத்தொடங்கினான். இராமநாதன் விடுதி. அதுதான் அவன் முன்பு இருந்த விடுதி. அங்கு போக வேண்டுமென்ற ஓர் ஆவல் அடுத்தகணம் அவனைத் தூண்டிற்று. அதுதான் அவனுக்கு அதிகமாகப் பழக்கமான இடம். 81 வது அறை, 235 வது அறை, கைலாஸ் மலை-அவை எல்லாம் அவனுக்குப் பழக்கமானவை. இப்போ ஓடிப்போய் அவற்றைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது அவனுக்கு.

முத்தமிடும் வளைவு எத்தனையோ நினைவுகளோடு முன்னே ஓடிவந்தது. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து வேகமாக வந்த வெளிக்காட்சிகளின் அழுத்தம் அவனது உள் நினைவுகளை அதிகமாக வளர விடவில்லை. முத்தமிடும் வளைவு, அதற்குக் கீழே இலங்கை வடிவத்தில் இருந்த தடாகம், ஜேம்ஸ் பீரிஸுக்குச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதை, வளைவி லுள்ள பூவும் மரமும் செடியும் கொடியும்—அவை பூத்துக்கொட்டிய ஒரு வசந்தத்தில்தான் அவனது நண்பன் கதிர்காமுவுக்குக் காதல் பிறந்ததாம். ஓ, அந்தப் பைத்தியம் இப்போ எங்கே இருக்கும்? செத்துச் சிவலோகத்திலா அல்லது இன்னும் அங்கே தான் ஆவியாகக் காதல் காதல் என்று கத்தித் திரிகிறதா? — ஹில்லா விடுதி, ஹில்லா விடுதி.

ஹில்லா — வசந்தி, வசந்தி, இப்போ நீ எங்கு இருக்கிறாய்?—சீப் மார்சலின் வீடு—இப்பவும் அந்த டுங் டுங் என்ற பியானோச் சத்தம் அங்கு கேட்குமா?—சங்க மித்தப் பாதையில் பீலகெதரயின் வளைவு. பீலகெதரையையும் அவனது பெட்டையை யும் சதா அந்த வளைவில்தான் பார்க்கலாம். வெளியே பல்கலைக் கழகத்தைவிட்டுப்போனபின் பீலகெதரையின் மற்றத் தோழிகள் அவனையும் அவனது பெட்டையையும் வருடத்துக்கு ஒருக்கால் எல்லாருமாக ஓரிடத்தில் சந்திப்பார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வார்களாம், செத்தபிறகும் அப்படி எங்காவது சந்திக்கிறார்களோ?—கனகசிவத்தின் வீடு, பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட என்று பல் உடைபடுவதுபோல் சொல்லும் அந்த மனிதரின் வீடு, மார்க்கஸ் றோட்டு, இராமநாதன் ஹிந்தகலச் சந்தி, சந்தியடியில் இருக்கும் பள்ளத்தாக்கிலுள்ள அந்தக் கொட்டில் — ஆமா, இன்னும் அந்தப் பெண் இருக்கிறாளா? அந்தப் பெண், கண்ணைக் குத்துவதுபோல் முன்னே தள்ளிக்கொண்டு நிற்கும் தனங்களை வேண்டுமென்றே இன்னும் உயர்த்திக் கட்டிக் கொண்டு இதோ பாருங்கள் என்று சொல்லி நீட்டுவது போல் அந்த வீட்டில் நிற்கும் அந்தப்பெண்? அவளுக்கு இப்போ என்ன நடந்திருக்கும்? எங்கே இருப்பாள்?—அந்தக் கொட்டில், அதற்குப் பின்னாலுள்ள கத்தோலிக்கக் கோயில், இராமநாதன் ஏற்றம், இராமநாதன் ஏற்றம், இராமநாதன் விடுதி, ஓ, என் இராமநாதன் வீடுதி, என் இராமநாதன் விடுதி! காரை நிறுத்திவிட்டு நெஞ்சின் படபடப்போடு அவன் வெளியே இறங்கினான். முன்னால் இராமநாதன் விடுதி புதிய பூச்சில் முன்பைவிட அழகாகக் கண்ணைக் குத்திக்கொண்டு நின்றது.

உள்ளே ஓடிப்போய் தான் இருந்த ஒவ்வொரு அறையையும் தேடிப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்

தது அவனுக்கு. அவ்வளவு ஆசை. ஒவ்வொரு அறைச்சுவர், கதவு, மேசை, வோர்ட்டீரூப் எல்லா வற்றிலும் அவன் அங்கு இருந்தபோது தன்பெயரை அங்குமிங்குமாக வெட்டிவைத்திருந்தான். நல்ல தம்பி, நல்லதம்பி, நல்லதம்பி. ஆமாம் அவற்றை விட வேறு விளம்பரம் அப்போ அவனுக்கு இல்லை. ஆனால் இன்னும் அவை அப்படியே இருக்குமா? அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஒரே பாய்ச்சலில் உள்ளே ஓடவேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் முடிய வில்லை. இராமநாதன் விடுதி முன்பைப்போல் ஆண்கள் விடுதி அல்ல! அதை அவன் அறிந்திருக்கவில்லை, எப்படியோ அது அவனுக்கு அதுவரையும் தெரியாமல் போய்விட்டது. கொஞ்சங்கூட அந்த மாற்றத்தை அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. முற்றிலும் புதிய பூச்சோடு புதிய விடுதியாய் அது நின்று கொண்டிருந்தது. பெண்கள் விடுதி. அங்கும் இங்குமாக எங்குமே பெண்கள்! ஐயோ, அத்தனை பெண்கள் எப்படி அப்படிப் பெருகினார்கள்?

வேறு வழியின்றி விடுதிக் கன்டனை நோக்கி அவன் நடந்தான். அறைகளில் காண முயன்ற ஓர் உணர்வைக் கன்டனில் காணத் தேடிச் சென்றான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்ததுபோல் அவன் இருக்கும்போது இருந்த பழைய பேர்வழி அங்கே கன்டன் கீப்பராக இருக்கவில்லை. முற்றிலும் புதிய ஒருபேர்வழி அவனைப்பற்றிக் கவலைப்படாது தானும் தன் வேலையுமாய் தன்பாட்டில் நின்றான். அவனுக்கு மனம் சோர்ந்துவிட்டது. அதை வலிந்து தடுக்க விரும்பியவன்போல் கன்டன் கீப்பரைப் பார்த்துச் சிரித்தவண்ணம் கிட்டேசென்றான் அவன். ஆனால் கன்டன்கீப்பர் சிரித்ததாகத் தெரியவில்லை. வியாபாரத்துக்குரிய கேள்வியும் அவசரமும் அவனது முகத்தில் நின்றனவே ஒழிய பழக்கமான அறிமு

கத்துக்குரிய வரவேற்போ சிரிப்போ எதுவுமே இல்லை.

“என்னவேண்டும்?” என்று கண்டன்கீப்பர் சிறிது நேரத்துக்குப்பின்.

என்னவேண்டும்?

அவனுக்குள்ளேயே அந்தக் கேள்வி திரும்ப ஒலித்தது. எதைத் தேடி அவன் கண்டனுக்குப் போனான்? திடீரென்று அவனை அறியாமலேயே காரணந் தெரியாது அவனது சொந்தப் பெயர் மனதில் ஒடிற்று. நல்லதம்பி.

“என்ன தேடுகிறீர்?” என்று கண்டன்கீப்பர் திரும்பவும்.

“என்னைத் தெரியுமா?” என்று சொல்லவேண்டும்போல் ஏதோ ஒன்று அவனை உந்திற்று. ஆனால் நல்லகாலம் அந்த உந்தலைத் தடுத்துக்கொண்டு அவனை ஓர் பைத்தியமாக்கும் என்று அடுத்தவன் முடிவுகட்டிக்கொள்ள முன் “ஒரு ரீ!” என்று அவசரமாக.

ரீ கிடைத்தது. குடித்துவிட்டுக் கண்டனைவிட்டு அவசரமாக அவன் நகர்ந்தான். ஏனோ கண்டன்கீப்பருடன் வேறு எதையும் அவனால் பேச முடியவில்லை அத்துடன் தொடர்ந்து அங்கு நிற்கவும் அவன் விரும்பவில்லை. காருக்குள் ஏறித் திரும்பவும் கலைக்கூடம் நோக்கி ஓடத்தொடங்கினான்.

கார் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. வந்த வழியிலேயே திரும்பவும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இராமநாதன் இறக்கம், அந்தக் கொட்டில், மார்க்கஸ் சந்தி, கனக சிவத்தாரின் வீடு. சங்கமித்த வளைவு, ஹில்லா,

ஹில்லா, ஹில்லா..... ஹில்லா விடுதியடியில் ஏனோ இப்போ அவனுக்கு நிற்கவேண்டும்போலிருந்தது. ஹில்லா விடுதியின் நடுவாசலுக்கு மேலுள்ள முதல்தட்டு இடைவெளியினுள்ளே நின்று கொண்டு முன்பென்றால் அவனுக்காக ஒருத்தி பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். ஜேம்ஸ் பிரிஸையும் ஹில்லாவையும் இணைக்கும் தார்ட்ரேட்டுச் சந்தியைத் தாண்டு முன்பே இல்லை, கனகசிவத்தார் வீட்டைத் தாண்டி சங்கமித்தத் திருப்பத்திலுள்ள பீலகெதர வளைவுக்கப்பால் ஓரடி வைக்குமுன்பே ஹில்லாவில் அவனுக்காகக் காத்து நிற்கும் அவளின் உருவத்தை அவனால் கண்டுகொள்ள முடியும். நான்கு வருட வாழ்க்கையின் கடைசிப் பருவக் காலத்தில் அவன் கண்டு பிடித்த ஒருத்தி அவள். கணேஷ், நல்லசிவம், சீவநாயகம் எல்லோரையும் திட்டித்திரிந்த அவனுக்கு அது ஓர் வரப்பிரசாதமாய் இருந்தது. அவர்களை வஞ்சம் தீர்ப்பதுபோன்ற ஒரு வெற்றியுங்கூட. வசந்தி அழகானவள். நல்லவள். அவனைப்பற்றி அதிகமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தவள். எவரைப் பற்றியும் கவலைப்படாதவன்போல் திரிந்த அவனது வெறும் பாவனை எத்தனையோ பெண்களை ஏமாற்றித்தான் இருக்கிறது. அவள் மூலம் அதை அவனால் பின்பு அறியமுடிந்தது. அவளை ஒரு சீரிய ஸான பேர்வழியாகப் பலர் கருதிவிட்டிருந்தார்கள்.

வசந்தியோடு அவன் இரண்டே இரண்டு மாதங்கள் தான் பழகினான். அவளை ஹில்லாவில்தான் போய்ச் சந்தித்துக்கொள்வான். அன்று ஒரே ஒரு நாளைத் தவிர அவளை அவன் வேறு ஒரு நாளும் வெளியே கூட்டிச் சென்றதில்லை. வெளியே மற்றவர்கள் பார்க்கக்கூடியதாக அவன் அவளுடன் அதிகமாகக் கதைத்தது மில்லை. ஆனால் அதற்காக மற்றவர்களுக்கு அவர்களின் உறவு தெரியாமல் போய் விடவில்லை.

ஒரு நாள் நல்லசிவம் அவனை அக்கறையோடு விசாரித்தான்,

“விடுதியை விட்டு நீங்கள் வெளியே வருவதே இல்லையே! எத்தனையோ அழகான இடங்கள் இங்கு இருக்கின்றனவே, பயன்படுத்தக்கூடாதா?” என்றான்.

உண்மையான அக்கறையோடுதான் நல்லசிவம் கேட்டான். ஆனால் அதுகூட அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“வெட்கமில்லாமல் மூலைமுடுக்கெல்லாம் திரிவதையோ மற்றவர்கள் சிரிக்கச் சிரிக்கச் சந்தியில் காட்சிக்கு நிற்பதையோ நான் விரும்புவதில்லை” என்று பட்டென்று அவன் பதில் சொல்லிவிட்டான்.

நல்லசிவமும் அவனது கூட்டாளிகளுந்தான் மூலைமுடுக்கென்று திரிவார்கள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு சோடியாய்ச் சந்தி சந்தியாய் நிற்பார்கள். ஆனால் நல்லசிவத்துக்கு அவன் சொன்னது சுடவில்லை. நல்லசிவம் ஒவென்று சிரித்தான். சிரித்து விட்டு நக்கலாகக் கேட்டான்.

“தம்பி, உண்மையாகக் கேட்கிறேன், நீ என்னடா மச்சான் உன் பெட்டையோடு செய்வாய்? சதா பிலொசபியா கதைப்பாய்?”

“ஆம் உன்னைப்போல வீணிவடிக்கும் நாய்மா திரித் திரிய எனக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு அவசரமாக அவன் நகர்ந்தான். நல்லசிவத்தை அவன் அடியோடு வெறுத்தான். கன்னத்தில் ஒன்று கொடுக்க முடிந்திருக்குமானால் எவ்வளவோ ஆத்திரம் தீர்ந்திருக்

கும். ஆனால் அப்படிச் செய்ய என்றுமே அவனால் முடிந்ததில்லை.

ஹிட்டாவையும் தாண்டி முத்தமிடும் வளையையும் தாண்டிக்கார் ஓடியது. செனட் கட்டடம் செல்லும் சந்தியை அடைந்தபோது அவனை அறியாமலேயே லவர்ஸ்லேன் பாதையில் காரைத் திருப்பி ஷிட்டான். கரு மதில் சுவரின் மறைவில் மகாவலிகங்கை சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரை எல்லாம் மூங்கில் மரங்கள் ஓவென்று மெல்லிய ஓசையை எழுப்பியவண்ணம் காற்றில் அசைந்து கொண்டு நின்றன. அடிமனத்தில் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட ரகசிய இன்ப நினைவுகளைப்போல் அவை அந்தக் கருமதில் சுவருக்குப் பின்னால் மறைந்து காட்சி கொடுத்தன. ஒரு வகைக் கனவுக் காட்சி. அந்த வழியேதான் வசந்தியை அன்று ஒரு நாள் மாலை இருளில் அவன் அழைத்துச் சென்றான். அன்று ஒரே ஒரு நாள்! அன்றாகூட ஏதோ கனவில் நடப்பது போலவேதான் எல்லாம் அவனுக்குத் தெரிந்தன. என்றுமே அவன் அவளுடன் வெளியே சென்றதில்லை. ஆனால் அன்று அவளின் நிபந்தனையின் பேரில் இருட்டி விட்டபின் ஓர் இருப்பிடத்தைத் தேடி அழைத்துச் சென்றான். இல்லை, அவள்தான் அவனை அழைத்துச் சென்றாள். அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். எத்தனையோ இரவுகள் அவளை அப்படி அழைத்துச் செல்வதுபோல் அவன் கனவு கண்டிருக்கின்றான். ஆனால் என்றுமே அழைத்துச் சென்றதில்லை. மற்றவர்கள் பார்க்கக்கூடியதாகப் பாதைகளில் திரியும் தைரியம் அவனுக்கு என்றுமே வந்ததில்லை. நாய்களைப்போல் நாம் தெருவெல்லாம் திரியத் தேவையில்லை என்று வசந்தியிடம் அவன் அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வான். ஆனால் வசந்திக்கு அப்படித் திரிய வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாமலில்லை. அன்று அவளாகவே அவனை மிகக் கஷ்டப்படுத்தி அழைத்

துச் சென்றாள். அவனுக்கு அப்போ அது ஏதோ கனவில் நடைபெறுவதுபோலத்தான் பட்டது. எத்தனையோ இரவுகள் அவளை அப்படியெல்லாம் கூட்டித் திரிவதாக அவன் கனவு கண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு தூணுக்குப் பக்கத்திலும் சுவருக்குப் பின்னாலும் மூலை மறைவுகளிலும் வைத்து அவளை அணைத்து மகிழ்வதாக அடிக்கடி அவன் கண்டிருக்கிறான். அன்று அவள் அவனைக் கூட்டிச்செல்லும் போதுகூட அப்படி ஒரு நினைவுதான் அவனுக்கு.

கார் ஜிம்னாசியமடியில் வந்து நின்றது. வெளியே இறங்கி அங்குமிங்கும் அவன் நடந்தான். அதே இடந்தான், அதே இடந்தான். ஜிம்மின் மறுபக்கத்திலுள்ள படிக்கட்டை நோக்கி நடந்தான். அதே இடந்தான். அங்குதான் அன்று அவர்கள் சென்றார்கள். எதிரே மகாவலி கங்கையும் அதற்கு அப்பாலுள்ள மறு கிளையின் பாலமும் இப்போ தெளிவாகத் தெரிந்தன. ஆனால் அன்று எந்த ஒரு தெளிவும் இல்லாத ஒரு இருளாகத்தான் அவை எதிரே நின்றன. அவனோடு முட்டிக்கொண்டு அவள் உட்கார்ந்தாள். அவன் அவளை இறுக அணைத்தான். ஆனால் அதேசமயம் உடலில் ஒரு நடுக்கம் சொல்லிவைத்ததுபோல் தொத்திக் கொண்டது. அந்த நடுக்கத்தைப் போக்க அவளை விட்டு அவன் நகர்ந்திருக்க முயன்றான். ஆனால் அவள் விடவில்லை.

“ஏன் தள்ளிப் போகிறீர்கள்?” என்றாள் அவள்.

அவனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“என்மேல் கோபமா?” என்றாள் தோளைப் பற்றியவாறு அருகில் நெருக்கமாக நகர்ந்தவண்ணம்.

“பைத்தியம் மாதிரிப் பேசாதே” என்றான் அவன். அவன் மேல் ஒரு நாளும் அவன் கோபித்ததே கிடையாது. ஆனால் அவன்தான் தன்னை அவள் அசட்டை செய்திருக்கிறாள் என்று எத்தனையோ இரவுகள் படுக்கையில் கிடந்து அழாக் குறையாக உழன்றிருக்கிறான்.

“நீங்கள் ஒருநாளும் என்னைக் கொஞ்சியதே கிடையாது. ஏன்?” என்றான் அவள் சாடையாகக் கரகரத்த குரலில். இப்போ அவள் இன்னும் அதிகமாக நெருக்கி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பழைய காஷ்மீர் பட்டின் தாவணியோடு அவளது தோள் அவனது தோளோடு முட்டி அழுத்தும்போது அசாதாரணமான ஓர் வழுவழுப்பு அவளது உடலைக் கிளறியது. என்றுமே அவன் அப்படி இறுக்கமாக ஒரு பெண்ணுடன் இருந்ததில்லை. எத்தனையோ பெண்களை அவன் அதற்கு முன்பு காதலித்திருக்கிறான். ஆனால் எவருடனும் அப்படிப் பழகியதில்லை. சிலருடன் அவன் கதைத்தது கூட இல்லை. ஊரிலிருந்த சுசீலாவுடன் அவன் ஒரு நாள் கூடக் கதைத்ததில்லை. ஆனால் சுசீலாவை அவன் உயிருக்கு மேலாகக் காதலித்திருக்கிறான். அவளின் நினைவாகவே எத்தனையோ நாட்கள் சாப்பிடாமல் கிடந்தும் உழன்றிருக்கிறான். வேலியிலுள்ள பூவரசு மரங்களில் எல்லாம் சுசீலா சுசீலா என்று அவளின் பெயரையே செதுக்கித் திரிந்திருக்கிறான். காதல் அவனுக்கு மிக அன்னியோன்னியமானது. காதல் அவனைப் பொறுத்தவரையில் தெய்வீகமானது. ஆனால் அதுவரை என்றுமே அப்படி அதை அருகில் வைத்து அவன் அனுபவித்ததில்லை. வசந்தியின் தோள்கள் வர வர அழுத்திக் கொண்டே இருந்தன. “ஏன் டார்லிங், ஏன் நீங்கள் என்னைக் கொஞ்சுவதே இல்லை?” என்று அவள் இன்னும்

கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். அவனால் பொறுக்கவே முடியவில்லை. திரும்பவும் பழைய நடுக்கம் அவளை உலுக்கி விடுவதுபோல் ஆரம்பித்தது. அவன் அப்படியே அவளை இறுக அணைத்துக்கொண்டான். இறுக, இறுக, இறுக அணைத்துக்கொண்டான். தன் உதடுகளில் அவனது அழுத்தத்தை வரவேற்கும் விதமாக அவள் நிலத்தில் அப்படியே சாய்ந்தபோது அவனின் தலையில் ஓர் கிறக்கம் இரையத் தொடங்கி விட்டது. அப்படியே அழுத்தி முத்தமிட்ட வண்ணம் அவள் உடல்மேல் அவன் சாய்ந்தான். அதற்குப்பின் ஓர் அனுபவப்பட்ட உலகம் அவளை ஆட்கொண்டு விட்டது. கனவு, கனவு, கனவு..... திரும்பவும் தெளிவு பிறந்த போது அவனால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. அறையும் படுக்கையும் பழுதாகி விட்ட சாரத்தையுமே எதிர்பார்த்து எழுந்த அவனைப் பச்சையாக, யதார்த்தமாக உயிரோடு பக்கத்தில் கிடந்தபடியே வசந்தி விடாமல் அழுத்தி அணைத்துக்கொண்டிருந்தாள். kiss me darling, kiss me, kiss me, ஆனால் அதற்குப்பின் அவனால் முடியவே இல்லை. களைத்துப்போய் வியர்த்துக் கொட்டிய அவனால் அதற்குப்பின் எதுவுமே முடியவில்லை. விடுதியில் அவளை அன்று அதற்குப்பின் விட்டுச் சென்ற போது அவளின் கண்களில் கண்ட ஒரு வெறுப்பை என்றுமே அவனால் மறக்க முடிந்ததில்லை.

ஜிம்ஸியப் படிக்கட்டை இப்போ அவன் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். வசந்தியை இப்போ அதில் சாய்த்து, அணைத்து ஆயிரம் முத்தங்கள் அவளின் ஆசைதீரக் கொடுக்கவேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் வசந்தி இப்போ அங்கு இருக்கவில்லை. அவள் இப்போ எங்கு இருப்பாள்? வாழ்க்கையையே இழந்து விட்டது போன்ற ஒரு வேதனை அவனது நெஞ்சைக் குடைந்தது. ஆனால் முன்பு

அதிலிருந்து தப்புவதற்கு எத்தனை சாட்டுக்கள் அவன் தேடியிருக்கிறான்! அன்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பின் வசந்தியை அவன் வெளியே அழைத்துச் சென்றதே இல்லை. மற்றச் சாட்டுக்கள்தான் கிடைக்கா விட்டாலும் சோதனைக்குப் படிக்கவேண்டும் என்ற சாட்டு அவனுக்குத் தாராளமாக இருந்தது. ஆனால் அவளின் கண்களில் அதற்குப்பின் தெரியத் தொடங்கிய ஒரு வெறுப்பும் கேள்வியும் அவனது பேச்சுகள் எல்லாவற்றையுமே ஆராய்வனபோல்தான் தெரிந்தன. ஆனால் அதற்காக அவனது காதல் குறைந்துவிடவில்லை. அவள் தன்னை விட்டு எட்டப் போகிறாள், எட்டப்போகிறாள் என்ற உணர்வு அவளை இன்னும் அதிகமாக வாட்டத்தான் செய்தது. காதலின் வேதனையை அவன் அதற்குப்பின் அனுபவித்ததுபோல் வேறு எப்படிமே அனுபவித்ததில்லை. ஆனால் நல்லகாலம் சோதனை அவனது கவனத்தை வேறு வழியில் திருப்பி விட்டது. அதில் தேறி உத்தியோகம் எடுத்துக் காரும் பங்களாவும் வாங்கியாவது அவளின் காதலைக் கவரவேண்டும் என்பது அவனது ஆசை. அதற்காக முன்பு எப்போதும் இல்லாத மாதிரி அதிகமாக அவன் படிக்கத் தொடங்கினான். அப்படியேதான் பலனும் கிடைத்தது. ஆனால் சோதனை முடிந்து மறுமொழி வரமுன்பே வசந்திக்கு வேறு ஓர் இடத்தில் அவளின் பெற்றோர்கள் திருமணம் நிச்சயம் செய்துவிட்டார்கள்ளாம்!

அவன் ஜிம்னாசியப் படிக்கட்டையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். திடீரென்று ஒரு கேள்வி, முன்பு எப்படிமே அவன் கேட்டிராத கேள்வி, அவன் மனதில் மின் வெட்டிற்று. அன்று வசந்தி அவனிடம் உண்மையைத்தானா சொன்னாள்? அழுது அழுது சொன்னது வெறும் நடிப்பில்லையா? பெற்றோர்கள் தான் அவளது திருமணத்தை நிச்சயித்தார்களா

அல்லது அவள்தான் அவனை வேண்டுமென்றே விட்டுச்சென்றாளா? உண்மையாகவே வசந்தி அவனைக் காதலித்தாள்தானா? படிக்கட்டு அவனைப் பார்த்துப் பயங்கரமாகச் சிரிப்பது போல் தெரிந்தது. இல்லை, இல்லை..... அதற்குப்பின் தொடர்ந்து அவனால் அந்த இடத்தில் நிற்கமுடியவில்லை. ஓடாத குறையாகக் காரை நோக்கி நடக்கத்தொடங்கினான். கடைசியில் இராமநாதன் விடுதியைப்போல், கன்டீன் கீப்பரைப்போல் ஜிம்னாசியப் படிக்கட்டும் அவனைக் கைவிட்டு விட்டதுபோன்ற ஓர் உணர்வு. காரைத் திருப்பி ஓட்டும்போது அவனுக்கு ஏனடா அங்கு வந்தோம் என்று ஆகிவிட்டது.

ஆனால் அதற்காக அவனது நம்பிக்கை முற்றாகச் செத்து விடவில்லை. கலைக்கூடமும் கலைக்கட்டடமும் இன்னும் அவனது கடைசிக் கோட்டைகளாய் நிற்கவே செய்தன. அவற்றோடு அவன் நான்கு வருடங்கள் பழகியிருக்கிறான். அவை கட்டாயம் அவனுக்கு ஆறுதல் ஊட்டும்போலவே தெரிந்தன.

சிங்கமுக வாசல் பக்கமுள்ள மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டு நடக்கலாம் என்று நினைத்து சென்டீரல் கன்டீன் வளைவில் காரைத் திருப்பினான். ஆனால் கார் கீழே ஓடி மறு வளைவில் திரும்பும்போது முன்னால் தெரிந்த அந்த மரத்தின் காட்சி ஏனோ அவனைப் பயமுறுத்திற்று. மரத்தடியில் காரை நிறுத்தாமல் என்சைக்களோப்பீடியாக் கொட்டகைப் பக்கம் நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினான். அது ஒதுக்கமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருந்திற்று. மறுகரையில் நின்ற அந்த மரத்தின் தோற்றம் என்றுமே அவன் மனதில் ஓர் பயத்தை எழுப்பாமலில்லை. நடுவே ஒரு பெரும் ஓட்டையுடன் இடையில் திரண்டு உருண்டு காட்சிகொடுத்த அந்த உருவம் சில சமயம் கனவில்கூட அவனை வெருட்டி.

யிருக்கிறது. ஏனோ அதில் அவன் ஏற முயன்று பின்பு பயந்து வெருண்டு கீழே விழுவதாக எத்தனையோ தடவைகள் அவன் கவலு கண்டு விழித்திருக்கிறான். அந்த மரத்தைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தவண்ணம் “பிலரிங்” செக்ஸனை நோக்கி அவன் நடக்கத் தொடங்கினான்.

ஆனால் பிலரிங்செக்ஸன் அவன் எதிர்பார்த்த பழைய களையோடும் கலகலப்போடும் காணப்படவில்லை. முன்பு அங்கே அவன் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது கடைசி ஒரு பையனாவது கைகாட்டி “ஹாய்!” என்று கத்தக் காத்திருப்பான். ஒருவனாவது சிரித்துத் தலையசைப்பான். இப்போ யாரும் இருக்கவில்லை. வெறிச்சென்று அது யாருமற்ற மரண அமைதியோடு காட்சிகொடுத்தது. அவன் உள்ளே புகுந்து இடது பக்கம் திரும்பி நடந்தான். பழைய வாசிகசாலை அறைகளும் வெறும் விரிவுரை அறைகளாய் மாறி அதே வெறிச்சென்ற தோற்றத்தில் காய்ந்து கிடந்தன. காரணம் தெரியாத வேதனை ஒன்று நெஞ்சை நிரப்ப அவன் நடந்தான், நடந்தான். அங்கே இருந்து புதிய வாசிகசாலைக்கு ஏதோ மைல்கணக்காய் நடந்ததுபோல்பட்டது அவனுக்கு. ஒரே களைப்பு. இந்தமுறை அவன் எதிர்பார்த்த கலகலப்பு நிறைந்த ஆரவாரம் புதிய பகுதியிலிருந்து அவனை வரவேற்பதுபோல் கேட்கத் தொடங்கிற்று. ஆனால் திடீரென்று அவனது மன நிலையில் ஒரு மாற்றம். அவனுக்கு அந்த ஆரவாரம் சந்தோசத்தை ஊட்டவில்லை. மாறாக ஒரு பயம், பயம், காரணமற்ற ஒரு பயம் அடுத்தகணம் அவன் மனதைக் கௌவத் தொடங்கிற்று.

அவன் அந்த உலகத்துக்குச் சொந்தமாகாத வன்போலவே அடியெடுத்து வைத்தான். ஒவ்வொரு தூணுக்கும் ஒரு கூட்டம். அங்குமிங்கு

மாக ஒரே போக்குவரத்து. சாரிகள், சட்டைகள், ஆரவாரம், சத்தம், கலகலப்பு, ஓவென்ற சிரிப்பு அவனையே அவன் இழந்துவிட்டான் போன்று அடுத்தகணம் ஒரு தளர்ச்சி கால்களிலிருந்து உடம்பு முழுவதும் பரவியது. அவனால் தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. அதோடு அவனை யாருமே அங்கு அவதானித்ததாகவும் தெரியவில்லை. இராமநாதன் விடுதி, கன்டீன் கீப்பர், ஜிம்னாசியப் படிக்கட்டு எல்லாம் வேண்டிக் கொள்ளாமலேயே அவன் மனதில் தங்கள் பாட்டுக்கு ஓடின.

“என்ன வேண்டும்?” என்று கன்டீன் கீப்பர் கேட்டான்.

என்ன வேண்டும்?

நல்லதம்பி, நல்லதம்பி.

அடுத்தகணம் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு காதுகிழியக் கத்தவேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு. முற்றத்தில் சின்னவயதில் அவனை அவன் அம்மா தேடாமல் தனியே விட்டுவிட்டுப்போனால் அவன் தன் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு மயிரைப் பிசைந்த வண்ணம் அப்படித்தான் கத்துவான். அப்படி இப்பவும் ஒருக்கால் கத்தவேண்டும் போல் ஏதோ ஒன்று அவனை உந்திற்று.

ஆனால் அவன் கத்தவில்லை. காரணம் அவனுடன் அங்கே படித்த ஒருவன் கையில் பைலுடன் சுற்றி வரப் பலபேர் சூழ்ந்துநிற்க ஓரிடத்தில் கதைத்துக் கொண்டு நிற்பதை அவன் அதேசமயத்தில் கண்டு விட்டான்.

இருவரும் ஒரே காலத்தவர்கள். அவன் அங்கு இருக்கும் போது அவனும் இருந்தான். ‘ப்ளேட்டோ’

என்று மற்ற மாணவர்கள் அந்தப் பேர்வழியைச் செல்லமாக அழைப்பார்கள். ப்ளேட்டோவும் அவனைப்போல் தத்துவத்தில் சிறப்புப்பட்டம் பெறத்தான் படித்தான். அதோடு அரசியலிலும் ப்ளேட்டோவுக்கு அதிக அக்கறை. கட்டுகஸ்தொட்டைகூட அதேவிதத்தில் பரிச்சயம். அவனைவிட எல்லாவகையிலும் கெட்டிக்காரன் என்பதை என்றுமே உணர்த்துபவன் போலத்தான் ப்ளேட்டோ அவனுக்குத் தெரிவான். அவன் ப்ளேட்டோவை எவ்வளவோ திட்டியிருக்கிறான். கட்டுகஸ்தொட்டை விவகாரத்தைக் காட்டி ப்ளேட்டோவை ஒரு காவாலி என்று மற்றவர்கள் ஒதுக்கவேண்டும் என்று கூட அவன் முயன்றிருக்கிறான். ஆனால் எப்படிச் செய்தாலும் ப்ளேட்டோவின் செல்வாக்குக் குறைந்ததில்லை. அந்தக் காலத்திலேயே ப்ளேட்டோவைச் சுற்றி ஐந்தாறு பேர்கள் சதா திரிவார்கள். இன்றுங் கூட அதே கூட்டந்தான். இப்போ இன்னும் அதிகமாக! இப்போ ப்ளேட்டோ அங்கு ஓர் விரிவுரையாளனாக இருக்கவேண்டும். ப்ளேட்டோவை நோக்கி அவன் மெதுவாக நடந்தான். ஒருவேளை ப்ளேட்டோவாவது தன்னுடன் கதைப்பான் என்ற ஒரு நம்பிக்கை அவனை நடக்கத் தூண்டிற்று:

ப்ளேட்டோவின் பார்வை படக்கூடியதாகக் கிட்டேபோய் நின்றான். ஆனால் ப்ளேட்டோ அவனைப் பார்க்கவில்லை. பார்க்கக் கூடியதாக மற்றவர்கள் அவனை விட்டுவைக்கவில்லை. ப்ளேட்டோவுக்கும் அவனைப் பார்ப்பதற்கு நேரமோ வசதியோ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவனுக்கு வரவர ஆத்திரந்தான் பெருகிற்று. அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டு அதிகநேரம் அவனால் நிற்க முடியவில்லை. அடுத்தகணம் டக்கென்று திரும்பி அவசரமாக அந்த இடத்தை விட்டு நடக்கத் தொடங்கிவிட்ட

டான். ஆத்திரத்தோடு அழகையும் வந்துவிடும் போல் பயமுறுத்தவே வேகமாக நடந்தான்.

பழைய பிலரிங் செக்ஸனைத் தாண்டும் போது கலைக்கூடத்துக்குள்ளும் போகவேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை ஏற்பட்டது. கலைக்கூடத்து மேசை மடிப்பு ஒன்றில் எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு செய்தி அங்கிருக்கும்போதே அவனது அக்கறைக்குரிய விசயம். அதைத் தேடி அவன் அவசரமாகச் சென்றான். அவன் எதிர்பார்த்ததுபோலவே அது இன்னும் மறையாமல் அப்படியேதான் இருந்தது.

“ஷண்முகபாவே இங்கு ஷான் பண்ணினான்”

ஷண்முகபாவே அவன் படித்தபோது படித்த ஒரு சகமாணவன். ஒரு நாளிரவு படக்காட்சியின் போது பக்கத்திலிருந்த ஒருத்தியின் விருப்பத்துக்கு எதிராகச் சேட்டை செய்துவிட்டான். அதற்குப் பின் “ஷான்” என்பதே அங்கே அதிகமாகப் பாவிக்கப்படும் ஒரு தனிச் சொல்லாகிவிட்டது.

அந்த நிகழ்ச்சியை நினைக்கும்போது எப்பவும் அவனுக்கு ஒரு திகில் ஏற்படும். இன்றும் அதை வாசிக்கும்போது அதே திகில் தான் அவன் உடலில் ஓடிற்று.

“ஷண்முகபாவே இங்கே ஷான் பண்ணினான்!” திடீரென்று வந்த அந்தக் குரல் அவனைத் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது.

அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான். மாணவன் ஒருவன் அந்த வழியே அவனைப் பார்த்துச் சிரித்த வண்ணம் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனும் சிரித்

தான். அவனது சிரிப்பை ஆமோதிப்பது போல் “ஷண்முகபாவே இன்னும் இங்கு வாழ்கிறான்” என்றான் வழியே போன அந்த மாணவன்.

அவனுக்கு அந்த மாணவனுடன் கதைக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. கிட்டே சென்று “என்னைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

ஆனால் முற்றாக மாறிவிட்ட முகபாவத்தோடு “தெரியாது” என்றான் அந்த மாணவன்.

அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“யூனியன் சங்க இதழில் என் படம் இருக்கிறதே பார்த்ததில்லையா? நான் ஒரு பருவத்தின் இதழா சிரியராக இருந்தேன், படித்ததில்லையா? பெயர் நல்லதம்பி. இப்போ டி. ஆர். ஓ. தெரியாதா?” என்றான் ஆவலோடு.

“இல்லை” என்று தலையசைத்தான் மாணவன். அதற்குப்பின் அந்த மாணவனோடு அவனால் கதைக்க முடியவில்லை. அவன் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

கலைக்கூட உள்வாசலைத் தாண்டும்போது பின்னாலிருந்து பெரும் சிரிப்போடு அதே குரல் திரும்பவும் வந்தது.

அதே மாணவன்தான் கத்தினான்.

“ஹேய்! பஸ்கோலைத் தெரியுமா, பஸ்கோலை? அவனை எனக்குத் தெரியும்!”

கத்திவிட்டு ஓவென்று திரும்பவும் அந்த மாணவன் சிரித்தான். முழுக் கேலி.

அவன் நிற்கவில்லை. வேகமாக நடந்தான். அவமானம் தாங்காமல் அவசரமாக நடந்தான். பஸ்கோலை அவனுக்கும் தெரியும். அவனோடு படித்த சமகாலத்தவனேதான். பஸ்கோல் ஒரு முழுக் கோமாளி. அவனது காலத்திலேயே ஒரு ஸ்தாபனமாகிவிட்டவன்.

காரை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகத் திரும்பினான். வரும்போது இருந்த வேகம் கொஞ்சங் கூட இப்போ இல்லை. அந்தக்கணமே அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிவிட வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் முடியவில்லை. இன்னுமொரு காட்சி அவனுக்காகக் காத்திருப்பதுபோல் எதிரே தெரிந்தது.

கலைக்கூடத்துக்கு முன்னாலுள்ள கித்துள் மரநிழலில் பலர் கூட்டமாகக் கதைத்துக்கொண்டு நின்றனர். பொதுவாக எல்லோர் கையிலும் ஒரேரக இடித்து இருந்தது. காரணம் என்னவென்று அறியக் காரை விட்டு இறங்கிக் கூட்டத்தை நோக்கி அவன் நடக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் விசயத்தை விசாரித்தறிந்தபோது அவனால் அதை நம்பவே முடியவில்லை.

நல்லசிவத்துக்கு ஒரு நினைவு மலர் வெளியிட்டிருக்கிறார்களாம்! நல்லசிவம் ஒரு கவிஞனாம்! அந்த நூற்றாண்டின் கண்டுபிடிப்பாம்! சிங்களம், ஆங்கிலம் என்று மற்ற மொழிகளிலும் அங்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அவன் போற்றப்படுகிறாராம்!

அவற்றைக் கேட்டபோது அவனுக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போல்தான் இருந்தது. நல்லசிவத்துக்கு வேலை மேசை மடிப்புக்களில் கவிதைகள் எழுதுவதுதான். எந்தப் பத்திரிகையிலுமோ புத்தகத்திலுமோ நல்லசிவத்தின் கவிதை ஒன்றும் வெளி

வந்ததில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதுமில்லை. அவன் யூனியன் சங்க இதழில் ஆசிரியர்களை இருந்த போது அவனிடமும் ஒரு பத்துக் கவிதைகளை நல்ல சிவம் நீட்டியிருக்கிறான். படித்தபோது முழுக்க ஆபாசம். அவற்றைத் தூரே வீசிவிட்டு அவற்றுக்குப் பதிலாக “இலக்கியமும் ஆபாசமும்” என்று அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளைக் கண்டிக்கும் முகமாக ஒரு கட்டுரையை அவனே எழுதிப் பிரசுரித்திருக்கிறான். இப்போ நல்லசிவம் ஒரு மேதாவினாம்! மேசை விரிப்புக்களிலிருந்து தேடித் தேடி எடுத்து நல்லசிவத்தின் செல்வங்களைச் சேகரித்திருக்கிறார்கள்! அவனுக்கு ஒவென்று சிரிக்கவேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால் அந்த உணர்ச்சி அதிகநேரம் நிற்கவில்லை. அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அங்கே நிற்க நிற்க சிரிப்புக்குப் பதிலாக ஆத்திரமும் அழகையுந்தான் வருவனபோல்பட்டது. அவசரமாகக் காரை எடுத்துக்கொண்டு அவன் புறப்பட்டபோது அவன் அழுதேவிட்டான்.

கார் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆரம்பத்தில் அங்கே வர நினைத்தபோது இருந்த உற்சாகம் இப்போ கொஞ்சங்கூட இல்லை. எல்லைகடந்த ஒரு வெறுப்பு அவனை அங்கிருந்து துரத்திக்கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு இப்போ ஒருநாளும் தான் அங்கு வாழ்ந்ததாகவே தெரியவில்லை.

★

கோட்டை

அவனுக்குத் தெரியும் நிச்சயமாக அவ ளிடம் தன்னை விரும்பி வரவேற்கும் பார்வை ஒன்று இருந்தது என்று. மேலே ஒருமெல்லிய எதிர்ப்பு இருக்கலாம். ஆனால் அது வெறும் பாவனைமட்டுந்தான். அடியில் அவள் அவனுக்காக ஏங்கிக் கிடந்தாள். நல்ல சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நேராக, ஆனால் நிதானமாகத் தாக்கினால் கட்டாயம் கோட்டைக் கதவுகள் எல்லாம் தங்கள்பாட்டில் திறந்துவிடும். பின்னர் அவசரம் எதுவுமின்றி படிப்படியாய், கதவு கதவாய், அனுபவித்த வண்ணம் உள் நுழையலாம். அவனை வரவேற்று ஏற்றுக்கொள்ள உள்ளே அவளது உள்ளம் அவனுக்காகக் காத்து விரிந்திருக்கும். நிச்சயம்.

ராஜியைப் பற்றிய தியாகுவின் கணக்கீடு அதுதான். ராஜி சாரி உடுத்த பெண்ணல்ல. அதோடு யாரோ தூரத்துப் பெண்ணுமல்ல. தியாகுவின் மனைவி சரோஜாவின் அண்ணன் மகள் அவள். பதினேழு அல்லது பதினெட்டு வயதை அப்போதுதான்

எட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் அரைச் சட்டைக் காரி. அதனால் சமூகத்தில் தானாகப்பெற்ற அனுபவத்தையும் அறிவையும்விட சமூகம் அவளிடம் தானாகத் திணித்த மரியாதை. கற்பு, பண்பு, கண்ணியம் என்பவைதான் அவளிடம் அதிகமாக இருந்தன. அவள் அவற்றைக் கிளிப்பிள்ளைபோல் பாடமாக்கி வைத்திருந்தாள். அவள் படிக்கும் புத்தகங்களும் கதைகளுங்கூட அப்படித்தான். புத்தகங்களில் பெண்மை, சமூகசேவை, கற்பு என்று வரும் இடங்களிலெல்லாம் அவள் கோடிட்டுக் குறித்தும் வைத்திருந்தாள். உண்மை, அந்தளவு அசாதாரண அக்கறை அவற்றின்மேல் அவளுக்கு உள்ளேயுள்ள அக்கறையின்மையின் அறிதிறிகள்தான். ஆனால் அது அவளுக்கே தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. வெளியே கிளிப்பிள்ளைபோல் அவற்றை ஒப்புவிப்பதில்தான் அவள் அறிந்தளவில் சுய உணர்வு இருந்தது. அந்த நிலையில் அவளாகவே ஒருநாளும் தாக்கியிருக்க மாட்டாள். தியாகுதான் தாக்கவேண்டும்.

ஆனால் அவைதான் தியாகுவை மிக நிதானமாக இருக்கும்படி எச்சரித்தன. ராஜி, தியாகுவோடு படித்த அல்லது வேலைபார்த்த மற்றப் பெண்களைப்போல் பெரியவளாய் இருந்தால் அறிவில்லாவிட்டாலும் அனுபவத்திலாவது பெரியவளாய் இருந்திருப்பாள். அப்படிப்பட்டவர்களோடு பழகிக்கொள்வது மிக இலகுவானது. எடுத்த எடுப்பிலேயே பிடிக்கிறதா பிடிக்கவில்லையா என்று ஒரு முடிவு கட்டிக்கொண்டு அதன்படி நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அடுத்தவளுக்குப் பிடித்தால் இடைவிடாது தாக்கலாம். பிடிக்காவிட்டால் ஒரேயடியாய் விட்டு விடலாம், பின்னர் அவள் தானாகவே வலிய வந்து தாக்கும்வரை. ஆனால் ராஜியைப் பொறுத்தவரையில் தியாகுவால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. தானாக அவள் வந்து ஒருநாளும் தாக்கமாட்டாள்.

அவளுக்கு அந்தளவு அனுபவமில்லை. தியாகுதான் தாக்கவேண்டும். அதோடு சீக்கிரமே தாக்கவேண்டும். இரண்டு கிழமைகளுக்குள் ராஜி திரும்பவும் தங்கள் வீட்டுக்குப் போய்விடுவாள். ராஜி உள்நூ ரிலிருந்துவந்து வசதியாகப் பல்கலைக் கழகப் புது முகப் பரீட்சை எழுதுவதற்காக பட்டணத்தில் அவர்களோடு தங்கியிருந்தாள். இரண்டு கிழமைக்குள் திரும்பிவிடுவாள். அதுதான் தியாகுவுக்குப் பெரிய கஷ்டமாக இருந்தது. சீக்கிரம் தாக்கவேண்டும்; அவளின் படிப்புக்குப் பாதகமேற்படாமலும் தாக்கவேண்டும். உண்மை, தியாகு ஏதும் செய்யாமல் எந்த மனவேதனையும் இல்லாமல் சும்மா இருந்திருக்கலாந்தான். ஆனால் ஒருவேளை ராஜியே அவனது தாக்குதலுக்காகக் காத்து எதிர் பார்த்திருந்தால்? அப்போ அவனது மெளனம் இயலாமையாகவும் கோழைத்தனமாகவும் தெரியாதா?

தியாகுவுக்கு அப்படித்தான் தெரிந்தது. அவனைப்பொறுத்தவரையில் இந்த விசயங்கள் எல்லாம் வெறும் காமம் என்பதைவிட அதிகமாகக் கருத்துப் பொதிந்தவை என்பதுதான் அபிப்பிராயம். Sex ஐவிட psychic. சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் நீ அடிமையாய் இருக்கிறாய்? எவ்வளவுதூரம் அவற்றை எதிர்க்க உனக்குத் துணிவு இருக்கிறது? அவைதான் தியாகுவுக்கு முக்கியமானவை. காமத்தைக் காமத்துக்காக அனுபவிப்பதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை என்பதல்ல அதன் அர்த்தம். ஆனால் அதற்குமுன் ஒருத்தனுக்குத் தனித்தன்மையும் விடுதலையும் தேவை. அவற்றுக்குப்பின்தான் காமத்தைக் காமமாக அனுபவிக்கலாம். காமம் மட்டுமல்ல எல்லாமே அப்படித்தான் என்பதுதான் அவனுடைய கருத்து. கடவுளைக் கடவுளாக அனுபவிப்பதுங்கூட அவனைப் பொறுத்த

வரையில் அப்படி ஒரு விடுதலைக்குப் பின்னர்தான் முடியும் என்ற எண்ணம். தியாகு ஒரு புரட்சிவாதி. அவனது புரட்சி அவனுக்கே உரிய ஒரு தனிப் புரட்சி. அதனால் அவன் சும்மா இருக்க விரும்பவில்லை. ஒரு வேளை ராஜி விரும்பலாம். இல்லை, உள்ளே அவள் நிச்சயமாக விடம்பத்தான் செய்கிறாள். அது அவனுக்கு நல்லாகத் தெரிந்தது. அந்த நிலையில் சும்மா இருப்பது கோழைத்தனந்தான். அதோடு ராஜி என்ற பாத்திரம் அவன் இதுவரை சந்திக்காத புதிய ஒரு போட்டியைத் தரும் ஒரு புதுப் பாத்திரம். அவனுக்கும் அவளுக்குமிடையே ஏறக்குறைய பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயது வித்தியாசமிருக்கலாம். அதோடு ராஜி அவனின் மருமகள்! மனைவியின் அண்ணன் மகள்! சமூகத்தின் கட்டுப்பாடுகளும் சம்பிரதாயங்களும் ராஜியின் மூலம் விட்ட சவாலைப்போல் வேறு எப்போதும் தன்னை நோக்கி விட்டிருந்ததாகத் தியாகுவுக்குத் தெரியவில்லை. எனவே பின்னடிக்க அவன் விரும்பவில்லை. தானாகவே தாக்க விரும்பினான். ஆனால் எப்போது? எப்படி?

ஒன்றுமட்டும் தியாகுவுக்கு உதவியாக இருந்தது. ஏற்கனவே அவன் கணக்கிட்டுவிட்டதுபோல் உள்ளே அவள் அவனை விரும்பவே செய்தாள். அது மட்டும் நிச்சயம். தத்துவம், மனோவியல் எல்லாம் தாராளமாக அவன் வரசித்திருந்தான். அவனது மேசையில் அந்தவகைப் புத்தகங்கள்தான் அதிகமாகக் கிடந்தன. எனவே அதுமட்டும் அவனுக்குத் தாராளமாகத் தெரிந்திருந்தது. ராஜி உள்ளுக்குள் நிச்சயமாக அவனை விரும்பினான். இனி, மேலேயுள்ள சம்பிரதாயத்தை உடைப்பது தான் பாக்கி. ஆனால் அது இலேசான காரியமல்ல. அது ஆழமான ஐஸ் கட்டி. கோட்டை. சமூகம் ராஜியிடம் எல்லா வழிகளிலும் திணித்திருந்த, அவளும் எதிர்ப்பின்றி

ஏற்றுக்கொண்டு கிளிப்பிள்ளைபோல் ஒப்புவிக்கும் அந்தச் சம்பிரதாயங்களை, அந்த விறைத்த கோட்டையை வெகு நிதாமமாக உடைக்க வேண்டும். அவசரம் அவனது நோக்கத்துக்கு உதவாது. ஒரு வேளை உதவினாலும் அவளுடைய படிப்புக்கு உதவாது. எது போனாலும் தியாகு அதைமட்டும் பழுதாக்க விரும்பவில்லை. அவளின் படிப்பு. எனவே படிப்பு முடிந்தபின் தான் தாக்கவேண்டும். அதற்குப்பின் அவனுக்கும் அவளுக்கும் அது ஒரு பெரும் படிப்பாக இருக்கும். அவளைப்பற்றி அவனும் படிக்கலாம். அவனைப்பற்றி அவளும் படிக்கலாம் சோதனை முடிந்தபின் ஒரு பெரும் சோதனை. இருவருக்கும் ஒரு சோதனை. ஆமாம் தியாகுவுக்குந்தான்.

தியாகு அதுவரையும் காத்திருந்தான். நேரங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் இப்போ அவனது நோக்கம் அந்தப் பெரிய சோதனைக்கு, அந்த பெரிய தாக்குதலுக்கு, தன்னைத் தயார் செய்வதுதான். ராஜியின் சின்னச் சோதனைக்கு இடையூறு விளைவிக் காமல் அவன் தன்னையும் அவளையும் தயாரித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

அவன் வெல்லப்போகிறான் என்பது நிச்சயமாகச் சோதனை கிட்டுவதற்கு முன்பே தெரிந்தது. அதற்கு அறிகுறியாய் அன்றொரு நாள் மாலை ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தேறியது.

ராஜி உட்கார வேண்டிய அடுத்த பாடத்துக்கு இன்னும் இரண்டு நாள் அவகாசம் இருந்தது. அதனால் ஓரளவுக்கு அவளால் இளைப்பாறவும் முடிந்தது. வெளி விழுந்தையினிருந்து அவள் கடலை கொறித்துக் கொண்டிருந்தாள். தியாகுதான்

வேலைமுடிந்து வந்தபோது வாங்கி வந்தான். தியாகு வின் மனைவி சரோஜா குசினிக்குள் கோப்பி தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். தியாகு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்த வண்ணம் தன் கையில் இருந்த கடலை ஒன்றால் ராஜியை நோக்கி எறிந்தான்.

“ச்சிக், சும்மா இருங்கப்பா, உங்களுக்குப் பழக்க வழக்கமே தெரியாது” என்று கோபிப்பவள் போல் சொல்லிவிட்டு முகத்தைச் சுளித்தாள் ராஜி.

தியாகுவுக்கு அது பழகிப்போன ஒன்று தான் சொன்னவற்றுக்குரிய அர்த்தத்தில் காட்டிய அக்கறையைவிட தமிழுக்குச் சேர்த்த கொண்ணையில் தான் அவளுக்கு அக்கறை அதிகம் என்பதும் அலனுக்குத் தெரியும். அது ராஜியின் பள்ளிக்கூட பாஷன். எனவே முகச் சுளிப்புக்குப்பின் கொஞ்ச நேரம் சென்று வந்த சிரிப்பிலும் கடைக்கண் பார்வையிலுந்தான் தியாகு அக்கறை காட்டினான். கோட்டைக்குள்ளிருந்து வரும் ஒளிச் சமிக்கைகள் அவைதான்.

தியாகு இன்னுமோர் கடலையை எடுத்தெறிந்தான்.

அது மேற்சட்டையிற் பட்டுத்தெறித்த இடம் மிகப் பாரதூரமான இடம்.

ராஜி இந்த முறை கடுமையாகக் கோபித்தாள். ஆனால் தியாகுவை அவளால் நேராகப் பார்க்கமுடியவில்லை. கடுமையான கோபத்துக்கிடையே அடக்க முடியாத வெட்கமும் சிரிப்பும் சேர்ந்து எப்படியோ பிய்த்துக் கொண்டு வந்து விட்டன.

தியாகு சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து தாக்கவேண்டும், தியாகு சுய

மனோவசியம் செய்பவன்போல் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான். தொடர்ந்து தாக்கவேண்டும். அவை ஆரம்ப நடவடிக்கைகள்தான். These are only skirmishes. ஆனால் அவைகூட தொடர்ந்து நடைபெறாவிட்டால் பயனற்றுப் போய்விடும். மெசின் துப்பாக்கியை அழுத்துபவன் போல் பட பட வென்று தியாகு கதையை நகர்த்தினான்.

“ராஜி, அந்தா அந்தக் கடலை அப்படியே ஒட்டிக் கொண்டிருக்கு!”

அது அடுத்தகணம் வேலை செய்யாமலில்லை.

வெட்கத்தையும் சிரிப்பையும் முகச் சுளிப்பையும் விட்டுவிட்டு “எங்கே?” என்று கேட்டவாறு அவளும் அங்கே பார்வையைத் திருப்பினாள்.

“அந்தா, அந்தா ஒட்டிக்கொண்டிருக்கு!”

தியாகு கையை நீட்டினான்.

அவனுக்கும் தெரியும் அவளுக்கும் தெரியும் நிச்சயமாகக் கடலை அங்கே இல்லை என்று. அவன் கை நீட்டியது வெறொன்றைக் காட்டி. அவளும் அதை உணராமலில்லை. இருந்தாலும் ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் சட்டையைக் கையால் தட்டி விட்டவண்ணம் “எங்கே, இல்லையே!” என்றாள் அவள்.

“அந்தா இருக்கு!” என்று தொடர்ந்து கை நீட்டினான் தியாகு.

“ச்சீ, இல்லை” என்று திரும்பவும் தட்டினாள் ராஜி.

“நான் எடுத்துக் காட்டவா? எடுத்துக் காட்டினா என்ன தருவேங்க?”

நிச்சயமாக அது ஒரு படி முன்னேற்றம். தியாகு அந்தக்கணமே அதை உணர்ந்தான். ஆனால் எதிர்த் தாக்குதல் எப்படி வருமோ என்ற பயமும் அதேசமயம் இல்லாமலில்லை.

“ஆ, சரி காட்டுங்க பாப்பம்?” என்று வெட்கத்தை மிக வெற்றிகரமாக அழுக்கிக் கொண்டு ஏதோ கடலையைப் பற்றித்தான் இன்னும் கதை நடப்பதுபோல் பதில் தாக்குதல் கொடுத்தாள் ராஜி.

கடலை பட்ட இடந்தான் முக்கியமா? கதையில் தியாகு விழுத்திவிட்ட திங் பந்தான் முக்கியமா? கட்டெல்லாம் அவிழ்ந்து மொட்டு விரிந்து அப்படி வரவேற்கிறதே!

உள்ளுக்குள் விழுந்துவிட்ட ஓர் இனந்தெரியாத படபடப்புடன் தியாகு அதைக் கணித்துக் கொண்டான். ஆனால் அவன்தான் இப்போ தயாராய் இருக்கவில்லை. அந்தக்கணமே அவன் போய்த்தொட்டுக் காட்டியிருக்க வேண்டும். பிடித்துக் காட்டியிருக்க வேண்டும். பின்பு சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது அங்குதான் அவன் விட்ட ஆரம்பப் பிழை இருந்தது என்று நினைவுக்குவரும். ஆனால் அப்போது அது நினைவுக்கு வரவில்லை. அப்போது அவன் நேரடித் தாக்குதலுக்கு இன்னும் தயாராய் இருக்கவில்லை. தொடர்ந்து Skirmishes யையே நடத்தினான்.

“நான் எடுத்துக் காட்டுவன். ஆனால் நீங்கதான் தோத்துப்போய் எல்லாரட்டையும் அதைச் சிணுங்கிச் சிணுங்கிச் சொல்லுவேங்கள்” என்று கேலி செய்தான்.

“அப்படியெல்லாம் நானில்ல, ஆ?”

ராஜி கோபிப்பவள்போல் பதிலளித்தாள். அந்த ‘ஆ’ என்ற இழுப்பை தியாகுவால் ரசிக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. அது ராஜியிடம் அவன் அடிக் கடி காணும் ஒர் இழுப்பு. ஆனால் ராஜிக்கு அந்தக் கவலை ஒன்றும் இருக்கவில்லை. தியாகுவின் கேலி அவளை நல்லாகச் சுட்டிருக்கவேண்டும். அதைப் போக்க அவள் தானாகவே தாக்குதலை நடத்தினாலும் நடத்திவிடுவாள்போல் இருந்தாள்.

“சத்தியமாச் சொல்லமாட்டேங்க?” தியாகு திரும்பவும் கேட்டான். அவனுக்கு இன்னும் பாது காப்புத் தேவைப்பட்டது.

“சத்தியமென்னத்துக்கு? நான் சொன்னால் சொன்னதுதான்”

ஆனால் தியாகுவுக்கு அதுமட்டும் தனியே கேட்க வில்லை. கூடவே மூலையில் “இச்இச்” என்று சொன்ன பல்லியும் கேட்டது. அது பல்லிதானா?

தியாகுவுக்குப் பல்லி சொன்னதில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. ராஜி சொன்னதில் தான் முழு நம்பிக்கையும் இருந்தது. நேரடித் தாக்குதலுக்கு அதைவிட நல்ல சந்தர்ப்பம் வேறு கிடைக்காது என்று இப்போ அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. இருந்தாலும் ஏனோ அவனால் எழுந்திருக்க முடிய வில்லை. பல்லி சொல்லிவிட்டது என்ற பயமா? தெரியாது. ஆனால் வேறு ஒன்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. வெளி விரூந்தையில் நடப்பதை யாராவது றேட்டிவிருந்து பார்த்து விட்டால்?

தியாகு எழுந்திருக்கவில்லை.

முதுகைமட்டும் உயர்த்தி கையை நாற்காலியின் கையில் அடித்துச் சத்தியம் மட்டும் செய்தான்.

“சத்தியமா ராஜி, நீங்க போறத்துக்கிடையில் அதை எடுத்து நான் காட்டாட்டிப் பாருங்க. சத்தியமா!”

ராஜி மேலுதடைக் கீழுதடால் அமத்திச் சிரிப்பையும் வெட்கத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு தலையாட்டினான். இன்னும் ஏதோ கடலையைப்பற்றித் தான் கதை நடப்பது போல் பாவனை செய்து கொண்டு.

“சரி, பாப்பமே?”

தியாகுவுக்குத் திருப்தியாகவிருந்தது. அதோடு இன்னும் அவளுக்கு இரண்டு பாடங்கள் முடியாமல் இருந்தன என்ற நினைவும் அவனது நிதானத்தை நியாயமாக்கியது. எல்லாவற்றுக்கும் முடிவாக வெகு சிக்கிரத்தில் சரோஜாவும் கோப்பியோடு அங்கு வந்து விட்டாள். எனவே எல்லாவகையிலும் கடைசி நாளுக்காகக் காத்திருப்பதே அவனுக்குச் சரியென்று பட்டது.

சோதனை ஒருபடியாக முடிந்துவிட்டது. அதைக் கொண்டாடுவதற்காக இன்னும் இரண்டு நாட்கள் அங்கேயே கழித்துவிட்டு அதற்குப் பிறகு தான் ஊருக்குப் போக நினைத்திருப்பதாக ராஜியும் தன் அதைக்குச் சொன்னான். தியாகுவுக்குக் கேட்கக்கூடியதாகவே சொன்னான். தியாகுவுக்கு அவளின் நோக்கத்தை யூகிக்க முடியாமலில்லை. அவனது யுகம் சரியென்று நிரூபிப்பதுபோல் அன்று மாலை தியாகு தன்னந் தனியாய் தன் மேசையருகில்

இருந்தபோது அவனைத் தேடி அவள் தானாகவே வந்தாள்.

“மாமா, அந்தப் புத்தகம் தானெண்டேங்களே, எங்க இனித் தாருங்கவன்?”

புத்தகத்தைக் கேட்கிறாளா கடலையைக் கேட்கிறாளா?

தியாகுவும் அவனையே காத்திருந்தவன்போல் கதிரையோடு அவள் பக்கம் திரும்பி கண்களைச் செல்லமாக உயர்த்திப் பகிடியாகக் கேட்டான் “எந்தப் புத்தகம்?”

“அந்தப் புத்தகம் .. தானெண்டங்களே ஒரு கதைப் புத்தகம்...”

ராஜி இழுத்தாள். ஆனால் அவள் முகத்தில் நின்ற வெட்கத்தையும் பதட்டத்தையும் அவன் கவனிக்காமலில்லை. பவுடர் பூசிப் பொட்டும்வைத்து நேர்வகிடு விட்டிழுத்து, பச்சைப்புள்ளி விழுந்த ஸ்கேர்ட்டோடும் அதற்கேற்ற சட்டையோடும் அவள் நின்ற தோற்றம் மிகமிக எடுப்பாக இருந்தது. ஆனால் முகத்தில் நின்ற அந்தப் பதட்டம்?

“எந்தப் புத்தகம்? புத்தகமா அல்லது கடலையா?” என்று சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான் தியாகு.

அவளும் சிரித்தாள். ஆனால் அடுத்த கணம் அவள் முகம் சிவந்துவிட்டது.

“இல்லப் புத்தகந்தான். நீங்க ஒரு கதப்புத்தகம் தானெண்டேங்களே, தானெண்டாத் தாருங்க இல்லாட்டி நான் போறன் .”

அடுத்தகணம் தான்விட்ட பிழையைத் தியாகு உணர்ந்துகொண்டான். அதைச் சொல்லிக் காட்டியிருக்கக் கூடாது. அவளோடு சேர்ந்து அவனும் நடித்திருக்கவேண்டும். நடித்துக் கொண்டே கோட்டைக்குள் புகுந்திருக்கவேண்டும். கோட்டை அப்படியே கோட்டையாக ஓட்டையின்றி இருப்பதாகவே அவனும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவனும் நடித்துக்கொண்டு உள்ளே போயிருக்க வேண்டும். ஆமாம் அவனுடைய புரட்சியைவிட அவளுக்கு அதிகம் தெரிந்திருந்தது

“ஓ, யேஸ், லொலிட்டாதானே?” என்று உண்மையாகவே அவளைத் தானும் ஏற்றுக்கொள்பவன் போலவே அடுத்த கணம் மேசையிலிருந்து புத்தகங்களைக் கிளறி அவள் கேட்ட புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தான் தியாகு. Lolita! எவ்வளவு பொருத்தம்!

ராஜி அதைப் பறிக்கமுயன்றான். ஆனால் தியாகு விடவில்லை. கொடுக்காமலே அதைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“புத்தகம் தாறன், ஆனா நீங்க எனக்கு என்ன தருவேங்க?”

அடுத்தகணம் ராஜியின் முகம் பழைய நல்ல நிலைக்கு மாறிவிட்டது. அவள் சிரித்துக்கொண்டு, “நீங்க முதல்ல புத்தகத்தத் தாருங்க, பிறகு.....” என்று செல்லமாகக் கெஞ்சினாள்.

“பிறகு?” தியாகு கள்ளமாகச் சிரித்தான்.

ராஜியின் முகத்திலும் அதே கள்ளச் சிரிப்புத் தொற்றிக்கொண்டது.

தியாகு அதற்குப் பின்பும் தாமதிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் ஆரம்பத்தில் ராஜியின் முகத்தில் நின்ற பதட்டம் இப்போ அவனிடத்தில் தாவிவிட்டிருந்ததை அப்போதான் அவனால் உணரமுடிந்தது. கூடவே யாரோ வெளியே வருவதுபோன்ற ஒரு காலோசை. உண்மையில் யாராவது வருகிறார்களா? தியாகு காதைக்கொடுத்துக் கேட்டான். ஒருவருமில்லை. அடுத்தகணம் ராஜியின் கையைப்பிடித்து இடையைத் தொட்டு அவளைத் தன் பக்கம் இழுத்து விட்டான்.

“ஐயோ சும்மா இருங்க!” என்று செல்லமாகச் சினுங்கினாள் அவள்.

அது சும்மா. தியாகுவுக்கு அது நல்லாகத் தெரிந்தது.

ஆனால் அதேசமயம் திடீரென்று தியாகுவுக்குப் பழைய காலடியோசை தொடர்ந்து கேட்கத் தொடங்கியது. யாரோ அறைக்குள் வருவதுபோன்ற ஓசை. அதுமட்டும் சும்மாவாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்தகணம் ராஜியை விட்டு விட்டு மேசைப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டான் தியாகு. அவனால் கதைக்கக்கூட முடியவில்லை.

“தாருங்க புத்தகத்தை?” என்றாள் ராஜி.

அதை அவள் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை. அது அப்படியே மேசையில் கிடந்தது. இருந்தாலும் தியாகுவால் எதுவும் கதைக்கமுடியவில்லை. புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு பேசாமல் ஏதோ படிப்பவன்போல் மேசையில் கிடந்த தன் புத்த

கத்தை விரித்துப் பாசாங்கு செய்யத் தொடங்கினான்.

ராஜி புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டான். மெல்ல மெல்லத்தான் போனான். ஆனால் வெளியே இருந்து உள்ளேமட்டும் யாரும் வரவில்லை. அப்போ வெளியே கேட்ட காலடி ஒசை அவனுடைய வெறும் மனப்பிரமைதானா?

தியாகுவுக்கு அடுத்தகணம் மனம் ஓடித் தொய்ந்துவிட்டது. எவ்வளவு முட்டாள்தனமாக அவன் எல்லாவற்றையும் பழுதாக்கி விட்டான்! அவன் எதிர்த்த கட்டுக்களிலிருந்து அவனே இன்னும் உண்மையாக விடுபடவில்லை, அப்படித்தானே?

சிறிதுநேரம் அப்படியே இருந்துவிட்டுத் தியாகு ராஜியைத் தேடி வெளியே போனான். அவனது நெஞ்சு ஏனோ அசாதாரணமாக இடித்துக்கொண்டிருந்தது. குசினித் தூரேனாடு சாய்ந்தவண்ணம் ராஜி நிம்மதியாக Lolita வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் அங்கு போனதைக் கொஞ்சமும் கவனியாததுபோன்ற பாவனை. தியாகு அப்போது கதைத்திருந்தால் அவளும் கதைத்திருப்பாள். நிலையும் சீக்கிரமாகவே சுமுகமாக மாறியிருக்கும். தியாகுவுக்கு அது வடிவாகத் தெரிந்தது. ஆனால் ஏனோ அவனால் கதைக்க முடியவில்லை. அவளுடைய பெயரைக்கூட அவனால் அப்போது உச்சரிக்க முடியவில்லை. எதாவது கதைக்கலாம் என்று அவன் முயன்றபோது வாயில் வந்தது அவனது மனைவியின் பெயர்தான்.

குசினிக்குள்ளிருந்து சரோஜாவின் குரல் பதிலாக வந்தது. தியாகு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் உள்ளேபோனான். சரோஜா உள்ளே மீள்பொரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன கோப்பி வேண்டுமா?” சரோஜாதான் கேட்டான்.

“உஹும்” என்று ஊமைப் பாசையில் இழுத்து விட்டு தியாகு வெளியே வந்தான். அவனுக்கு ஒரு நிம்மதி. ராஜி எதைப்பற்றியும் அவளிடம் சொல்லவில்லை.

இருந்தாலும் ராஜியைத் தாண்டிப் போகும் போது அவளால் அவளைப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. அவளருகில் நின்று தாமதிக்கவும் முடியவில்லை. வேகமாக வெளியே வந்தான். வந்தபின் பழைய படியும் தன் மேசையருகில் உட்கார்ந்தவாறு ராஜிக்காகக் காத்திருந்தான். ராஜி வராவிட்டாலும் இன்னும் கொஞ்சநேரம் சென்றபின், அவசரத்தில் பிழையாகக் கிளறப்பட்ட மோதல்கள் அடங்கியபின், புதிய சந்தர்ப்பமொன்றை அவளாகவே உருவாக்கலாம். தியாகு அதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டான். இனி Skirmishes எதுவும் தேவையில்லை. நேரடித் தாக்குதல். அதுதான் முறை. அதைத்தான் அவன் எப்போதோ செய்திருக்க வேண்டும். தியாகு அடுத்த சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தான்.

ஆனால் அடுத்த சந்தர்ப்பம் வரவில்லை. ராஜியும் அந்தப் பக்கம் வருவதாகத் தெரியவில்லை. தியாகு வெகு நேரம் காத்திருந்து விட்டு குசினிப் பக்கம் திரும்பவும் புறப்பட்டான். இந்த முறை ராஜி முன்பைப்போல் தூண்டு காணப்படவில்லை, உள்ளே இருந்து யாரோ அழுவதும்படும் கேட்டது!

தியாகுவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. குசினி வாசலில்போய் எட்டிப் பார்த்தான். சரோஜாவின்

மடியில் தலையைப் புதைத்தவண்ணம் ராஜி விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“என்ன சரோ?” என்றான் தியாகு ஒன்றும் விளங்காதவனாய்.

“சரி, சரி, நீங்க போங்க” என்று சீறி விழுந்தாள் சரோஜா.

“ஏன். என்ன சரோ?” என்றான் தியாகு திரும்பவும்.

“என்னவா? ஒண்டும் தெரியாதமாதிரிக் கேக்கிறேங்க? ராஜி இப்பயே ஊருக்குப் போகோணுமாம்”

“ஏன்?”

“ஏனா? எனக்கு ஆத்திரந்தான் வருகுது. சத்தி தியமா இந்த இடத்தவிட்டுமட்டும் போயிருங்க”

சரோஜாவின் கோபம் அவளைப் பொறுத்தவரையில் நியாயமானதாகவே பட்டது. கல்யாணங்கட்டி ஒரு வருடமாவதற்குள்ளேயே தியாகு கட்டை மீறி விட்டான் என்பது அவளுடைய ஆத்திரம் அதுவும் அவள் எதிர்பாராதவிதத்தில்.

தியாகு ஒன்றும் சொல்லமுடியாதவனாய் அப்படியே நின்றுவிட்டுப் பேசாமல் வெளியே நடந்தான். இனி அவனால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. முற்றாக அவன் தோற்றுவிட்டான். முழுத்தோல்வி. எல்லாம் அவனுடைய குற்றம். கோட்டைக் கதவுகளை எல்லாம் காவலாளி தானாகவே திறந்துவிட்டு வாவென்று வரவேற்றபோது மடைத்தனமாக அவன் தடுமாறி நடுங்கி காவலாளியிடமும் தன் குற்ற உணர்வை ஏற்றிவிட்டான். அத்தோடு வெளியே போய் தெரி

யாத்தனமாக சரோஜாவின் பெயரைக் கூப்பிட்டு அந்தக்களவை அவளே அம்பலப்படுத்திவிடுபவன் போல் பயத்தையூட்டும் அளவுக்கு முட்டாள்தனமாக நடந்துவிட்டான். இனிக் கதவுகள் எல்லாம் மூடப்பட்டுவிட்டன. தான் விட்ட பிழையையும் மறைப்பதற்காக வட்டியும் குட்டியுமாய் கடமை, கண்ணியம், காப்பு எல்லாவற்றையும்பற்றி இனி அந்தக் காவலாளி கட்டுக்கட்டாய்ச் சொல்லித் தீர்ப்பாள். கதவு இனி ஒரு நாளும் முன்போல் திறப்படாது. ஆனால் அதற்காக மற்றவர்களிடம் தன்னை நியாயமாக்க அவன் விரும்பவில்லை. தியாகு தன்னைமட்டும் திட்டிக் கொண்டான், திருத்திக் கொண்டான். ராஜமீது அவன் கோபிக்க விரும்பவில்லை. அங்கே கதவடைபட்ட கோட்டைக்குள்ளே அவனுக்காகச் சிம்மாசனம் சதா விரிந்திருக்கத் தான் செய்யும். ஆனால் அதை அடைவதற்கு முதல் தியாகு தன்னைச் சுற்றியுள்ள கோட்டையைத் தகர்க்கவேண்டும்.

தியாகு தன் மேசையை நோக்கி நடந்தான். நாளைக்கு ராஜி அங்கு நிச்சயமாக இருக்கமாட்டான். வெறும் புத்தகங்கள்தான் கிடக்கும்.

*

இரத்தம்

“இன்னும் இந்தப் பு.....அவங்கட.....
ண..... போரூங்கள்!”

சோமு ஒருக்கால் கூனிக் குறுகினான். உள்ளத் தாலும் உடலாலும் எல்லாவற்றாலும் ஒருகணம் தடுக்கி விழுந்துவிட்டது போன்ற ஒரு நிலை. ஒரு கணத் திகைப்புக்குப்பின் அவனை அறியாமலேயே அவன் அங்கும் இங்கும் பார்த்துக்கொண்டான். வேறு யாரும் அங்கு இருக்கவில்லை. தூரத்திலும் யாரும்வரவில்லை. அது அவனுக்கு ஒரு வகை நிம்மதியைக் கொடுத்தது. ஆனால் அது அந்தத் தடுக்கலின் நோவை, விழுந்தெழும்பியதினால் ஏற்பட்ட வெட்கத்தைத் தனியே அனுபவிக்கத்தான்.

கமலம் அவனைத் தாண்டி அப்பால் போய் விட்டாள். ஆனால் அவள் பேசியவை அவனைச் சுற்றியே இன்னும் நின்றன. பச்சையாக நின்றன. சோமு அவற்றை ஒருக்கால் தன் வாயில் மீட்டிப் பார்க்க முயன்றான். முடியவில்லை. வாயில் வருவதற்கு

முன் நினைவில் வரும்போதே நிர்வாணமாகிவிட்ட ஒரு கூச்சம் அவனைக் குறுகவைத்தது. எப்போதாவது இடுப்பிலிருந்து கழன்று விழப்போகும் சாரத்தைக் கைதூக்கும் போது கூடவரும் உடலின், உள்ளத்தின் ஓர் குறுக்கம். அவனால் முடியவில்லை. அவனுக்கு அவை பழக்கமில்லை. அவன் வளர்க்கப்பட்ட விதம் அதற்கு மாறானது. சின்னவயதில் இரத்தின புரிக்கு அவன் படிக்கப் புறப்பட்டபோது ஆச்சி அவனுக்குத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொடுக்கும் புத்திமதிசுள் அப்போது நினைவுக்கு வந்தன. அப்பு நீ மரியாதையா நடக்கோணும்பு. மரியாதையாப் பேசோணும். கெட்ட பேச்சுப் பேசக் கூடாது, என்னப்பு? நீங்கள் நாங்கள் எண்டுதான் எவரோடும் பேசோணும். மற்றப் பொடியனோடு சேந்து விளையாடித் திரியக்கூடாது, கெட்ட பழக்கங்கள் பழக்கக்கூடாது. நல்லாப் படிச்சு மரியாதையா வரோணும், என்னப்பு?

ஒவ்வொரு சமயமும் ஊரிலிருந்து புறப்படும் போதெல்லாம் அதுதான் ஆச்சியின் வாயிலிருந்து அடிக்கடி வரும் உபதேசம். அவற்றைச் சொல்லும் போது அவனது முகத்தைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டே தன் தலையை ஆட்டி ஆட்டி ஆச்சி சொல்லும் விதத்தை இப்போதும் அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடிந்தது.

ஆச்சி ஊட்டிய பால், ஆச்சி தீத்திய சோறு என்பனபோல் ஆச்சி வகுத்த அவனுடைய வாழ்க்கை அது. அது அவனை என்றுமே கைவிட்டதில்லை. இரத்தினபுரியில் அப்பரின் கடையில் நின்று படித்த போதும் அதற்குப்பின் இப்போ கிளறிக்கலில் எடுபட்டு அதே ஊரில் வேலை பார்க்கும் போதும் அங்குள்ளவர்கள் அவனைப்பற்றிக் கூறுபவை அதற்கு அத்தாட்சிகள். தங்கமான பிள்ளை! கந்தையர் முத

லாளியற்ற மகன் இருக்குதே அதுதான் பிள்ளை! அவனே தன் சொந்தக் காதால் அவற்றைக் கேட்டிருக்கிறான். அப்படி வளர்க்கப்பட்டதினால்தானே இப்போ கமலம் சொன்னதை அவனால் திருப்பிச் சொல்ல முடியாமல் இருந்தது?

ஆனால் அதுதான் காரணமென்றால் கமலத்தால் கூட அப்படிப்பேச முடியாதே! சோமுவுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவனைவிட வித்தியாசமாய் கமலம் வளர்க்கப்படவில்லையே! அவனைப்போலத்தானே அவளும் வளர்க்கப்பட்டாள்! அவளின் அப்பர் கார்த்திகேசரும் கொழும்பில் ஒரு முதலாளி. கந்தையரைவிடப் பெரியமுதலாளி. ஏன், கமலத்தின் ஆச்சியும் அதே தங்கந்தானே? சோமுவுக்கு வேறு நினைவுகளும் தொடர்ந்தன. அவனைப்பற்றி இரத்தினபுரிச் சோற்றுக்கடையில் ஒவ்வொருவரும் புகழ்கிறார்கள் என்றால் கமலத்தை ஊரில் ஒன்பதாம் வட்டாரத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவனே அதைக் கேட்டிருக்கிறான். அதுமட்டுமல்ல. அப்படிக் கேட்கும்போது அவனுக்குத் தன்னைப்பற்றிய நினைவுதான் அடிக்கடி வரும். தங்கமான பிள்ளை. சோற்றுக்கடையில் அவர்கள் அப்படித்தான் சொல்வார்கள். அப்போ கமலமும் அவனும் ஒரே வர்க்கமா? ஆமாம், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். அப்படித்தான் அவன் நினைத்திருக்கிறான். அதே வர்க்கம், அதே கலாசாரம்.

எது யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் என்று சொல்லப்படுகிறதோ அதைத் தன் சொந்தக் கலாசாரமாக வைத்திருக்கும் அந்த மத்தியதர வகுப்புக்கே உரிய பாணியில் எப்படி சோமு வளர்க்கப்பட்டானோ அப்படித்தான் கமலமும் வளர்க்கப்பட்டாள். சோமுவுக்கு இன்னும் அந்தக் கலாசாரத்தின் தரத்தில் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. சந்தேகம் ஏற்படும்

என்ற நினைவே அவனுக்கு இல்லை. ஒன்பதாம் வட்டாரத்திலிருந்து பத்தாம் வட்டாரத்துக்கு பஸ்ஸுக்காக நடந்துவரமுன் அடுத்தவளவில் உள்ள ஐயனூர் கோயிலில் கும்பிட்டு விட்டு ஆச்சியையும் கொஞ்சி விட்டுப் புறப்படும்போது வட்டமாய் உடைந்த தேங்காய்ப் பாதிகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு "பத்திரமாய்ப் போய்வாப்பு" என்று வழியனுப்பிய அந்த உருவம் அவன் நெஞ்சைவிட்டு என்றுமே மறையாது. அது இருக்கும் வரைக்கும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தில் அவனுக்கிருக்கும் நம்பிக்கையும் போகாதென்றே அவனுக்குப்பட்டது. எப்படி அவனது ஆச்சி அந்தக் கலாசாரத்தின் உருவமாகத் தெரிகிறாளோ அப்படித்தான் கமலமும் அவனுக்கு ஒரு காலத்தில் தெரிந்தாள். தலைகுனிந்து மணவறையில் பொன்னம்பலத்துக்குப் பக்கத்தில் அவள் இருந்த காட்சி சோமுவுக்கு இன்னும் நினைவிருக்கிறது. கழுத்தில் கிடந்த தங்கக்கொடியின் பின்னணியில் பொலிந்து சிரித்த முகத்தோடு அவனைக் காணும் போதெல்லாம் "எப்படித் தம்பி?" என்று அவள் விசாரிப்பது இன்னும் அவளின் நினைவை விட்டு மறையவில்லை. அவளைப்போலத்தான் இளமையில் அவனது ஆச்சியும் இருந்திருப்பாள் என்று அவன் நினைத்திருக்கிறான். ஆச்சியைப்போலத்தான் கமலமும் பிற்காலத்தில் வருவாள் என்று அவன் கற்பனை செய்திருக்கிறான். ஆனால் கமலம் அப்படி வரவில்லை. அவள் இப்போ பேசிக்கொண்டு போனது போல் அவனது ஆச்சி ஒருநாளும் பேசியதேயில்லை.

கமலத்துக்குப் பைத்தியமா?

ஊர் அப்படித்தான் சொல்கிறது. பொன்னம்பலம் செத்தபின் அவள் அப்படி ஒருகாலத்தில்தான் திரிகிறாளாம். வீட்டில் இருப்பதில்லை. வடி

வாக உடுப்பதில்லை. சரியாகச் சாப்பிடுகிறாளோ தெரியாது. இப்போ எவ்வளவோ மெலிந்து விட்டாள். முன்பு பூரித்துத் தெரிந்த முகம் இப்போ எவ்வளவு கோரமாக இருக்கிறது! வைத்தியம் எதுவும் பலிக்கவில்லை. கல்யாணம் செய்யவும் விரும்பவில்லை. எங்கெல்லாம் திரிகிறாளோ தெரியாது. யார் வீட்டில் படுக்கிறாளோ என்னென்ன செய்கிறாளோ தெரியாது. வீட்டில் அவளைக் கட்டிவைத்துக் கூடப் பார்த்திருக்கிறார்களாம். ஆனால் முடியவில்லை. அப்படியெல்லாம் அவளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். பார்த்ததில்லை. எவ்வளவோ நாட்களுக்குப்பின் இன்றுதான் சோமு அவளைப் பார்த்திருக்கிறான். அதனால்தான் தூரத்தில் வரும்போதே அவன் சிரிக்கமுயன்றான். ஆனால் அவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மாறாக அப்படிப் பச்சையாகப் பேசிக்கொண்டு போகிறாள். சுத்தப் பைத்தியம்! ஆனால் சுத்தப் பைத்தியம் என்றால் அவள் அப்படிப் பேசியிருக்கமாட்டாளே! சோமுவுக்கு அது நெஞ்சை உறுத்திற்று. அவள் சொன்னதில் உண்மை இருந்தது. அதுதான்! அவளைப் பைத்தியம் என்று தட்டிக்கழிக்க அவனால் முடியவில்லை; ஏதோ ஒன்று பிழைப்பதுபோலப்பட்டது. அவளிலும் குற்றமில்லை தன்னிலும் குற்றமில்லை என்று அவனால் நியாயமாக்கிச் சரிக்கட்டல் செய்து தப்பமுடியவில்லை. அவள் சொன்னதில் உண்மை இருந்தது, இருக்கிறது! சோமுவுக்குத் திரும்பவும் ஒரு குறுக்கம். உண்மையில் நான் ஆரம்பத்தில் வெட்கப்பட்டது அவள் ஊத்தையாகப் பேசிவிட்டாள் என்பதற்காகவா அல்லது உண்மையைச் சொல்லிவிட்டாள் என்பதற்காகவா? அல்லது இரண்டுக்குமாகவா?

சோமுவால் எதையுங் கண்டுபிடிக்க முடிய

வில்லை. பயமா? தெரியாது. ஆனால் பழைய நினைவுகள் ஏனோ வேண்டாமலே ஓடிவந்தன.

கமலமும் போயிருக்கிறாள். ஆமாம் இப்படித் தடபுடலாக உடுத்துக்கொண்டு பஸ் ஏறிப்போயிருக்கிறாள். பாணந்துறை! அங்குதான் பொன்னம்பலம் கடை வைத்திருந்தான். புதுமுதலாளி, புதுமாப்பிள்ளை. நான்கு வருடங்களுக்கு முன்ப்தானே அவர்கள் கல்யாணம் செய்து கொண்டார்கள்? ஆமாம் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்புதான். நான்கு வருடங்களால்தான் கமலம் சோழவுக்கு மூப்புங்கூட. கல்யாணம் நடந்தபோது சோழ கிளறிக் கலில் எடுபடவும் இல்லை. ஊரில்தான் நின்றான். கல்யாண வீட்டுக்கும் போயிருக்கிறான். அவனுக்கு எல்லாம் நினைவிருக்கிறது. தலைகுனிந்து மணவறையில் பூக்கொத்துத் தெரிய கமலம் அழகாக உட்கார்ந்திருந்தான். அதற்குப்பின் அடுத்த மாதமே அவனைப் பொன்னம்பலம் கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான், பாணந்துறையில் வீடுடுத்து வைத்திருப்பதற்காக. ஆனால் பாவம் எத்தனை காலம் இருந்தார்கள்?

சோழவுக்கு அதற்குப்பின் நினைத்துப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. ஒரு கஷ்டம். அவன் எப்படி அப்படித்தான். அந்தக் கதை வரும்போது அவன் தட்டிக் கழித்துவிடுவான். ஆனால் இப்போமட்டும் அது தப்பும் மனப்பான்மையாகப்பட்டது. ஒரு குறுக்கம்.

சோழ அதை வேண்டுமென்றே வருவித்தான். இப்போ அதை வருவிப்பது ஒருவித பலப்பரீட்சையாக அவனுக்குப்பட்டது.

அவர்கள் போனபின் ஐந்து மாதங்களுக்குள் இனக் கல்கம்.

பொன்னம்பலத்தின் கடை தட்டப்பட்டது. கடையைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டுக்குப் போகமுன் அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். வீட்டுக்குப் போனாலும் தப்பிவிடலாம் என்ற நிச்சயம் இல்லை. ஆனால் போகத்தான் வேண்டும். கமலம் அங்குதான் இருந்தாள். வேலைக்காரப் பையன் என்ன செய்வான்?

கடையை விட்டுவிட்டுப் பொன்னம்பலம் பின்பக்கத்தால் ஓடினான். ஆனால் வீட்டுக்குப் போகமுடியவில்லை. கூட்டம் ஒன்று துரத்திற்று. வேறு வழி இருக்கவில்லை. எதிரே தெரிந்த கோயிலுக்குள் புகுந்துவிட்டான். கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும். கோயிலுக்குள்ளாவது அடைக்கலம் கிடைக்காதா?

ஆனால் கடவுளையே காப்பாற்ற யாரும் அங்கு இல்லை. கோயிலுக்கே அடைக்கலம் கிடைக்கவில்லை. கோயிலையே காதையர்கள் கொளுத்தத் தொடங்கி விட்டார்கள். பொன்னம்பலம் ஓடி ஒரு மரத்தில் ஏறினான். என்ன ஏறினான்? என்ன 'னம்'?

சோமுவின் நினைவில் ஒரு குத்தல் குறுக்கிட்டது. அந்தக் கட்டத்துக்குப்பின் எப்பவுமே அவனுக்கு ஒரு நடுக்கந்தான். அந்தக் கதையை மற்றவர்கள் சொல்லும்போது அவன் வெளியே எழுந்து போய் விடுவதுமுண்டு. அதைப் பச்சையாக நினைத்துப் பார்க்க அவனால் முடிவதில்லை. ஆனால் முன்பு அதைத் தட்டிக்கழித்துவிட்டு நிம்மதியாக இருக்க முடிந்த அவனால் இன்றுமட்டும் கமலத்தைக் கண்ட பின் ஏனோ அது முடியவில்லை. இன்று தான் அவனுக்கு இதுவரை அதைத் தட்டிக்கழித்திருக்கிறான் என்ற நினைவே வந்திருக்கிறது. அவன் திரும்பவும் மீட்டிப் பார்க்க முனைந்தான். பச்சையாக, பச்சையாக.

பொன்னம்பலம் மரத்தில் ஏறினான். ஆனால் அவர்கள் விடவில்லை. துரத்திக்கொண்டு போனார்கள். இழுத்துக் கீழே போட்டார்கள். பொன்னம்பலம் கும்பிட்டான், கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். கத்தி அழுதான். சோழவுக்கு அதை நினைக்கும் போது அந்தக்கட்டத்தில் தானும் அப்படித்தான் செய்திருப்பான் என்றேபட்டது. இல்லை, நான் சும்மாவே செத்திருப்பேன். நினைக்கவே பயப்பட்டால் அதை நேரடியாகச் சந்தித்திருந்தால்?

பொன்னம்பலம் கும்பிட்டான். அவர்கள் அதற்காக விடவில்லை. அடித்தார்கள், உதைத்தார்கள். அணுவணுவாய்க் கொன்றுவிட்டார்கள். பொன்னம்பலம் அப்போ எப்படிக் குழறியிருப்பான்?

சோழவுக்குக் கண்ணீர் வருவதுபோலிருந்தது. ஆனால் அதேசமயம் அது வேறுதிசையில் விசயத்தை வேண்டுமென்றே மறைக்கமுயல்வது போல் பட்டது.

பிறகு?

ஆமாம் அதுதான் முக்கியம். அவன் வேண்டுமென்றே திரும்பவும் முனைந்தான். பச்சையாக, பச்சையாக.

பொன்னம்பலம் செத்துவிட்டான். ஆனால் அவர்கள் அதற்குப்பின்பும் விடவில்லை. அவனைக் கட்டி — அவனைக் கட்டி — இம், ம், சொல்லு — கட்டி ரோட்டு ரோட்டாக இழுத்தார்கள். பின்பு? சோழ அதை வாந்தி எடுப்பதுபோல் வெளியே கக்கினான். பெற்றோல் ஊற்றி நெருப்புவைத்துப் பற்றவைத்து எரிய எரிய இழுத்தார்கள், தெருத்தெருவாக இழுத்தார்கள்!

சோமுவுக்கு வியர்த்தது. கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். பஸ் வருகிறதா என்று அவசரமாகப் பார்த்துக்கொண்டான். வரவில்லை. ஏதோ துன்பம் நெஞ்சை நிறைத்தது.

ஏன்?

ஆம், கமலம்?

ஆமாம் இன்னும் இருக்கிறது. சோமு திரும்பவும் பஸ் வருகிறதா என்று பார்த்தான். வரவில்லை. ஆயிரம் வருடங்களாக அந்தப்பக்கம் பஸ் வராதது போல் அவனுக்குப்பட்டது. ஆனால் விசயம் வேறு என்றும் புரியாமலில்லை.

ஆமாம், கமலம்?

வேலைக்காரன் வீட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

கமலம்?

அவளால் ஓடமுடியவில்லை. பிடித்துவிட்டார்கள். எட்டுப்பேர்கள். பின்பு மயங்கிய நிலையில் பொலிஸ் ஜீப் காப்பாற்றியது. கொழும்புக்கு அனுப்பி அகதிக்கப்பலில் இங்கு அனுப்பப்பட்டாள். பைத்தியம்! இல்லை, பைத்தியம் மாதிரி.

ஆனால் சோமுவால் திருப்திப்பட முடியவில்லை. பஸ் வருகிறதா என்று எட்டிப்பார்த்தான். புங்குடு தீவில் பஸ் என்ற ஒன்று ஓடுகிறதா?

பஸ்ஸை விட்டுவிடு, கமலம்?..... பச்சையாக, பச்சையாக.....

எட்டுப்பேர்கள் -- இம், ம், -- ஒருவன், மற்றவன் இம்..... அப்படி எட்டுப்பேர்களும். இம்.....

ஐந்து ... ஐந்துஸெல் டோர்ச்.....

சோமுவால் அதற்குப்பின்பு முடியவில்லை. தலை ஏனோ சுற்றுவது போல்பட்டது. மயக்கம் போடுவதுபோல் வந்தவேளையில் சிவப்பாகத் தெரிந்தது.

ப...ஸ்! பஸ்!

சோமு வேகமாகக் கையை உயர்த்தினான். பஸ் வந்து நின்றது.

ஆனால் கால்கள் நகர மறுத்தன. இன்னும் அவங்கடையை.....

“தம்பி, ஏறுமன் கெதியா?” கண்டக்டர் சினந்தான்.

சோமு கஷ்டப்பட்டு ஒருபடியாக ஏறினான். ஆனால் அடுத்தகணம் கால்தட்டுப்பட்டு உள்ளே விழுந்து விட்டான். பெட்டியும் கையுமாய்.

முன்னால் இருந்த சீட்டின் முனை கண்ணாடிமண்டையில் நல்லாக அடித்து விட்டது.

பஸ்ஸுக்குள் பரபரப்பு, சிரிப்பு எல்லாம். சோமு ஒருவாறாகச் சமாளித்துக்கொண்டு ஒரு முலையில்போய் உட்கார்ந்தான். அடிபட்டபின் எல்லாம் தெளிந்துவிட்டது. வலதுகண் மேல் முனையில் மட்டும் வலிவலியென்று வலித்தது. அடிபட்ட இடத்தை கையால் தேய்த்துவிட்டான். கைவிரலில் மெல்லிய இரத்தக் கசிவின் அடையாளம் தெரிந்தது.

இரத்தம்!

தெனியகம்

பொலிகண்டி

வெட்டித்துறை

இரத்தம்! ஏதோ ஒரு பழைய பயம் உள்ளே ஒலித்தது.

ஆமாம், ஒருகாலத்தில் அந்தளவு இரத்தத் தைக் கண்டாலும் அவன் பயந்து அழுதுவிடுவான். சின்னப் பையனாய் இருந்த காலத்தில் அடுத்தவீட்டுப் பூச்சன், பணையிலுள்ள பெருங்குளவிக் கூட்டுக்கு வீசிய சின்னக் கல் அவனது தலையில்பட்ட தினால் மெல்லக் கசிந்த இரத்தத்தைக்கண்டு அவன் அழுது கத்தியிருக்கிறான். கருக்கில் ஒருக்கால் கால வெட்டியபோது அவன் குழறியிருக்கிறான். ஏன், அதைக்கண்டு ஆச்சிகூடத் தலையில் அடித்து அடித்துக் குழறியிருக்கிறானே! அதுமட்டுமா? ஆஸ்பத்திரியில் யாரோ ஒருவனின் மண்டையில் ஓடிய இரத்தத்தைக் கண்டு ஆச்சி மயங்கி விழுந்திருக்கிறாளாமே!

சோமுவை ஏதோ குத்திற்று.

திடீரென்று ஆச்சி காட்டிய வாழ்க்கையில், கலாசாரத்தில், ஏதோ குறையொன்று இருப்பது போல் முதன்முதலாக அவனுக்கு ஏதோ ஒன்று உணர்த்திற்று.

பச்சையாக எதையும் ஆச்சி பார்ப்பதில்லை, காட்டியதில்லை!..... இரத்தத்தைக் கண்டால் மயக்கம்!..... நீங்கள் நாங்கள் எண்டுதான் எவரோடும் பேசோணும், கெட்ட பேச்சுப் பேசக்கூடாது என்னப்பூ?..... மரியாதையாப் பழகோணும் மரியாதையாப் பேசோணும், என்னப்பூ?..... தங்கமான பிள்ளை! கந்தையருடைய பிள்ளை இருக்குதே அது தான் பிள்ளை!

எல்லாம் ஒரு பூச்சு, பச்சையாக எதையும் அணுகாத ஒரு பூச்சு வாழ்க்கை!

அதனால்தானா இப்போ கமலம் பேசியது பைத்தியம் அல்ல என்றுபட்டும் அவன் பயணம் போகிறான்? சோமு தன்னையே கேட்டுக் கொண்டான். அதனால்தானா இன்னும் அவங்கடைய — இம், பயப்படாமல் சொல்லிப்பார், இன்னும் அவங்கடையை ஊ .. அங்கே போகிறேன்? அதனால்தானா வெட்கம் என்பது இல்லாமல் கமலம் என்ற ஒரு பெண்ணின், ஏன் கமலம் என்ற ஒரு இனத்தின், கமலம் என்ற ஒரு கலாசாரத்தின், கமலம் என்ற ஒரு மொழியின் விதவைக் கோலம் என்ற முதலில், விசர்க் கோலம் என்ற முதலில், என் வாழ்க்கை வருமானம் என்பவற்றை உழைக்கப்போகிறேன்?

அதனால்தானா, அந்த மேல்பூச்சுக் கலாசாரத்தினால்தானா கமலத்தின் மனநிலையும் அந்த ஒரு நிகழ்ச்சியால் முற்றாக மாறித் திருத்த முடியாத வகையில் சீர்குலைந்துபோயிற்று?

அதனால்தானா ஒவ்வொரு சமயமும் அதைப் பற்றிய நினைவிலிருந்து நான் ஒளித்துமறைய முயன்றிருக்கிறேன்? அதனால்தானா? அந்தத் தப்பும் மனப்பான்மையால்தானா? சோமுவுக்கு வேறு நினைவுகளும் தொடர்ந்தன. தேசியம், தேசிய ஒற்றுமை என்றெல்லாம் அவன் பேசியிருக்கிறான். அதுவும் பிரச்சனையைக் கடத்தித் தள்ளிப்போட்டுத் தப்பப்பார்க்கும் அதே மனப்பான்மைதானா? கச்சேரியடியில் உட்கார்ந்து விட்டு, இரண்டு கிழமை தாடிவளர்த்து வழித்து விட்டு அவன் திருப்திப்பட்டிருக்கிறான். அதே தப்பும் மனப்பான்மைதானா?

“தம்பி, இரத்தம் வழியுது, லேஞ்சியால் கட்டிவிடும்” என்றான் கொண்டக்டர்.

கொண்டக்டர்! வழிநடத்துபவர்! இந்த வழி நடத்துபவர்கள் எல்லாருக்கும் பச்சையாகப் பார்க்கமுடியாதா? கட்டிமறைத்துக் கடத்தத்தானு தெரியும்?

“பறுவாய் இல்லை. வழியட்டும், கொஞ்ச ரத்தம் வழிஞ்சால் செத்துவிடமாட்டன்” என்றான் சோமு.

கொண்டக்டர் விழித்தான். அவனுக்குப் புரிய வில்லை.

ஆனால் சோமுவுக்குத் தான் சொன்னதில் அர்த்தம் இருக்கிறது என்று நன்றாகப் புரிந்தது. கண்ணை மண்டையில் கசிந்த இரத்தத்தை கைவிரலால் தொட்டு அளையத் தொடங்கினான்.

*

கோயில்கள்

தூரத்தில் சாவீட்டு மேளம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. வெகுதூரத்தில் இருந்துவரும் மெல்லிய சத்தம். அதனால்தானே என்னவோ அது அவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்கிறது. சிழக் கூரில் யாரோ இறந்து விட்டார். ஒருவேளை எனக்குத் தெரிந்த ஆளாக இருக்கக்கூடும். அதனால்தானே அந்த இழுவோசை என் நெஞ்சில் அப்படி ஒரு சோக உணர்ச்சியை எழுப்புகிறது? இல்லை, அப்படிச் சொல்லமுடியாது. அப்படி ஒரு உறவு எழுப்பும் சோகம் இதைவிட அதிகமாகப் பீறிக் கொண்டு வரவேண்டும். அந்தப் பீறலிலே இறந்த வரைப்பற்றிய நினைவுகள் இழுபட்டுக்கொண்டு, அதேசமயம் அந்த நினைவுகளின் இழுவலிலே பீறலும் பெரிதாக்கப்பட்டுக் கொண்டு, அப்படியே ஒன்றுக்கொன்று உதவிக்கொண்டு ஒன்றையொன்று அதிகரிக்கச் செய்துகொண்டு ஒவென்று வரும் ஓர் உணர்ச்சி வரவேண்டும். அப்பர் செத்த போது, அடுத்தவீட்டுப் பெண் செத்தபோது, முன் வீட்டு மனிதர் செத்தபோது அப்படி எனக்கு வந்

திருக்கிறது. அது தனிப்பட்ட ஒருவரின் சாவுக்காக வரும் ஒரு வேகம். இப்போ அந்த வேகம் இல்லை. இதில் வேகமே இல்லை. ஒரு மெல்லிய கசிவு. கிழக்கூரிலிருந்து வரும் மெல்லிய அந்த மேளச் சத்தத்தைப்போல ஒரு மெல்லிய கசிவு. சும்மா வெறும் சாவின் நினைவு. ஆனால் அதன் வேதனை பெரிது. ஒருவேளை மனிதவர்க்கத்தையே, ஏன் உயிரினங்களையே பின்னணியாக வைத்து அந்த உணர்வு வருகிறதோ? தெரியாது. ஆனால் என்னை அறியாமலேயே என் நினைவுகள், காட்சிகள் எல்லாவற்றிலும் அந்த உணர்வின் மெல்லிய சாயல் படிக்கிறது.

கிழக்கூருக்கும் நம் வீட்டுக்குமிடையே ஒரு பெரும் வயல்வெளி. நான் எங்கள் வீட்டுக்கிணற்றடியில் இருந்துகொண்டிருக்கிறேன். எங்கள் வீடு என்பது புதிதாக நான் புகுந்துள்ள என் மனைவியின் வீடு. பிறந்த வீடு கிழக்கூரில்தான். கிணற்றடியில், வீடுகட்டுவதற்காக சீமந்து கலந்து அரியப்பட்ட கல்லடுக்கின் மேல், நான் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கையில் பற்பசையும் பிறஷ்ஷும் இருக்கின்றன. ஆனால் பல்தீட்ட மனமில்லை. வேலிக்கு மேலால் வயல் வெளியையும் தாண்டி கிழக்கூரின் மேற்கு எல்லையாய் நிற்கும் வேலிக்கரையையும் வீட்டுக்கூரைகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். காலேச் சூரியனின் இளஞ்சிவப்பு ஒளி பிறப்பின் பூரிப்பையும் சிறப்பையும் சொல்வது போல் பிரகாசமாகத் தெரிந்தாலும் அதோடு ஏதோ மெல்லிய குளிர்ந்த வேதனையும் கூடவே வருகிறது. மாலையில் அது இறந்துவிடும் என்ற நினைவா? இடையில் கிடக்கும் வயல்வெளி கிழக்கூரையும் நம்பகுதியையும் பிரிக்கும் ஓர் இடைவெளி. அதில் மூன்று குளங்கள். வடக்கும் தெற்கும் மேற்குமாக மூன்று கோயில்கள். மேற்குப் பக்கமாக எனக்குச் சாடையாகப் பின்னாலுள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் புதி

தாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட திருவிழாவின் முதல்நாள் முடிவின் சின்னமாக களை இழந்த தோற்றம் தெரிகிறது. நேற்றிரவு வெளிச்சம், மேளம், வாகனம், ஆண்கள், பெண்கள், போக்குவரத்து என்று ஆரவாரமாக இருந்திற்று. இப்போ ஒன்றும் இல்லாத ஒரு சாக்களை! வயல்வெளியில் வாளி குடங்களோடும் உடுப்புச் சமைகளோடும் பெண்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். பால வனத்தில் தெரியும் எண்ணக்கிணற்றுக் கம்பங்கள் போல் அரசாங்க உதவிப்பணத்தில் கட்டப்பட்ட கிணறுகளின் கட்டுக்கள் எல்லாம் காய்ந்து கிடக்கும் வயல்வெளி நெடுக மிக அழகாகத் துருத்திக்கொண்டு நிற்கின்றன. அவற்றை நோக்கித்தான் ஒவ்வொருவரும் போய்க்கொண்டிருக்கின்றனர். ஏற்கனவே ஒவ்வொரு கிணற்றிலும் ஒரு பெரும் கூட்டம்! மேற்கே யுள்ள கோயிலின் சாக்களையைப்பற்றியோ கிழக்கே கேட்கும் சாவோசையைப்பற்றியோ கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படாத ஆச்சரியமான உயிர் இயக்கங்கள் அவை!

“என்னம் பிறஷ்பண்ணேல்லியா?” என்றுகேட்டுக்கொண்டு என் மனைவி வருகிறாள்.

உறும் என்று தலையாட்டிக்கொண்டே “ஆராம் செத்தது?” என்று நான் கேட்கிறேன்.

“தெரியாது, அண்ணர் வாரேர் கேட்டுச்சொல்றன்” என்று அவள் போகிறாள்.

அவளின் அண்ணர் கிழக்கூரில் தான் கல்யாணம் முடித்திருக்கிறார், நான் கிழக்கூரிலிருந்து இங்கு வந்ததுபோல. ஊரே ஒரு சிறு தீவுதான் என்றாலும் அதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒரு தனி உலகம்! கிழக்கூரின் கிழக்குத் தொங்கல் தூரகிழக்கு;

அதன் மேற்கு தென்கிழக்கு ஆசியா, வயல்வெளிக் கிப்பால் நான் இருக்கும் பகுதி மத்திய கிழக்கு, ஊரின் மேற்கேயுள்ள அரசினர் மத்திய பள்ளிக்கூட முற்றவெளிக்கும் பெரும் வெளிக்கும் அப்பால் மேற்கு, தூர மேற்கு. பழக்க வழக்க, கலாசார ரீதியாகப் பெயர்கள் பொதுப்படையாகப் பொருந்தும். கிழக்கூர் பழைய கெட்டித்தனம், சண்டை, அதிகாரம் என்பவற்றைப்பற்றி வறட்டுப்பெருமை பேசும். ஆனால் விசயத்தில் பூஜ்யம். மத்திய கிழக்கின் சைவப் பழங்கள் வெறும் வெளிப் பூச்சுக்களாய் இருந்தாலும் தீவின் மெக்காவும் ஜெருசலேமும் அங்குதான். அதோடு வயல்வெளிக் கிணறுகள் மத்திய, கிழக்கின் எண்ணைக் கிணறுகளையும் வெள்ளாளர் பறையர் என்ற போட்டி யூதர் அராபியர் சண்டையையும் நினைவூட்டும். மேற்கில்தான் புங்குடுதீவின் முன்னேற்றத்தின் உயிர் ஓட்டம். தம்பியும் நானும் கடிதங்கள் எழுதிக் கொள்ளும்போது அந்தரீதியில்தான் எழுதிக்கொள்வோம். அவை எங்கள் குழுக்குறிகள்! தூரகிழக்கின் வீனஸ் எரிமலை வெடித்துக் குழம்பு கக்குகிறது என்று பி.சி.வரும். கிழக்கூரின் தொங்கலில் நமக்குத் தெரிந்த அழகி ஒருத்தி பெரிய பிள்ளையாகிவிட்டாள் என்பது மற்றவர்களுக்குப் புரியாது. அது பகிடி. நம் வாழ்க்கையின் உயிரும் அப்படி ஒரு போக்குத்தான். ஆனால் கிழக்கூரில் இப்போ கேட்கும் சாவோசைச் செய்தியைப்பற்றி அந்தரீதியில் நினைக்கவோ அல்லது தம்பிக்கு எழுதவோ முடியாமல் இருக்கிறதே. ஆக, பகிடி விளையாட்டு, சந்தோசம், வாழ்க்கை எல்லாம் எப்போதும் செல்லுபடியாகாதவை, நிரந்தரமற்றவை, தற்காலிகமானவை, சாவோடு சாம்பராகிவிடுபவை என்றுதானே அர்த்தம்? அப்படியென்றால் எதற்காக இந்த வாழ்க்கை?

கோயிலில் மணி அடிக்கிறது.

பின்னையார் கோயில் மணிதான். காலைப் பூசை ஆரம்பம் போலும். சா அமைதி நிலவிய இடத்தில் திரும்பவும் உயிர்த்துடிப்பு. ஆனால் தூரத்தில் வரும் இழுவோசையின் பின்னணியில் அதன் ஒலி வேடிக்கையாகக் கேட்கிறது. மரணதேவனின் பின்னணி இசையில் தானா வாழ்க்கைப் பாட்டின் உற்சாகமெல்லாம்? உடம்பு புல்லரிக்கிறது.

வயல்கிணறுகள் பக்கம் நான் திரும்புகிறேன். தப்பிக்கும் மனப்பான்மையா? இருக்கலாம். ஆனால் எத்தனை நேரத்துக்கு அப்படித் தப்பிவிடலாம்? அதையுந்தான் பார்க்கலாமே.

எல்லாக் கிணறுகளிலும் பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தண்ணீர் அள்ள வந்த பெண்களில் சிலர் கிணற்றுக்கட்டிலிருந்து கதைத்துச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அது ஒரு பொழுது போக்குக்கூட. ஒருத்தி ஏதோ சொல்லிவிட்டு ஓடுகிறாள். மற்றவள் அவளைத் தூரத்திப்பிடித்து இழுக்கிறாள். தூரத்தில் எவனோ, எவனோ, செத்துப்போய்விட்டான், செத்து விட்டான் என்ற நினைவு, ஏக்கம், கவலை ஏதாவது இருக்கிறதா? உஹும். நாளைக்கு நாமும் அப்படித் தான் என்ற துக்கம்? இல்லை. எல்லாரும் இளம் பெண்கள். உயிர்த்துடிப்பின் உச்சம். அங்கே சாவைப்பற்றிய கவலைக்கு இடமே இல்லையா?

என் உடலில் ஏதோ ஒரு வேகம் பற்றுகிறது. குளித்துக்கொண்டிருக்கும் பெண்களை என் கண்கள் ஆராய்கின்றன. அவர்கள் ஏன்தான் அப்படித் தேய்க்கிறார்கள்? பாவாடையைத் தூக்கி, கையை விட்டு இரவின் உழைப்பின், அழுக்குகளை அழுத்திக் கழுவுவதில் எத்தனை அக்கறை! உடம்புதான் உயிரா? உடம்புதான் வாழ்க்கையா? உடம்புதான் உலகமா?

கோயில் மணி திரும்பவும் அடிக்கிறது. அதற்குப் பின்னணியாய் நிற்கும் சாவீட்டு மேளத்தைக் கேட்க என்னையறியாமல் என் காது விரிகிறது. ஆனால் ஏமாற்றம். அந்த ஒரு கணத்தில் சொல்லிவைத்தது போல் எழுந்த கோயில் மேளத்தின் ஆர்ப்பரிப்பு எல்லா ஒலி அலைகளையும் ஆக்கிரமித்து எழுகிறது. சாவீட்டு மேளம் தூரத்தில் அடித்துக்கொண்டிருக்கும் என்ற நினைவு நிற்கிறதே ஒழிய சத்தம் கேட்கவில்லை. அப்படியானால் மரணம் நிரந்தரமானது. ஆனால் வாழ்க்கைத் துடிப்பின், அதன் வேகத்தின் அண்மையில் நின்றுநோக்கும் போது மரணம் தூரத்தில் நிற்கிறது, மிகமிகத்தூரத்தில் நிற்கிறது. அப்படியா? குளிக்கும் பெண்கள் தேய்த்துத் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மேளத்தைப்பற்றியோ மணியைப்பற்றியோ எந்த வித மன உழைச்சல்களும் இல்லை. உடம்பு, ஆமாம் உடம்பு! வாளி வாளியாய் அள்ளி ஊற்றிக்கொள்கிறார்கள். பாவாடையைத் தூக்கி ஒவ்வொரு அங்கம் அங்கமாய்த் தேய்த்துக் கழுவிக்கொள்கிறார்கள். உடம்பு, ஆமாம் உடம்பு! உடம்புதான் கோயிலா? அதன் உயிர்த்துடிப்புத்தான் மணியா? அதன் சதைத் துடிப்புத்தான் தலையைக் கிறுகிறுக்க வைக்கும் கோயில் மேளமா? அடுத்தநிமிடம் அங்கு நின்ற அத்தனை பெண்களையும் சட்டை பாவாடை என்ற சம்பிரதாயங்களுக்கப்பால் சென்று வெட்ட நிர்வாணமாக நிறுத்திப் பார்க்கவேண்டும் போல் ஒரு வேகம் என்னைப் பற்றுகிறது. அத்தனையும் கோயில்கள்! வாழும் கோயில்கள்! வாழ்க்கை, தெய்வீக வாழ்க்கை!

“வாழ்க்கை! வாழ்க்கை!”

யாரோ சிரிக்கிறார்கள்.

நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறேன். என் மனைவி சிரித்துக்கொண்டு வருகிறாள்.

“என்ன விசரா வாழ்க்கை வாழ்க்கையெண்டு கையைப்போட்டுக் கல்லில குத்துறேங்க?”

எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் புதிய வேகம் போய்விடவில்லை. அந்த வேகம் நிறைந்த கண்களோடுதான் அவளைப் பார்க்கிறேன்!

அவள் ஒரு கோயில்!

இரவின் பாதிமுழுதும் லேடி சட்டர்வியின் பாணியில் நான் பூஜித்த என் கோயில். சாரி, ஜக்கட், பாவாடை, பிறசியர் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு அங்கமாய்த் தொட்டுத்தொழுது பிரதிஷ்டைபண்ணிப் பூஜித்த உட்கோயில்.

“கனகம், இஞ்ச வா” என்று அவளை என்னோடு சாய்த்து இழுக்கிறேன்.

“இஞ்சாருங்கோ” என்கிறாள் அவள், சாய்ந்த படியே.

“என்ன?” என்று கேட்கிறேன் நான்.

“செத்தது ஆருதெரியுமா?”

என் வேகத்தில் ஒரு தடை விழுகிறது.

“யார்?”

“சின்னக்குட்டியாவின் தம்பிப்பிள்ள தெரியுமா, அந்த மனுஷன்!”

எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. அந்த மனுஷனை எனக்கு நல்லாகத் தெரியும். அந்த ஆள் எனக்குப்பிடித்த நாவலில் வரும் கதாநாயகன் ஒருவனின் பிரதி. எமிங்க்வேயின் ஒல்ட்மான். கடலும் கிழவனும் என்ற கதையில் வரும் கதாநாயகனின் வாழும் இளமை உருவம் - இல்லை, இப்போது சொன்னால் வாழ்ந்த இளமை உருவம். கட்டுமஸ் தான தேகம். மிகத் துணிச்சல்காரன். ஆழக்கடலில் போய் மீன் பிடிப்பதில் கெட்டிக்காரன். மரக்கோல்களில் பென்னம்பெரிய மீன் களாகக் கட்டித் தூக்கிக் கொண்டு வருவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அதனால் தான் எமிங்க்வேயின் கதாநாயகனோடு அவனைச் சம்பந்தப்படுத்தி நினைக்கும் பழக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்த மனுஷன் கிழவனல்ல. நடுத்தர வயது. ஆனால் எமிங்க்வேயின் கிழவன் நடுத்தர வயதில் இவனைப்போலத்தான் இருந்திருப்பான் என்ற ஒரு இலக்கிய நினைவு எனக்கு. துணிச்சல், முயற்சி, வாழ்க்கைக்காகக் கடைசிவரை போராட வேண்டும் என்பவற்றின் சின்னமாக மட்டும் தெரிந்த ஆளல்ல அவன். உடலின் பலத்துக்கும் ஒரு சின்னமாக அவன் தெரிந்தான். ஆனால் அவன் செத்து விட்டான்! என் "கிழவன்" செத்துவிட்டான்!

ஏன் எமிங்க்வே கூடச் செத்துவிட்டான்தானே?

எனக்கு எல்லாவற்றிலும் சோர்வு தட்டும் ஓர் உணர்வு பிறக்கிறது. ஆனால் ஒருகணந்தான். அடுத்த கணம் ஒரு புதிய துளிர்ப்பு.

எமிங்க்வே செத்துவிட்டானா? இல்லை, சாகவில்லை. இனி என்றுமே எமிங்க்வே வாழத்தான் போகிறான்.

அப்போ சாகாத ஒன்று இருக்கிறதா?

புகழ் தரும் இலட்சியம்?

ஆனால் சாதாரண மனிதர்கள் எல்லோருக்கும் அது சாத்தியமா? அதோ கிணற்றடியில் கழுவிக்குளித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்களுக்கு? அவர்களைப்போல் உலகத்தின் தொண்ணூற்றொன்பது விகிதத்தினருக்கு? அதோடு உடம்பில்லாமல் இலட்சியத்தை எப்படி அடையமுடியும்? ஆமாம் எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் பொது இந்த உடல் தான். அதுதான் ஆரம்பம். அதுதான் முக்கியம். அதன் தேவைகள். எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையான அந்த உணர்ச்சி! பால்! பால்! உடம்பு! உடம்பு. ஆனால் அந்த உடம்புதான் செத்துவிடுகிறது. அழிந்துவிடுகிறது!

திரும்பவும் ஒரு சோர்வு.

“என்ன தெரியாதா உங்களுக்கு, கடல்லபோய் பெரிய மீன்பிடிக்குமாமே, நல்ல உடம்புமாம்?” என்று என் மனைவி என்னைக் கேட்கிறாள்.

தெரியும். ஆனால் நல்ல உடம்புதான் செத்து விட்டதே! செத்துப்போகும் உடம்பை வழிபடலாமா? அந்த வழிபாடுதான் வாழ்க்கையாய் இருக்க வேண்டுமா? தூரத்துச் சாவீட்டு மேளம் திரும்பவும் கேட்கிறது. கோயில் மணியும் மேளமும் நின்று விட்டிருந்தன.

“அந்த ஆளுக்கு நெஞ்சில என்னவோ வருத்தம் வந்து திடீரெண்டு செத்துப்போச்சாம். இன்னும் கல்யாணங்கூட முடிக்கேல்லியாம். சாகிறவயதில்லியாம்” என் மனைவி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்ற நினைவில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

சாகிறவயதில்லையாம். ஆனால் செத்துப்

போனான்! எனக்குத் திடீரென்று எல்லாம் தெளிவாகிறது. என் வேகத்தில் விழுந்த தடை ஒரு தடையே அல்ல. வேகத்தை இன்னும் பெருக்க உதவிய ஒரு தேக்கம். அந்தத் தேக்கத்துக்குப்பின் ஒரு வீழ்ச்சி, ஒரு பெருக்கு!

சா நிரந்தரமானது.

என்றாலும் வாழ்க்கையின் அண்மையில் நின்று பார்க்கும்போது அது மிகத்தூரத்தில் நிற்கும்.

இப்போ இன்னுமொன்று. அது தூரத்தில் நிற்கும். ஆனால் கிட்டே வருவது எப்போது என்று தெரியாது. இப்பவும் வரும், பிறகும் வரும், எப்பவும் வரும்!

சாகிற வயதில்லையாம். ஆனால் செத்து விட்டான்!

அப்படியென்றால் மரணம் உடம்பின் முக்கியத்துவத்தை இன்னும் அதிகரிக்கத்தான் செய்கிறது. நாம் ஒவ்வொருகணமும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருகணமும்! கிணற்றடியில் அவர்கள் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அதைப்பேணிக் காப்பாற்றுகிறார்கள். அந்த வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்கிறார்கள். உடம்பு, உடம்பு, உடம்பு!

கனகத்தைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு என்று மில்லாத வெறியோடு முத்தமிடுகிறேன். ஒவ்வொரு கணமும் வாழ்வதற்கு எனக்கு அவள் இருக்கிறாள். அதோடு அந்த ஒவ்வொருகண அனுபவத்தையும் வைத்து எழுதுவதற்கு, உடம்பு போனபின்பும் வாழ்வதற்கு நெஞ்சில் ஐந்து நாவல்கள் இலட்சியமாகவும் நிற்கின்றன. அந்த இலட்சியத்தின்மூலந்

தான் நான் கடவுளோடு கலப்பேன், கடவுளாகுவேன். இனிச் செய்யவேண்டியது ஒவ்வொருகணமும் செய்யவேண்டியதைச் செய்வதுதான். தூரத்தில் கேட்கும் அந்த ஓசை கிட்டே வரமுன் செய்யவேண்டும்.

கோயில் மணியும் மேளமும் கூடி முழங்குகின்றன.

“அப்பூ சாமி!” என்று கனகம் முணுமுணுக்கிறாள். அது அவளின் வழி. வாழ்க்கையையும் சாமியையும் வித்தியாசப்படுத்துவது. எனக்கு இனி அப்படி வித்தியாசமில்லை. வாழ்க்கையிலேயே கோயில், வாழ்க்கையே கோயில், வாழ்க்கைக்குள்ளே துருவித் துருவித் தேடுவதுதான் கடவுள். உடல், உடல், உடலுக்குள்ளேயே; ஆமாம், யார் கண்டார்கள்? இல்லை, கண்டிருக்கிறார்கள்!

உபநிடதத்தில் வரும் ஒரு கூற்று நினைவுக்கு வருகிறது.

தத் த்வம் அணி!

“வாழ்க்கை, வாழ்க்கை!” நான் முணுமுணுக்கிறேன். அப்பூ சாமீ என்ற அவளின் முணுமுணுப்போடு அது கலக்கிறது.

மரணம் வாழ்வைச் சாகடிப்பதில்லை. மாறாக அது வாழ்வை வாழ்வாகக் காட்டுகிறது. வாழ்வுக்கு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கிறது. அதன் ஒவ்வொரு கணத்தின் வேகத்தையும் கூட்டுகிறது.

கனகத்தின் இதழ்களைத் துளைத்துச் சென்ற என் நாவில் தொடர்ந்து அதே முணுமுணுப்பு. வாழ்க்கை! வாழ்க்கை!

*

பிறத்தியாள்

இனி நல்லா வெய்யில் வந்திரும். இப்பயே மேல்படிக்கு வந்திற்று. டானூப்படக் கட்டப்பட்டிருந்த வீட்டின் மேலெழுந்த கொம்பாகக் கிழக்குப் பக்கம் நீட்டிக்கொண்டு நின்ற குசினிப்பக்கத்தின் வெளிவிராந்தையில் உட்கார்ந்திருந்த சிவக்கொழுந்து தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டாள். இன்னங்கொஞ்ச நேரத்தால என்ர பக்கமா உள்சீமந்துக் குந்திலும்படத் தொடங்கியிரும். நான் எழும்பக்கூடாது, எனக்குச் சுட்டால் பறுவா இல்ல. அவை பார்த்துக் கொண்டானே இருப்பினம்? எழும்பச் சொன்னாலும் எழும்பக்கூடாது. அப்ப என்னவிட அவைக்குத்தான் நல்லாச்சும்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்ட திருப்தி சிவக்கொழுந்துவுக்குச் சந்தோஷத்தோடு தைரியத்தையும் கொடுத்தது. படியில்பட்டுத் தெறித்துக் காலில் விழுந்த காலைச் சூரியனின் மெல்லிய சுள்ளென்ற சூட்டை அவள் பொருட்படுத்தாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எதிர் விருந்தையில் பெரியண்ணர் அங்குமிங்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தார். குளித்துவிட்டு வீபூதிப்பூச்சோடு தெரிந்த கட்டுமஸ்தான கட்டையான அந்த உடலைக்கொண்டு விருந்தையின் அந்த மூலைக்கும் இந்தமூலைக்கும் அவர் நடந்தவிதம் அப்போதைய நிலையில் அவரது வயிற்றுக்குள் எழுந்த பசியையும் மனதில் எழுந்த ஆத்திரத்தையும் பிரதிபலிக்கப்போதுமாகப்பட்டது. ஆச்சியின் அந்திரட்டிக்காக அவர் விரதமிருந்தார். ஆனால் அந்திரட்டிக்கு வருவதாகச் சொன்ன பெரிய ஐயர் பத்துமணியாகிய பின்பும் இன்னும் வரவில்லை. சிவக்கொழுந்துவுக்கு அவரைப் பார்க்கச் சிரிப்பாக வந்தது.

கட்டைப்புடு...! என்னவோ தான் பெரிய ராசாவெண்ட எண்ணம்!

அவள் தனக்குள்ளேயே கதைத்துக் கொண்டாள். அவள் அப்படித்தான். மற்றவர்களை அவளுக்குப் பிடிக்காது. அவர்களோடு அவள் கதைப்பதில்லை. தன்னோடுதான் அவள் சதா கதைத்துக் கொள்வாள்.

பெரிய ராசா! இஞ்ச உள்ளவளவைக்குத் தான் அவர் ராசா. ஐயருக்கு அவர் ராசாவில்ல. ஐயர் இன்னும் வரேல்ல. திருவெம்பாக் காலத்தில இந்தளவு வெள்ளணத்தோட ஐயர் எங்க வரப்போறேர்? புக்கதட்டிப் பிராமணங்கள் தான் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பெரிய ஐயர் வராமப் பிரயோசனமில்ல. அண்ணருக்கு ஆத்திரமா இருக்குது. தன்ர பணத்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் பெரியையர் மரியாத வைக்கேல்லையெண்ட ஆத்திரம் ஒண்டு. பெரியையர் நல்ல மனுசன். அவங்களேயும் நல்லவங்கள் இருக்கிறார்கள் தான்.

சிவக்கொழுந்துவுக்கு வேறு ஒரு நினைவுவந்தது. கோயிலில் அவளுக்குப் பழக்கமான ஒரு பூசாரிப் பையனின் நினைவு. அது பெரிய ஐயரின்தரத்தை அவள் மனத்தில் உயர்த்தியது.

ஓ, பெரியையர் நல்ல மனுசன்தான். அவள் சொல்லிக்கொண்டாள். கோயில்ல கள்ளுக் குடிச் சிற்று என்னட்டவாற அந்தச் சிலுப்பாவெட்டுக் காறக் கள்ளப் பிராமணனைப்போலத்தான் எல்லாரும் எண்டு சொல்லமுடியாது. பெரியையர் நல்ல மனுசன். திருவெம்பாப் பூசை முடிச்சிற்றுத்தான் அந்திரட்டி வீட்டுக்கு வரலாம் என்று ஆள் அனுப்பியிருக்கிறேர். இவருக்கு நல்லாவேண்டும். இவற்ற பணத்துக்கு பெரியையர் பயமில்ல. அதோட இவருக்குப் பசி பொறுக்கேலாத ஆத்திரம் வேற. முதலாளி வேளாவேளைக்கு இடியப்பம் புட்டு சோறு எண்டு சாப்பிடுகிறவரல்லவா? நான் எத்தினநாள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறன். இவரும் அனுபவிக்கட்டுமன். பெரிய ராசா செத்திரமாட்டேர்.

அந்திரட்டிவீட்டுக்கு வந்த அயலிடத்துப் பெண்கள் சிவக்கொழுந்துவை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். சிவக்கொழுந்துவின் மெல்லிய உடலும் வாரிவிடப்படாமல் முடித்திருந்த தலைமயிரும் லங்காச்சேலையும் அவர்களுக்குப் பழக்கமானவைதான். என்றாலும் ஏதோ வேடிக்கையைப் பார்ப்பதுபோல் பார்க்காமல்போக அவர்களால் முடியவில்லை. சிவக்கொழுந்துவுக்கு அது வழக்கமாக அவர்களில் வரும் சினத்தைத்தான் எழுப்பிற்று.

இப்படி அந்திரட்டி வீடுகளும் ஆட்டத்துவசவீடுகளுந்தான் இவளவையினர் வயித்தை வளக்கிறது. ஆனால், அதுக்குள்ள வேசைகளினர்திமிர்! சிவக்கொழுந்துவுக்கு அவர்களின் நிலைதான்

தன்னைவிட இன்னும் கேவலமாகப்பட்டது. அங்கபார் அவளவை என்னைப் பார்க்கிறபார்வை! உரிஞ்சு விட்டிற்று இருக்கிறன் எண்ட எண்ணமாக்கும்! ஏதாவது என்னில வாய்வைக்கட்டும் பார், சீலை உரிய உரியக் கேளாதகேள்வி கேட்டுவிடுறன்.

ஆனால் அவர்கள் எதுவும் சிவக்கொழுந்துவைப் பார்த்துச் சொல்லவில்லை. தங்களுக்குள்ளேயே ஏதோ கதைத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

எனக்குத் தெரியும் அவளவை என்னோட கதைக்காளவையெண்டு. மொலுமொலுவெண்டு தங்களுக்குள்ளதான் என்னோ கதைக்கிறானவை. அவளவை என்ன இப்ப கதைப்பாளவை?

சிவக்கொழுந்து தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள்.

பதில் அவளுக்குத் தெரியும். அவளே சொல்லிக்கொண்டாள்.

அங்கபாரண அது இருக்கிறத! விசரியண்டு சும்மாவாண சொல்றது? வெய்யிலுக்க போய்தலையை நீட்டியெண்டு இருக்கு! நல்ல சீலையைக் கீலையை உடுத்து தலையைக்கிலைய இழுத்தண்டு இருந்தா என்னவாமெண? ஏனாமெண இந்த விசர்க்கோலம்?

ஓமடி அவளுக்கு விசர்! பிரியன் புடிக்கிற விசர்!

அப்படித்தான் அவளவை கதைப்பாளவ. சிவக்கொழுந்து நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டாள் ஆனால் என்ர காதுகேக்கக் கதைக்கமாட்டாளவ. அவளவையளுக்குத் தெரியும் நான் கிழியக் கிழியக் கேட்.

டிருவன் என்று. எனக்குத் தெரியாதா இவளவை யினர் விசயங்கள்? இவளவை பிரியன் புடிக்காத வளவையா?

அதற்குப்பின் ஒரு தொடர் ஓட்டம். சிவக் கொழுந்துவுக்கு அத்தனைபேரும் தன்னைவிடக் கேவ லமான நிலையில் காட்சிகொடுத்து ஓடினார்கள்.

இவளவை பிரியன் பிடிக்காதவளவையா? இவள் செங்கமலம் கல்யாணம் முடிக்கமுந்தியே பிள்ளை விழுத்தேல்லியா? கல்யாணம் முடிச்சபிறகும் கள்ளப் பிரியன் பிடிக்கேல்லியா? முத்தற்ற கமலம் கொஞ்சம் குறைஞ்சவளா? அந்தா மொலு மொலு வெண்டு அப்படி வெட்டி இப்படி வெட்டிக் கதைக்கிறாளே அந்தப் பொன்னம்மா, அவள் லேசுப் பட்டவளா? சகணச்சிமாதிரி அரக்கி அரக்கி அவள் ஆயிரம்பேரப் பதம் பாத்திருவாள். நேற்றுக்கூட வேலியால ஆரோ நாடானோடையோ நளவனோடையோ கதைச்சுக் கொண்டு நிண்டதை நான் கண்ணுல காணேல்லியா? ஆனா அவளவ செய்யிறதெல்லாம் சரி. இரகசியமாச் செய்து மறச்சுப்போட்டு பிரி யன்மார் வந்தவுடன என்ர ராசா ஐயா என்று மறைச்சுப்போட்டுருளவை. அல்லது அந்தப் பொண்ணையங்களுக்கும் தெரியாமலா? தெரிஞ்சாலும் அதையெல்லாம் மறைச்சுப்போட்டிருவாங்க. அதோட அவளவையோட தனகிறதிலதான் அவங்களுக்கும் ருசி. அங்கபார் எங்கட முதலாளியாரை. என்னைமட்டும் மொட்டதட்டிக் கொண்டு பிரா மணத்திமாதிரி ஊர் ஊராகத் திரிஞ்சு ஏன் எங்கட உயிரை வாங்கிற எண்டு பிரசங்கம் வைச்சுப் பேசிற எங்கட மூத்தண்ணர் அங்கபார் படுகிறபாட்ட! பொன்னம்மாவோட பல்லக்காட்டிக்கொண்டு தனகிறது! ஆச்சியினர் கவலையும் போச்சு அந்திரட்டி யினர் நினைவும் போச்சு, மூத்தண்ணர், மூ-த்த-ண்-

ணர்! எல்லாருஞ் சாமியார்தான். ஆன ரகசியமாத்தான் செய்வினம்!

கல்யாணம் முடிச்ச ஆறுபிள்ளையும் பெத்த பிறகும் இவருக்கு அந்த ஆசைபோகேல்லயெண்டால் அப்ப எனக்கு அது இருக்காதா? நானும் மனுசப்பிறவிதானே? அல்லது எனக்கு ஈழை வருத்தம் எண்டாப்போல கல்யாணங்கட்டக் கூடாதா? ஆச்சிக்கும் ஈழ்தானே? சாகும்வரைக்கும் இழுத்து இழுத்துக்கொண்டுதானே திரிஞ்சா? ஆனா என்பது வயசுவரையும் அவா இருக்கேல்லியா? கல்யாணங்கட்டி எங்கையெல்லாம் அவா பெறேல்லியா? அப்ப எனக்கும் ஒரு நல்லவனாகப் பாத்துச் செய்துவைச்சிருந்தால் என்ன? மூண்டு அண்ணன் மாறெல்லா எனக்கு இருக்கினம்?

நான் நாய். கடசிப்பெட்டை. ஈழைக்காறி நான் எப்படிச் செத்தாலும் பறுவாஇல்ல. தாங்கள் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதும். தெண்டத்துக்குத் தேவையா எவனோ ஒரு தெறிச்சிருவானே என்ற தலையில கட்டிவிட்டிற்று தங்கள் பாட்டில போயிற்றினம். ஒருத்தர் பெரிய சாமியார். அவர் சேதி சிதம்பரம் காசி கதிர்காமம் எண்டு போயிற்றேறர். அவருக்குப் பணம் இருக்கு. ஆச்சியினர் கடனை அங்கால செய்யிறேராம் தங்கச்சியைப்பற்றிக் கவலை இல்ல. மற்றவர் பெரியவர். அவருக்குப் பெரிய உத்தியோகம். இந்தப் பட்டிக்காடு அவருக்குப் பிடிக்காது. கொழும்பை விட்டு அவர் வரமாட்டார். ஆச்சியப்பற்றிய கவலை அவருக்கு அந்தளவு தானெண்டால் தங்கச்சியப்பற்றிய கவலை எங்க வரப்போகுது? மூத்தவர் பெரிய முதலாளி. இந்த ஊருக்கு அவர் ராசா. என்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட அவருக்கு நேரமில்ல. கடைசி ஒருத்தராவது நான் அந்தத் தெறிச்சிருவானோடு செத்துத் துலைச்ச

போது ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டாங்களா? கவலைப்பட்டாங்களா? வேண்டுமெண்டு செய்த மாதிரி திரிஞ்சாங்கள். இப்ப ஆச்சிக்கு செத்த பிறகு அந்திரட்டி செய்யிறாங்களாம்!

“ஏன் வெய்யிலுக்க இருக்கிற, இஞ்சாலவந்து உள்ளுக்க இரன்?” அடிப்பதுபோல் சொல்லியவண்ணம் மூக்குப்பேணி ஒன்றுக்குள் கோப்பி கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போனான் மூத்தண்ணர் பெண்சாதி.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய சிவக்கொழுந்துவுக்கு அறையொன்று விழுந்ததுபோல் அந்தக் குரல் உறைத்துக்கொண்டு காதுக்குள் சென்றது. ஏன் அடிச்சிற்றுப்போவன் என்று கேட்கவேண்டும்போல் அவளுக்கு இருந்தது. ஆனால் கேட்கவில்லை. அந்த உலகத்தோடுள்ள பேச்சுத் தொடர்பை அவள் எப்போதோ கட்டுப்படுத்தி விட்டிருந்தாள். ஏன் இப்போ அனாவசியமாக ஆரம்பிப்பான்? மாறாக, அவாவுக்குச் சுகுகிறதாக்கும் அதுதான் பெரிய கரி சனைப்படுகிற என்று மூத்தண்ணர் பெண்சாதியின் அப்போதைய நிலையை ஆராயத் தொடங்கினான் அவள். நான் இப்பிடி இருக்கிறது தங்களுக்கு வெக்கமெண்டுதான் என்னை உள்ளுக்க வந்திருக்கட்டாம். எனக்கு வெய்யில் சுட்டிரும் எண்ட அக்கறையப்பாரன்! நான் வீட்டோடு கிடந்து இவைக்கெல்லாம் அடிச்சுக் கொடுத்தபோது வராத அக்கறை. இப்ப ஆச்சி செத்தபிறகு காட்டிற அக்கறையும் தட்புடலும் ஆச்சி இருந்தபோது அண்ணர் காட்டினேரா? எல்லாம் பவருக்காக. இப்ப இவாவுக்குச் சுகுகிறதாம். நல்லாச் சுட்டும்.

முற்றத்தில் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு முன்விறுந்தையில் ஏறினான் ஒருத்தன். அதற்குப் பின்தான்

வீட்டில் ஆட்கள் கூடிவிட்டார்கள் என்பதை அவ தானித்தான் சிவக்கொழுந்து. சைக்கிளில் வந்தவனை மூத்தண்ணரும் மற்றவர்களும் வரவேற்றார்கள். கழுத்தில் கிடந்த சங்கிலி தெரியக்கூடியதாக மார்புப் பக்கம் மெதுவாகத் திறந்துவிடப்பட்ட உள் ளுடம்பு தெரியும் சட்டை ஒன்றை அவன் அணிந் திருந்ததை அவளால் அவதானிக்க முடிந்தது. சிவக் கொழுந்துவுக்கு அது அவளின் புருஷனின் நினைவைத் தான் எழுப்பிற்று.

ஐஞ்சு வருசத்துக்கு முந்தி அந்தத் தெறிச் சிருவானை எனக்குச் செய்துவைச்சபோது அவனும் இப்படிப் பெரிய ராசாமாதிரித்தான் நடிச்சான். கழுத்துச் சங்கிலி, கைச்சங்கிலி, பட்டுவேட்டி பட்டுச்சால்வ எண்டு அவன் போட்ட பகட்டு! கல்யாணம் முடிச்ச இரண்டுகிழமைகளுக்கு அவன் என்னை ஓண்டுமே செய்யேல்ல, நான் அப்பவே தெரிஞ்சி ருக்கவேண்டும். ஆனால் எனக்குத் தெரியுமா உலகத்தில் இப்படிப்பட்டவங்களும் இருக்கிறாங்களெண்டு?

முடிச்ச மூண்டுகிழமையாக மூக்கம் விடாம இருந்தானே!

மூண்டாவது கிழமை நானே முந்திக்கொண்டு போனன். பின்ன கல்யாணம் முடிச்சது அவருக்குச் சமைச்சப் போடமட்டுமா? அவன் கொஞ்சி னான். அப்படிச் சுறண்டினான் இப்படிச் சுறண்டி னான். அதோட அங்கால பிரண்டு படுத்திற்றான். நான் விடேல்ல. கரைச்சல் பண்ணத் தொடங்கி னன். பிறகு வாயாலயே கேட்டிற்றன். என்னப்பா உனக்கு ஒண்டும் இல்லையா, இல்ல...ஏதாவது வருத் தமா எண்டு, அவன் அழத் தொடங்கியிற்றான். அழுது அழுது சொன்னான்.

இப்பகூட என்னுடைய நம்பமுடியாம இருக்குது அப்படிப்பட்ட அலிப்பிறப்புக்கள் இருக்குதெண்டு! அல்லது எந்த எந்த வேசையளட்டப் போய் என்னென்ன நோய் வாங்கினோ!

என்ற வாழ்வு போயிற்று. நானும் அழுதன். ஆனால் அவனில எனக்கு இரக்கமாகவும் இருந்தது. ஆருக்கும் சொல்ல வேண்டாம் என்று என்னைக்கும்பிட்டுக் கேட்டான். நானும் ஆருக்கும் சொல்லேல்ல. எனக்குள்ளமட்டும் அழுது தீத்தன்.

ஆனான் சொல்லமாட்டன் என்று தெரிஞ்சு பிறகு அவன் முந்தியப்போல பழையபடியும் பெரியவன் மாதிரிப் பேசினான். எனக்கு அது ஆத்திரத்தத்தான் கொடுத்தது. தன்னைப் பெரியவனாக மற்றவ நினைக்க வேண்டும் எண்டதுதான் அவருடைய ஒரே ஒரு எண்ணம். அதை என்னுடைய பொறுக்க முடியேல்ல. உள்ளுக்குள்ள ஒண்டுமில்லாதவர் வெளிய அப்படி வேசம் போட்டது எனக்கு ஆத்திரத்தத்தான் கொடுத்தது. அதுக்குப்பிறகு அவனோட அடிக்கடி சண்டைபோட்டன். ஒரு நாள் கோபத்தில ஆச்சியிட்ட எல்லாத்தையும் சொல்லியும் விட்டன். அதுக்குப்பிறகு முந்தியப்போல ஒரு நாளும் அவனில இரக்கப்படமுடியேல்ல.

ஆச்சி மூத்தண்ணரட்டச் சொன்னான். இனையண்ணரட்டயும் சொன்னான். நான் அழுதெண்டு அவைக்குத் தெரியாமச் சிவருக்குப்பின்னால நிண்டன். அவை அதை நம்பேல்ல. அதோட வேற ஒருத்தரும் எனக்கு வரமாட்டினமாம்! ஏதோ தெண்டத்துக்குத் தேவையாகச் செய்து வைச்ச மாதிரிப் பேசினார்கள்!

எனக்குச் சரியான ஆத்திரமா இருந்தது. கொஞ்சநாளாக்குள்ள அந்தத் தெறிச்சிருவான

திரத்திவிட்டன். அவன் அதுக்குப் பிறகு திரும்பி வரவே இல்ல. இப்ப எங்கயோ கொழும்பில இருக்கிறானாம். அதுக்குப் பிறகு அண்ணன்மார்கள் ஏதாவது செய்வினம் எண்டு பாத்தன். அவை மூச்சும் விடாம இருந்திற்றினம். எல்லாருக்கும் செய்யிறன் வேலையெண்டு சொல்லிக் கொண்டு இரெண்டு வரு சந்தால நான் வெளிக்கிட்டிற்றன்.

அண்ணரப்போல ஆச்சியின்ர கடன் செய்யிறத்துக்குத் தால கோயில் குளத்துக்குப் போகோணும்? எல்லாக் கடனையும் அங்க செய்யலாம். நான் செய்துபோட்டன். கோயில் குளமெண்டு நான் சுத்தத் தொடங்கியிற்றன் எனக்கு விசர் பிடிச்சிற்றெண்டு ஊரில கதைச்சிற்றினம். எது பிடிக்காட்டாலும் அண்ணன்மாருக்கு வெக்கமும் அவமானமும் பிடிச்சிருக்குமெண்டு எனக்கு நல்லாதெரியும். கொஞ்சக்காலம் நல்லா மொட்டையும் தட்டிக்கொண்டன். அப்ப அண்ணன் மாற்ற தலையில சாணிதான் தப்பப்பட்டிருக்கும். ஒருவருசத்தால வீட்ட திரும்பி வந்த போது நான் ஒன்பது மாசப் பிள்ளைத்தாச்சி! அண்ணன்மாருக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? எப்படி இருந்தாலும் எனக்கென்ன? அவை வாழலாம். பெண்டாட்டி பிள்ளைகுட்டியெண்டு பெரிசா இருக்கலாம். நான் மட்டும் சும்மா இழுத்து இழுத்துத் திரியவேண்டும். கல்யாணம் முடிச்ச பிறகும் அவங்களெல்லாம் அப்படிச் செய்யேல்லியா? இந்தப் பொன்னம்மாவும் கமலமும் என்ன திறம்? ஏன் இந்த முதலாளிதான் என்ன லேசா? பணம் கல்யாணம் பதவி எண்டு மறைச்சுக்கொண்டு எல்லாத்தையும் செய்யலாம். பச்சையா செய்திற்று வெக்கம்!

ஆஸ்பத்திரியில எனக்குப் பிள்ளபிறந்தபோது ஊரில உள்ளவளவைக்குச் சந்தோசம். ஒருத்தி

வெட்ட வெளியாகக் கெட்டுப் போறது அவளவைக்குப் பிடிப்பு. தாங்க நல்லவளவ மாதிரி நடிச்சுக்கொள்ளலாம் பார்?

“ஆரு தங்கச்சி, பிள்ளையின்ர தகப்பன்?” என்று ஒருத்தி நல்லபிள்ளபோல ஆஸ்பத்திரியிலே வைச்சுக் கேட்டாள்.

எவனோ ஒருவன். ஊரிலுள்ள கோயிலில் கள்ளுக்கு குடிச்சிற்றுவரும் ஒரு கள்ளப்பிராமணன் தான் அதிகமாக என்னோட கூட. ஆனால் அவனையெண்டு நிச்சயமாக எப்படிச் சொல்றது? அதோட இவளவையாளுக்குச் சொல்லத்தானே வேண்டும்? இவளவை பெறுகின்ற பிள்ளைகளெல்லாம் இவளவையின்ர பிரியன்மார்களுக்குத்தானே பிறக்குதள்? எவனோ ஒருத்தன். வேற கடவுளா பிள்ளை தரப்போரான்? அதை நினைக்கச் சிரிப்பா இருந்தது. அப்படியே வேண்டுமெண்டே சொல்லியும்விட்டன். கடவுளின்ர பிள்ளை!

ஊரில அந்தக் கதை நல்லாப் பரவியிருக்கும். ஒருமாசத்துக்குள்ள பிள்ளை செத்துப்போன பிறகும் அந்தக் கதை செத்துப்போயிருக்காது. ஆச்சிக்கு இதெல்லாம் துக்கத்தக் கொடுத்திருக்கும். போன மாசம் அவா செத்துப்போனா, இப்ப அவாவின்ர அந்திரட்டி. மூத்தராசாவின்ர வீட்டில நடக்குது. ஆச்சியெண்டபடியால்தான் இஞ்ச நான் வந்தனன். அதோட ஆச்சிக்குப் பெரிசாச் சடங்கு செய்யிறவர் எனக்குச் செய்த வேலையையும் மற்றவ பாக்கட்டுமன். மற்றவ பாக்கட்டுமெண்டுதான் நான் வெளிக் குத்தில வேண்டுமெண்டே இருக்கிறன்.

வெய்யில் மேல்படியைத் தாண்டி உள்ளுக்குள்ளும் வந்துவிட்டது. சிவக்கொழுந்துவின் முகத்தில்

சுள்ளென்று விழுந்தது. ஆனால் அவள் எழுந்திருக்கவில்லை. அவை பாக்கட்டுமன் என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு வேண்டுமென்றே விடாப்பிடியாக இருந்தாள்.

“இஞ்சால வந்திரன் பெட்ட!” என்று யாரோ ஒருத்தி சத்தம் போட்டாள்.

சிவக்கொழுந்து அவள் பக்கம் திரும்பவில்லை. ஆனால் தன் பக்கந்தான் எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்பதை அவளால் உணர முடிந்தது. அவர்களது முகபாவங்கள் எப்படியிருக்கும், அவர்கள் என்னென்ன கதைப்பார்கள், எப்படிச் சிரிப்பார்கள் என்பதையெல்லாம் அவளால் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கமுடிந்தது. திடீரென்று எழுந்து போய் எவளாவது ஒருத்தியை கீழே இழுத்துப் போட்டு ஏறிமிதித்து உழக்கவேண்டும்போல் ஏதோ ஒன்று அவளை உந்திற்று. ஆனால் எதுவும் செய்யாமல் பேசாமல் இருந்தாள். ஆனால் அதேசமயம் அதிகநேரம் அப்படி அவளால் இருக்கமுடியவில்லை.

எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு கிழவன், “என்ன இப்படிக்குந்தியிருக்கிற, ஐயரல்லா வந்திற்றேர் எழும்பிப்போய் தேவாரம் படியன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவளின் கையைப் பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கினான்.

சிவக்கொழுந்து அதை எதிர்பார்த்திருக்கவே இல்லை. பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெண்கள் கலகல வென்று சிரித்தது அவளைச் சாகடிப்பதுபோலிருந்தது. அந்தக் கிழவனின் முகத்தில் ஒங்கி ஓர் அறை விடவேண்டும்போல் அவளுக்கு ஆத்திரம் கெம்பிக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் கை எழவில்லை; ஓர்

யடியாய் அசைய மறுத்துவிட்டது. அப்போதுதான் சிவக்கொழுந்துவால் முதல்முதலாக அவர்களின் வலிமையை உணரமுடிந்தது. அவர்கள் பெரியவர்கள். அவளைவிட என்னதான் கேவலமாக நடந்து கொண்டாலும் அவர்கள் எல்லோரும் ஓர் உலகம். அவள்மட்டும் தனியவள். அவளால் அவர்களை எதிர்க்கமுடியாது!

ஒருகணத்துக்குள் வந்துபோன அந்த உணர்வு அவளை ஒருக்கால் ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. ஆனால் ஒருகணந்தான். அடுத்தகணம் பழிவாங்க ஒரு வழி கிடைத்துவிட்டது. செய்யிறன் வேலை என்று உள்ளுக்குள் கத்திக்கொண்டே முற்றத்தில் உருண்டு செத்தவள்போல் வெய்யிலில் கிடந்தாள். எனி அவளவை சிரிக்கட்டு. ஆச்சிக்கு முதலாளி அந்தி ரட்டி செய்யட்டு.

சிறிதுநேரம் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் சீக்கிரம் ஒருத்தி கிட்டே வந்தாள்.

“அங்கார் அதிர்ர வேலைய!”

கிட்டே வந்தவனின் குரலைக் கண்ணைமூடிக் கொண்டு கிடந்த சிவக்கொழுந்துவால் மட்டுக்கட்ட முடிந்தது. அவள் பொன்னம்மா. பெரிய இரக்கப் படுறவள்போல வாராள்! கிட்டேவந்து கையைப் பிடித்துத் தூக்கினாள் அவள். வேறு ஒரு ஆளின் பிடியையும் சிவக்கொழுந்துவால் உணரமுடிந்தது. அந்தக் கிழவனுக்கும். ஆனால் அவள் வேண்டுமென்றே முழுப்பலத்தையும் கூட்டி எழ மறுத்து இழுத்துப் பிடித்தாள்.

“இஞ்சார் அதிர்ர கிறுவ! நீயும் வா!” என்று பொன்னம்மா வேறு ஒருத்தியைக் கூப்பிட்டது சிவக்கொழுந்துவுக்குக் கேட்டது. அதைத்

தொடர்ந்து இன்னும் பலர் அவனைச் சுற்றி வட்டமிட்டுத் தூக்கமுயன்றனர். "ஈழக்காறி வெய்யிலுக்க கிடக்கிறாளே!" என்று யாரோ சொன்னார்கள். அது முழுத்தாளம். அந்தக் குரலில் பச்சையாக வந்த போலி அன்பு சிவக்கொழுந்துவின் உடலை ஒருக்கால் குறுகவைத்துவிட்டது. அடுத்த கணம் அத்தனைபேரும் ஏதோ தொண்டு செய்வது போல் நடிக்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சியை அவளால் தடுக்கமுடியவில்லை. கண்களைத் திறந்து ஒருக்கால் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டாள். மெல்லிய ஒரு கேலிச்சிரிப்பும் ஒருவகைக் குள்ளச் சந்தோசமும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரது முகத்திலும் எழுதி ஒட்டி விட்டதுபோல் நிற்பதை அவளால் காணமுடிந்தது. அதற்குப்பின் அவர்களின் ஸ்பரிஸத்தை அவளால் தாங்கவே முடியவில்லை. ஏதோ பாவத்தைத் தீண்டுவதுபோல் அவள் துள்ளிக்குதித்தாள். மற்றப் பெண்கள் ஆச்சரியத்தோடு அவளைப் பார்த்தனர். ஆனால் சிவக்கொழுந்துவிடம் ஆத்திரந்தான் நின்றது. "என்னைத் தொடாதேங்க, என்னைத் தொடாதேங்க!" என்று கத்திக்கொண்டே அவர்களை உதறி விட்டு நடக்கத் தொடங்கினாள்.

நீங்க எல்லாம் பசுப்பல்காறியள். உங்களைத் தொட்டாலே பாவம். ஆச்சி செத்தபிறகு ஆச்சியில பெரிய அன்புவைச்சவர்மாதிரி அவர் இப்ப நடிக்கிறேர். நீங்க இப்ப என்னில இரக்கம் மாதிரிப் பசுப்பிறேங்க. நடிப்பு, பசுப்பல், பாலனை, எல்லாம் களவும் பொய்யும். முழுத்தாளம். முழு நடிப்பு. உங்களள முழிச்சாலே பாவம்!

சிவக்கொழுந்து விறுவிறுவென்று நடந்தாள். அவர்களைப் பழிவாங்குவதைவிட அந்த இடத்தில் இருந்து தப்பிவிட்டாலே போதும் என்ற ஓர் உந்தல் அவளை வேகமாக ஓட்டிற்று. *

தொழுகை

‘ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும்.....’

மார்கழிக் குளிர் இருளின் நிசப்தத்தில் அது நல்லாகக் கேட்கிறது. செல்லம்மா ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு நிச்சயமாகிறது. அவர்தான் படிக்கிறார். ‘வாஸ்தவங்கண் மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்.....’

நல்லாகக் கேட்கிறது. முத்துவுக்கும் கேட்கும். இனி அவன் வந்துவிடுவான். செல்லம்மாவின் உடலில் ஒரு துடிப்புப் பற்றுகிறது. அவள் எட்டிப் பார்க்கிறாள். முன்னாலுள்ள சீமால் வேலிக்குப் பின்னாலுள்ள வேலியில் கிடக்கும் பொட்டால்தான் அவன் வருவான். ‘வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து.....’

வேலிப்பக்கம் ஒரே இருளாய்க் கிடக்கிறது. ஐந்துமணிகூட ஆகியிருக்காது. அதோடு மழை மூடம். அந்த இருட்டில் முத்து முன்னால் நின்றால்

கூடத் தெரியாது. அவனுடைய கன்னங்கரேர் என்ற உடம்புக்கும் இருட்டுக்கும் எந்தவித வித்தியாசமும் இருக்காது. செல்லம்மா லாந்தரை எடுக்க நடுவறைக்குள் போகிறாள். அவளைக் கேட்காமலேயே அவளின் காது கோயிலிருந்து வரும் ஓசையைக் கிரகிக்கிறது. அவளுக்கு அவை தளர் பாடம்.

‘ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே ஈதோ எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.’ சேமக்கல ஓசையோடு சங்கூதல் தொடர்கிறது.

லாந்தரை எடுத்துக்கொண்டு அடுத்தறைக்குள் எட்டிப்பார்க்கிறாள். பெரியபெட்டை, சின்னப் பெட்டை எல்லோருக்கும் நல்ல நித்திரை, ஓசைப்படாமல் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு திரும்புகிறாள்.

பாடலுக்கு உரை சொல்லப்படுகிறது. அது அவருடைய குரல் அல்ல. பண்டிதர் நல்லதம்பியரின் குரல். திடீரென்று அவளின் கண்களை ஏதோ அமத்திப் பொத்துகிறது.

செல்லம்மா ஒருகணம் பயந்துபோகிறாள். ஆனால் ஒருகணந்தான். அடுத்தகணம் “தூப்” பென்று மெல்லத் துப்பிக்கொண்டு தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்கிறாள். கண்களை மறைத்த கைகளை இழுத்து விலக்கிக்கொண்டு திரும்பியபோது திரும்பவும் உடலில் பழைய துடிப்புக் கூடுகிறது.

“பயந்திற்றியா?”

லாம்பு வெளிச்சத்தில் முத்துவின் வெள்ளைப் பற்கள் பளிச்சிடுகின்றன.

“தெறிச்சிருவ இளிக்கிறியா பேய்மாதிரி அமத்தியிற்று?” என்று கோபிப்பவள்போல் பாவனை

காட்டிக்கொண்டு லாந்தர் இருந்தெடுத்த நடுவறைக்குள் போகமுயல்கிறாள் செல்லம்மா. முத்துவை வேண்டுமென்றே அப்படித் திட்டுவது அவளுக்கு சுவைத்தது.

நடுவறைக் கதவடியில் வைத்து முத்து அவளைப் பிடித்துக்கொள்கிறாள். உள்ளே அவனுக்குப் பழக்கமான அந்த மெத்தைபோட்ட கட்டிலில் இரண்டு தலையணைகள் அடுக்கிவைத்த மாதிரியே கிடக்கின்றன. இரவுப் படுக்கையின் அடையாளமாக அழுத்தம் ஒன்றும் அவ்வளவு இருக்கவில்லை. முத்துவால் செல்லம்மாவின் அப்போதைய நிலையை உணரமுடிகிறது. அவருக்குத் திருவெம்பாவை விரதம்! முத்து தன் பிடியை இறுக்குகிறாள்.

“பனையில் ஏற்ற பழக்கம் போகாது, விடு விளக்க வைக்க”

செல்லம்மா வேண்டுமென்றே அவளைத் திட்டுகிறாள். அப்படிப் பேசும்போதே அவளுக்குத் தலையில் கிறுக்கம் ஏற்படுவதுபோல் ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஆனால் அப்படி ஒரு பேச்சைத்தான் அவரோடு - அவள் புருஷன் ஆறுமுகத்தோடு - அவளால் பேசமுடிவதில்லை. பேசுவதற்கு அவர் என்றுமே விட்டுவைத்ததில்லை. அவரில் அவளுக்குக் கொள்ளை விருப்பம். அவரிடம் இருக்கும் நல்ல குணங்களை யாரிடமுமே அவள் இன்னும் காணவில்லை. ஆனால் அதனால்தானே என்னவோ அவரிடம் ஏதோகுறை இருப்பதுபோல் செல்லம்மாவுக்கு இப்போ படத் தொடங்கியிருக்கிறது. அவரில் அவளுக்கு அன்பு உண்டு, அருகதை உண்டு. அவருக்காக வேண்டி அவள் எதையும் செய்யத் தயார். ஆனால் முத்துவில் அவளுக்கு ஏற்படும் இப்படியான ஒரு பைத்திய வேகத்தோடுவரும் வெறிகலந்த ஆசைமட்டு

நும் அவர்மேல் அவளுக்கு ஏற்படுவதில்லை. ஏற்பட அவர் இடம்வைப்பதில்லை.

பத்து நாட்களுக்கு முன்புதான் முத்துவுடன் செல்லம்மா முதல்முதலாகக் கதைத்தாள். முத்து கள்ளிறக்குபவன், நாடான். முன்வளவில் பனை சீவு பவன். ஆனால் அன்று அவனோடு கதைத்தற்குப் பின் என்றுமே இல்லாதவகையில் உடலில் ஏதோ ஒன்று முதல்முதலாகக் கிளறப்பட்டதைச் செல்லம் வாவால் உணரமுடிந்தது. அதற்குப் பின் ஒரு தடு மாற்ற நிலை. காலையில் எழுந்து குளிப்பது, படத் துக்குப் பூசைசெய்து கும்பிடுவது, அவர் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகமுன் சைவச்சாப்பாடு ஆக்கு வது, பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு விடுவது என்று பதினாறு வருடங்களாகப் போன வாழ்க்கை யில் - கல்யாணங்கட்டிப் பதினாறு வருடங்களும் ஆகி விட்டதே, பெரிய கமலத்துக்குப் பதினான்கு, சின்ன யோகத்துக்குப் பன்னிரண்டு-பதினாறு வருடங்கள் நிதானமாகப் போன வாழ்க்கையில் திடீரென்று ஒரு சலனம் ஏற்படத்தொடங்கிற்று. ஆரம்பத்தில் வைரவர்கலையாக்கும் என்றுதான் அவள் நினைத் தாள். அப்படியும் அவளுக்கு வருவதுண்டு. பக்கத் தில் இப்போ அவர் பாடிக்கொண்டிருக்கும் சிவன் கோவிலில் திருவிழா ஏற்படும் காலங்களில் அப்படி அவளுக்குக் கலை வருவது வழக்கம். அப்படி ஒரு விறுவிறுப்பு முத்துவைக் கண்டபின் அவளின் மன நிலையில் விழுந்துவிட்டிருந்தது. ஆனால் அந்த விறு விறுப்போடு அது நின்றுவிடவில்லை. அதற்குப்பின் அவளுக்கு ஏதோ வெல்லாம் கதைக்கவேண்டும்போல் இருந்தது. ஏதோ வெல்லாம் செய்யவேண்டும்போல் இருந்தது. மூன்றாம்நாள் அவர் பள்ளிக்கூடம் போன பின் விறகெடுக்கப்போகும் சாட்டில் முத்துவரும் நேரம்பார்த்து முன்வளவுக்கு அவள் போய்விட் டாள்! அவளுக்கே தெரியாமல் நடந்த நிகழ்ச்சி

போல் அது பின்புபட்டது. கலையில் வரும் ஒரு மயக்கவேகம்! அதே வேகத்தில்தான் ஐந்தாம்நாள் முத்துவின் யோசனைப்படி திருவெம்பாவைக்காலம் தொடங்கியபின் விடியக்காலையில் அவர் கோயிலுக்குப் போனபின் அவனை வரவேற்கும் துணிவுகூட அவளுக்கு வந்திற்று. அதற்குப்பின்தான் அவரின் குறைகள் அவளுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தன. அப்படிச் செய்யக்கூடிய சக்தி அவளிடங்கூட இருந்திருக்கிறது என்பதை நினைக்க அவளுக்கே பயமாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்திற்று. ஆனால் அவர் கொடுக்காதவற்றோடு ஒப்பிடும்போது அவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ள அவளால் முடிந்தது. அவர் மிகமிக நல்லவர். மிகமிகக் கடவுள் பக்தி. ஆனால் அது தான் எப்படியோ இப்போ அவரின் குறையாகவும் பட்டது. பச்சையாக அவரிடம் எதுவுமே இல்லை. கழுவித் துடைத்து பூசிக்கீசி மறைத்து மரியாதை பார்த்துத்தான் அவர் எதையும் கொடுப்பார். முன்பு அவை எவையும் குறையாகப்பட்டதில்லை. ஆனால் இப்போதான் அவளுக்கு வித்தியாசம் தெரிகிறது. அதோடு அவருக்கு முன்னால் அவளின் நிலை இரந்து வாங்கும் ஒரு பிச்சைக்கார நிலையேதான். கொடுத்துவாங்கும் ஒரு சமத்துவ வியாபாரம் இருப்பதில்லை. விளக்கு ஒருநாளும் எரிவதில்லை. களைந்து எதுவும் நடப்பதில்லை. பச்சையான பேச்சு, இப்படி ஒரு தலைக்கிறுக்கம் எதுவும் இல்லை.

செல்லம்மாவுக்கு முத்துவில் பிறந்த ஆசைவேகம் பிய்த்துக்கொண்டு ஓடுகிறது. “விடு மூதேசி விளக்கைவைக்க!” என்று திரும்பவும் கோபித்தபாணியில் பேசுகிறாள்.

பிடியைத் தளர்த்தி, அறைக்குள் கட்டிலுக்குக் கெதிரே இருந்த மேசையில் லாந்தரை வைப்பதற்குச் செல்லம்மாவை விட்டுவிட்டுப் பின்னால் வந்து

முட்டியும் முட்டாமலும் நிற்கிறான் முத்து. கோயிலில் இருந்துவரும் குரல் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. 'தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசனாக் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.' டிங்டிங், பும்பூம். நேரம் எவ்வளவோ இருக்கிறதென்ற நிதானத்தால் செல்லம்மாவுக்குத் தைரியம் ஏற்படுகிறது. தொடர்ந்து லாந்தரைத் தொட்டுக் கொண்டு ஏதோ செய்பவள்போலவே அவள் நிற்கிறாள். வெறும் பாவனை. வியாபாரத்தில் அவளுக்குரிய பேரம் பேசும் உரிமை, அவரோடு அனுபவிக்காத ஒன்று.

“அம்மாவுக்குக் கோபமாக்கும்?”

அவள் பேசவில்லை. லாந்தரில் இன்னும் ஏதோ வேலையிருக்கிறது.

முத்து ஒவ்வொன்றாக உடைகளைக் களைகிறான். அவனது கைகளிலும் ஒரு துடிப்பு. நடராசர் கடையில் கள்ளுக்குடிக்கவரும் ஒவ்வொருவரும் செல்லம் மாவைப்பற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். 'ஆறுமுக மாஸ்ற்றற பெண்சாதி ஒரு தங்கப்பவுண்' 'கடவுள் பக்தியான மனுஷி' முத்துவுக்கு உலகத்தையே வென்ற ஒரு திளைப்பு நெஞ்சை நிரப்புகிறது. சமத்துவம் பெற்ற களிப்பு வெறி. தாவணி, சேலை, உட்சட்டை, பாவாடை.....

பதினாறு வருடவாழ்க்கையில் அப்படி விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஒவ்வொன்றாக விழுவதை அந்த ஆறே ஆறு நாட்களாகத்தான் செல்லம்மா காண்கிறாள். முத்துவின் முழு உடலும் பச்சையாக முட்டுவதை அவளால் உணரமுடிகிறது. அடுத்தகணம் நேராகத் திரும்பி அவளை ஒரே அணைப்பாக அணைத்துக்கொள்கிறாள்.

“முத்து, உன்னிலதான் எனக்கு ஆசை”

அவனுக்கு ஒரு வெற்றிப் பெருமிதம். ஆனால் இன்னும் அதை விளக்கவேண்டும்போல் படாமலுமில்லை. “அப்ப அவரில?”

செல்லம்மாவுக்கு கோயிலிருந்து வரும் அவர் குரல் கேட்கிறது. ‘கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப்போக்காதே விண்ணுக்கொரு மருந்தை, வேத விழுப்பொருளை.....’

“அவரில எனக்கு அன்புதான். அவர் செத்தால் நானும் செத்திருவன்” அவள் சொல்கிறாள். ஏதோ குழந்தைப்பிள்ளையைத் தடவி விடுவது போல் அவரைத் தடவி விடவேண்டும் என்ற ஓர் உணர்ச்சி அவள் மனதில் எழுகிறது. “அவரில எனக்கு உயிர். ஆனால் உன்னிலதான் எனக்கு ஆசை.”

முத்துவுக்கு அவள் என்ன கருதுகிறாள் என்று பூரணமாக விளங்கவில்லை. ஓரளவுக்குத்தான் விளங்கிற்று. ஆனால் பேரம் பேசும் உரிமைமட்டும் இப்போ தன்னுடையது என்பதைமட்டும் அவனால் முற்றாக உணரமுடிகிறது. அதோடு அவரைப்பற்றி இன்னமும் அப்படிச் சொல்கிறாளே என்ற ஒரு மெல்லிய கசப்பும் இல்லாமலில்லை. அதன் காரணமாய்த் தன் முக்கியத்துவத்தின் தன்மையை முற்றாக அறிந்து விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு இன்னுங் கூடுகிறது. அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு போய் கட்டிலில் வளர்த்திவிட்டு கொஞ்சமும் கவலைப் படாதவன் போல் எட்டிப்போய் தூரத்தில் நிற்கிறாள். “நான்மாட்டன், அவரட்டான் போ”

செல்லம்மா படுக்கையில் கிடந்தபடியே அவள் பக்கம் பார்வையைத் திருப்புகிறாள். வாழ்க்கையில்

முதன்முதலாக நிதர்சனமாக அப்படி ஒரு காட்சி. சென்ற ஐந்துநாட்கள்கூடக் காணாத ஒரு பரிமாணம். கன்னங் கரேரென்ற நிறம். கறுப்பு, கறுப்பு.....

அவரைப்போல் அவன் தொகதொகவென்று கொழுப்பாய் இருக்கவில்லை. மெல்லிய உடம்புதான். ஆனால் அத்தனையும் ஒரு வேகத்தை அடைத்துப் பிடிக்கும் ஒரு இறுக்கத்தோடு அமைந்திருக்கிறது. கறுப்பு, கறுப்பு...

பார்வை மெல்லக் கீழே இறங்குகிறது. அதோடு செல்லம்மாவின் தலையில் ஒரு கிறுகிறுப்பும் கூடத் தொடங்குகிறது. அவளாள் அதைத் தடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே கிடக்கிறாள். தலையில் அந்தக் கிறுகிறுப்பு விடுவிடுவென்று ஏறுகிறது.

பக்கத்துச் சிவன்கோயில்.....

மூலஸ்தானத்தில் இருபெரும் தூண்களுக்கிடையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பென்னம்பெரிய தூண்டாமணி விளக்கின் பின்னணியில் எண்ணெயின் வழுவழுப்போடு கன்னங்கரேரென்று எழுந்து நிற்கிறது லிங்கம்..... ஐயர் சுற்பூர விளக்கைக் காட்டுகிறார்..... சிவப்புத் தீபம் மேலே செல்கிறது. மேலே செல்கிறது, லிங்கத்தின் நுனிக்குச் செல்கிறது.....

அரோகரா! அரோகரா! சுற்றிநிற்பவர்கள் கத்துகிறார்கள், சுத்துகிறார்கள்.....

செல்லம்மாவுக்குக் கோயிலில் கலைவரும் காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது. உடலில் ஒரு பயங்கரவேகம்.

அரோகரா என்ற ஓசைப் பெருக்கத்துக்கு ஏற்ப உள்ளே ஏதோ ஒன்று பெருகிறது.

எண்ணெயின் வழுவழுப்போடு கன்னங்கரேர் என்று எழுந்து நிற்கிறது விங்கம்.. சிவப்புத் தீபம் மேலே செல்கிறது, மேலே செல்கிறது. விங்கத்தின் நுனிக்குச் செல்கிறது.

செல்லம்மா கட்டிலைவிட்டு மூசிக்கொண்டு பாய்கிறாள். முத்துவைக் கட்டிப்பிடித்து இறுக அணைத்த வண்ணம் கட்டிலில் சாய்த்து அமத்துகிறாள். முத்துவின் அணைப்பு அவளின் சுவகத்தைக் கூட்டுகிறது. உடல்களின் பிணைப்போடு வாய்க்குள் புகுந்த முத்துவின் நாக்கு எங்கோபோய்த் தொடுகிறது, எங்கோ போய்த் தொடுகிறது.. முதுகிலிருந்து ஆரம்பித்து எலும்பு நீட்டுக்கு ஒடிக் கீழே கீழே வெளியே வெளியே எங்கோ எங்கோ... கீழே கீழே எங்கோ எங்கோ...

செல்லம்மா சோர்ந்துபோகிறாள். அவளின் பிடிதளர்கிறது.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் முத்து எழுகிறாள். பிடிதளர்ந்து மட்டமல்லாக்காய்ச் சாய்ந்த செல்லம்மாவின் தோற்றம் அவனைப் பிரமிக்க வைக்கிறது. உடலில் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் துளிர்ந்து மினுங்கிய வியர்வை ஒளியோடு போட்டிபோட்டுப் பூரித்துப் பிரகாசித்த அவளின் முகம் அவனைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது. எங்கோ பார்த்த தோற்றம். கோயில் சாத்துப்படி - ஸ்தான மூலையில் தங்கத்தால் செய்து நிற்கும் அம்மன் சிலையின் அருள் செறிந்த தோற்றம்! ஆறுமுக மாஸ்ற்றற்ற பெண் சாதி தங்கப்பவுண் என்று ஊரார் சொன்னது அவனுக்கு நினைவு வருகிறது. இல்ல, தங்கப்பவுணில்ல. தங்கச்சில, தெய்வச்சில, தெய்வம்!

கோயிலிலிருந்து குரல் கேட்கிறது.

‘தங்கள் மலங்கழுவுவார்வந்து சார்தலினால் எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ் சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக் கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப் பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்தாடேலோர் எம்பாவாய்’...டிங்டிங், பும்பூம்.....

முத்துவின் உடல் புல்லரிக்கிறது. சோர்வை மறந்து அவனையறியாமலேயே செல்லம்மாலைப் பார்த்தவண்ணம் தானும் ஏதோ அப்படி முணு முணுக்கிறான்.

*

சாமியாரும் பணக்காரரும்

அவர் பணக்காரர். ஓர் இலட்சாதிபதி. உயர்ந்த நெற்றியோடு தலையில் ஒரு குடும்பிதொங்குகிறது. உடம்பில் நான்கு முள வேட்டியைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. அதுகூடக் கட்டுத் தளர்ந்து கழன்று விழுந்து விடுவதுபோல் ஒட்டாமல் இடையில் தொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பார்த்தால் அவரை ஓர் பணக்காரர் என்று சொல்லவே முடியாது.

பணக்காரரைத் தேடி ஓர் சாமியார் வருகிறார். பணக்காரருக்குப் பழக்கமான சாமியார். அரையில் சிவப்பேறிய காவி உடை தரித்திருக்கிறார். அதற்குள்ளே இன்னுமோர் அடூக்கேறிய உடை இருக்குமோ என்று அஞ்சும்படியாகச் சிவப்புக்காவி பொம்மித் தெரிகிறது. ஒருவேளை அப்படியே இருக்கலாம். மடிப்பக்கமாக இரு பைகள் தொங்குகின்றன. ஒன்று வீழ்திப்பை. மற்றது கொஞ்சம் பொம்மலாகவே இருக்கிறது. அதற்குள் என்ன இருக்குமோ இறைவனுக்குத்தான் தெரியும். இரண்டு பைகளையும் செருகியிருக்கும் கோலத்தைப் பார்க்கும்போது

உள்ளே ஏதோ பெரிய கயிறோ சங்கிலியோ அரை நான்கொடியாகக் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. அதன் பிடியில் நான் பைகள் செருகப்பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாரம் தாங்காமல் பைகள் கீழே விழுந்துவிடும்; பைகள் விழாவிடில் அரையில் கட்டியுள்ள காவியாவது பாரம் தாங்காமல் கழன்று விழுந்துவிடும். அரைக்குமேலே உடம்பின் மேற்பகுதியை இன்றோர் காவித்துணி சுற்றிப் போர்த்து மறைத்திருக்கிறது. அரையிலுள்ள காவியைவிட அது சாயம் குறைவானது. எல்லாவற்றோடும் சேர்த்து ஆளைக் கூனவைத்த வண்ணம் தோளில் ஓர் பொட்டலம் தொங்குகிறது. தண்டல் பொருட்களைத் தாங்கும் பொட்டலம் அது.

சாமியார் வருவதைப் பணக்காரர் பார்த்து விடுகிறார். “அப்பூ, முருகா! வாருங்க சாமி, வாருங்க!” என்று வரவேற்கிறார்.

“அப்பாடா! என்ன வெய்யில்! நெருப்புமாதிரிக் கொளுத்துது!” என்று சலித்துக் கொண்டே சாமியார் படியேறி உள்நுழைகிறார். மூட்டையைக் கீழேவைத்து, போர்வையைத் தளர்த்தி பெருமூச்சு விடுகிறார் சாமியார். “ஊ! ஊ உ!”

“ஏதோ இறைவன் செயல், மழையைக் காணேல்ல” என்று சமாதானம் செய்கிறார் பணக்காரர்.

சாமியாருக்குச் சலிப்புத் தீரவில்லை. அவர் சபித்துக் கொள்கிறார்.

“பாழ்பட்ட வெய்யில், மனிசனப் பொகக்கிப் போட்டுது. எங்க கொஞ்சம் தண்ணி தாருங்க

பாப்பம், நாக்கு வறண்டுபோச்சு..... தண்ணிய விடக் கஞ்சியெண்டா நல்லம். கஞ்சி கிஞ்சி ஏதா வது இருக்குமா?"

“கமலம்!” பணக்காரர் தன் மகளைக் கூப்பிடு கிறார். “கமலம்!”

கமலம் குசினிக்குள்ளிருந்து ஓடிவருகிறாள். “என்ன, கூப்பிட்டேங்கள்?”

“கஞ்சி இருக்கா? சாமியாருக்குக் கஞ்சியிருந் தாக் கொண்டுவா பாப்பம்?”

“ம்ம், இருக்குது” கமலம் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தவாறு போகிறாள். அவளுக்கும் சாமியாரைப் பற்றித் தெரியும்.

“ஏதோ முருகன் செயல்” என்று நன்றி கூறு கிறார் பணக்காரர்.

“இந்த வெய்யிலுக்கு ஊரரிசிக் கஞ்சிதான் சரி” சாமியார் கஞ்சி வரமுன்பே அதை ரசிக்கத் தொடங்கிறார். “ஊரரிசிக் கஞ்சிக்கக் கொஞ்சத் தேங்காப்பாலும் புழிஞ்சுபோட்டுக் குடிச்சா இந்த வெய்யிலுக்கு அமிர்தம்போல இருக்கும்.”

“ஏதோ முருகன் செயல்” பணக்காரர் ஆமோ திக்கிறார்.

சாமியாருக்கு அப்போதுதான் நினைவுவந்தது போல் மடியில் செருகியிருந்த வீபூதிப்பையை எடுத்து வீபூதி கிள்ளிக் கொடுக்கிறார். பக்தியோடு அதை வாங்கிய பணக்காரர் தலையை நிமிர்த்தி முகட்டைப் பார்த்தவண்ணம் நெற்றியில் பூசுகிறார். “அப்பூ, முருகா! ஏதோ உன் செயல்!”

சாமியாருக்குக் கஞ்சி வருகிறது. அதை ஆவலோடு வாங்கிச் சொட்டுச் சொட்டாய் ரசித்துக் குடிக்கிறார். குடித்துக்கொண்டே கூறுகிறார். “பெட்டைக்கு என்னைப்பற்றித் தெரியும். தேங்காப்பாலெல்லாம் செவ்வையாப் போட்டண்டுதான் வந்திருக்கு.”

“ஏதோ எல்லாம் இறைவன் செயல்” பணக்காரர் ஏதோ தான் செய்வதெல்லாம் தான் செய்வதல்ல என்பவர்போல் மேலே பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு தன்பாட்டுக்கு ஓர் பாடலின் அடியைத் திருப்பித் திருப்பி முணுமுணுத்துக் கொள்கிறார்.

கஞ்சி குடித்துமுடித்த சாமியார் களைப்புத்தீர போர்வையை நிலத்தில் விரித்துவிட்டுக் கீழே சாய்கிறார். தலைவாசல் சீமெந்துத் தரையும் வெளியே யுள்ள தென்னங் கீற்றுக்களில் பட்டுச் சலசலத்து வரும் காற்றும் சாமியாருக்கு மிக இதமாக இருக்கின்றன. பணக்காரரின் வீடு மிகச் சிறிய வீடு. வீட்டைவிடத் தலைவாசல் பெரிது. குசினி தனியே ஓர் பக்கமாக இருக்கிறது. எல்லாம் ஒலைகளால் வேயப்பட்டு வெய்யிலுக்கு ஏற்றவையாய் இருக்கின்றன. நிலத்தில் தவிர வேறு எங்கும் சீமந்து போடப்படவில்லை. சுவர்கூட மண்ணுல்தான் கட்டப்பட்டு பழைய கால முறைப்படி இன்னும் இருக்கிறது.

“அப்பாடா!” என்று திருப்தியோடு நெடுமூச் செறிகிறார் சாமியார். “உன்ர வீட்டு நிலத்தில் சாயஞ்சால்தான் சாயஞ்சதுமாதிரி இருக்கும், வெய்யிலுக்கு இதுதான் சரி”

“ஏதோ முருகன் துணை”

என்றாலும் சாமியாருக்கு இன்னோர் குறை இருந்ததாகவே படுகிறது.

“எண்டாலும் இதை உடைச்சுப்போட்டு வேற யொரு புதிய கல்வீடாகக் கட்டினால் தான் இந்தக் காலத்துக்குச் சரி.” என்கிறார் சிறிது யோசிப்பவர் போல். “ஏன் உனக்கென்ன குறை, ஒரு கல்வீட்டக் கட்டன்?”

“என்னத்துக்குக் கல்வீடும் மண்வீடு?” என்கிறார் பணக்காரர். “எல்லாம் ஒண்டுதான். பாப்பம், ஏதா முருகன் எப்படி விடுகிறானோ அப்படி வரட்டு.”

சாமியார் அதற்குப்பின் அதைப்பற்றித் தொடரவில்லை. படுத்துக் கிடந்தபடியே அவர் சுய விசாரணையில் ஈடுபடுகிறார்.

“நேற்று முழுக்க ஒரே அலச்சல்தான்!” பணக்காரருக்குக் கேட்கக்கூடியதாகவே தன்பாட்டில் சொல்லிக் கொள்கிறார். “அதோட ராவெல்லாம் கொசுக்கடி, ஒருகண் நித்திரைகூட இல்லை. விடியப்புறம் கடையப்பம் தின்னப்போனால் கண்ணும்போல இரண்டு இடியப்பத்தத் தந்திற்று அம்பசேம் எண்டிருங்கள்! உன்னட்ட வந்தாத்தான் வயிரூரக்கஞ்சியாவது குடிக்கலாம். இனிப் பின்னேரம்போல அவள் பொன்னாச்சியட்டப் போனாச்சரி, இல்லாட்டி எங்க? கொஞ்ச ஓடியல் கிடக்குது, அவளெண்டால் நல்ல கூழக்கீழ ஆக்கித் தருவாள்.....”

“இன்னம் பொன்னாச்சியட்டப் போகாமலா வாறேங்க?” பணக்காரர் ஆச்சரியத்தோடு கேட்கிறார். அவரால் நம்பமுடியவில்லை. “நான் என்னவோ நேற்றே அங்கநிண்டு வாறேங்க எண்டுதான்

நினைச்சன். அப்பச் சரி கொஞ்சம் படுங்க. சோறாக் கியிருவினம் சாப்பிட்டிற்றுப் போகலாம்.”

சாமியாரும் அதை ஒத்துக்கொள்பவர்போல் பேசாமல் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறார். சிறிது நேரத்துக்குள் கமலம் தண்ணீர்ச் செம்பு வாழை இலை சகிதமாக வந்து சாமியாரை எழுப்புகிறார். சாமியார் எழுந்து கை முகம் சுழிவிட்டு சாப்பிட உட்காருகிறார். வாழை போட்டுச் சோறும் பரிமாறப்படுகிறது. சாமியார் மிக ஆறுதலாகச் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிடுகிறார் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறியவண்ணம் பக்கத்துச் செத்தையில் எதையோ கைவிட்டுத் தேடுகிறார்.

“என்ன சாமி தேடுறேங்க, என்ன போயிலையா?” என்று வினாவிய படியே பணக்காரர் புகையிலை ஒன்றை எடுத்து நீட்டுகிறார்.

“ஓ, இல்லிப்பேல போயில இருந்தாச் சுருட்டொண்டு பத்தலாம் எண்டு நினைச்சன்” என்று விளக்கிக்கொண்டே பணக்காரர் கொடுத்த புகையிலையைப் பிய்த்துச் சுருட்டொன்று உருட்டத் தொடங்கிறார் சாமியார். உருட்டிய பின் நெருப்புப்பெட்டியையும் வாங்கிப் பற்றவைத்துக் கொண்டு மூட்டையைத் தூக்கியவாறு புறப்படத் தயாராகிறார்.

“அப்பாடா!” எழுந்திருப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருக்கிறது. அப்ப நான் வாறணப்பு, என்ன? உன்ர வீடும் இல்லாட்டி என்ர பாடும் கஷ்டந்தான். அப்ப நான் வாறன், என்ன?”

“ஓஞ்சாமி, ஏதோ முருகன் துணையால சுகமா

யிருக்கோணும், அப்பப் போயிற்று வாருங்க” என்று விடையளிக்கிறார் பணக்காரர்.

“அப்ப நான் வாறன்” படலையைத் திறந்த வண்ணம் சாமியார் திரும்பவும் விடை பெறுகிறார்.

“ஓஞ்சாமி, போயிற்றுவாருங்க. ஏதோ முருகன் துணை”

படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போகிறார் சாமியார். “ஏப்பம்!” என்று போகும்போது அவர் சத்தம்போட்டு விடும் ஏவறை வீட்டுக்குள் போனபின்பும் பணக்காரருக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. “முருகா!” என்கிறார் அவர், மறைவாக மூலையிலுள்ள இரும்புப் பெட்டியை மறைத்துப் போர்த்திருந்த திரைச்சீலையை விலகிவிடாமல் இழுத்துவிட்டவாறே. *

சபதம்

பொழுதுபட்ட நேரத்தில் வளவு மூல யிலிருந்த பனையடியில் கந்தையர் முதலாளியார் மலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தார். கொழும்பில் காசு கொடுத்து வாங்கிய நோய்க்கு அன்றுதான் வைத்தியம் செய்ய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்வந்திருந்தார். “என்ன வைச்ச வைச்சச் சரக்குப் பறிக்கிறியள்? போய் ஆஸ்பத்திரியில காட்டுங்கவன்” என்று அவர் மனைவி கண்ணம்மாதான் அவரை அன்று ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தாள். ஆமாம் அவளுக்கும் விசயம் விளங்கிவிட்டதுபோல்தான் தெரிந்தது. இனி அவளிடமிருந்தும் அதை மறைக்க முடியாது தான். நாளைக்கு அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு திரும்பவும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்டும். அவளையும் கூட்டிக்கொண்டு வரும்படி ஆஸ்பத்திரியில் சொல்லியிருந்தார்கள். கந்தையர் முதலாளியாருக்கு அது தான் பெரிய சங்கடமாயிருந்தது. ஆஸ்பத்திரியை அவர் அடியோடு வெறுத்தார். அன்று அவருக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களையும் கண்ட காட்சிகளையும் நினைத்துப் பார்க்கத் தாங்கமுடியாத அவமானமாக

வும் வெட்கமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருந்தது. 'இப்படி வருமெண்டு தெரிஞ்சா நான் போயிருக்கவேமாட்டன்' என்று நினைத்துக்கொண்டவர், "ச்சீ, நரகம்!" என்று வெளிப்படையாகவே முணுமுணுத்துக்கொண்டார். தொட்டுப்பார்த்து, தூக்கிப் பார்த்து, பிதுக்கிப் பார்த்து..... அவரால் அதற்குமேல் நினைக்கமுடியவில்லை. அவமானமாக இருந்தது. அவர்களின் முகத்தில் எப்படித்தான் அவரால் விழிக்க முடிந்ததோ என்று தெரியவில்லை. "ச்சீ, நரகம்!" என்று திரும்பவும் முணுமுணுத்துக்கொண்டார். "முழு நரகமே இஞ்சான் இருக்கு. வேற இடத்துக்குப் போகத்தேவையில்ல."

நரகத்தைப்பற்றிய எண்ணம் அன்று ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்த பெண்களையும் ஏனோ அவருக்கு நினைவூட்டிற்று.

'குமரியன்கூட வெக்கமில்லாம வாறாளவயே! வெளியால சோடிச்சண்டு குலுக்கித் திரியிற கலியாணம் முடிக்காத குமரியளுக்குக்கூட உள்ளுக்க நசலெண்டா ஆர இந்தக் காலத்தில நம்பிறது?'

கொழும்பில் அவர் போன அந்தக் கறுப்பியைக் கந்தையர் முதலாளியார் நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டார். கடைசியாக அவர் போனது அவளிடந்தான். அவள்தான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் என்று முடிவு கட்டியிருந்தார். 'ஆனேப் பாத்தால் நசல்காறியெண்டு சொல்லுவினமா?'

கடைசியில் அவருக்கு எல்லாமே வேண்டாம் என்று போய்விட்டன. 'கர்மம் எண்டு சொல்றது இதத்தான். கர்மம், மாய, நரகம் எல்லாம் இதுகள்தான். அப்பூ முருகா இனிமேல் நான் இதுகள நினைச்சுக்கூடப் பாக்கமாட்டன். என்னைக் காப்

பாற்றியிரு. இனியெல்லாம் போதும், போதும் அப்பனே போதும். அன்னம்போல வீட்டுக்க ஒருத்தியவைச்சண்டு ஊரெல்லாம் மேய்ஞ்சனே, இப்ப அவளட்டக்கூடப் போகேலாம இருக்கே. அப்பூ முருகா ஒரு கரைச்சலுமில்லாமச் சுறுக்கா என்னக் காப்பாற்றியிரு. நான் இனிமேல் என்ர பெண்சாதியத் தவிர வேற ஒருத்தியட்டையும் போகமாட்டன், என்ர கடைசிப் பிள்ளயாணப் போகமாட்டன். என்னக் காப்பாற்றியிரு, முருகா, என்னக் காப்பாற்றியிரு!

கந்தையர் முதலாளியார் வளவுக்கிருந்தபடியே கையெடுத்துத் தன்பாட்டில் கும்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவரை அறியாமலேயே கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்துகொண்டிருந்தது. நேரத்தோடு வந்து விட்ட நிலவின் ஒளியில் அவருடைய அப்போதைய காட்சி வேடிக்கையாகவும் இருந்தது, ஒருவிதத்தில் அழகாகவும் இருந்தது.

கும்பிட்டு முடித்த அடுத்தகணம், தான் ஏதோ பிழை செய்துவிட்டதுபோல்பட்டது கந்தையருக்கு. அவரால் அது செய்யக்கூடிய காரியமா? 'தச்சேலா இனியும் போயிற்றனாச்சி?'

கந்தையர் முதலாளியின் மனம் குறுகுறுத்தது. நாற்பது வயது வந்தபின்புங்கூட அவரின் ஆசைகள் இன்னும் தீரவில்லை. அவற்றை இதுவரை அவர் பிழையாகக்கூடக் கருதியதில்லை. முருகனில் அவருக்கு அபார பக்தி இருந்தது. ஆனால் அந்தப் பக்தியோடு இந்த ஆசைகளை அவர் ஒருநாளும் மோதவிட்டுப் பார்த்ததில்லை: அவை வேறாக, இவற்றை வேறாக வைத்துத்தான் அவர் இதுவரை வாழ்க்கை நடத்திவந்திருக்கிறார். எப்போதாவது ஒருகாலத்தில் தங்கள் பாட்டில் இவை தீர்ந்துவிடும், அதற்குப்பின்

முழுக்க முழுக்க முருகன் பக்கம் திரும்பிவிடலாம் என்று அவர் சமாதானம் செய்த நேரங்களும் உண்டு. அதுதான் அவருடைய தத்துவமுகூட. ஆனால் இப்போதுதான் முதன் முதலாக அவர் அவற்றை மோதவிட்டிருக்கிறார். ஒன்றை அழித்து விட்டு மற்றதுக்கு முற்றாகப் போய் விடுவதற்கு இதைவிட வேறு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது அரிது என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தது. அத்தோடு ஓர் முடிவுக்கு வந்தபின் முருகனை ஏமாற்றவும் அவர் விரும்பவில்லை. அவருடைய பக்தி அதற்கு இடங்கொடுக்காது. ஆனால் அதேசமயம் மோதவிடுவதற்கும் முடிவு கட்டுவதற்கும் நேரம் வந்துவிட்டதா என்றும் நிச்சயமாக அவரால் சொல்லமுடியவில்லை.

‘தச்சேலா இனியும் போயிற்றனாச்சி?’ அவர் தன்னையே கேட்டுக்கொண்டார்.

‘அந்தக் கறுப்பியில புதிசா ஒரு ஆசைவந்திற்று. அதால நல்லதா கூடாதா எண்டு பாக்காமல் அவ சரப்பட்டிற்றன். இனியும் அப்படி அவசரப்பட்டப் போறனா? இவ்வளவு நாளைக்கெல்லாம் நான் போசேல்லியா? நல்லதாப் பாத்துப் போயிற்று ஒண்டுமில்ல. அவள் சின்னம்மா தரவழியட்டப் போனா என்ன வந்திற்றுது? அதோட அவள் தானாக வலிய வந்தா நான் இனிப் போகாமலா இருக்கப்போறன்?’

கந்தையர் முதலாளியார் ஒருகணத்துக்குள் திரிசங்கு நிலையில் வீழ்ந்துவிட்டிருந்தார். அவருடைய வருத்தமும் அதனால் வரப்போகும் விளைவுகளும் ஆஸ்பத்திரி நினைவுகளும் அவரை ஒருபக்கம் இழுத்தன. பிராயச்சித்தம் எதுவுமின்றி அவற்றைத் தீர்க்கச் சொல்லி முருகனைச் சும்மா கேட்பது நியாயமான

தாக அவருக்குப் படவில்லை. அதற்கு அவருடைய பக்தி இடங்கொடுக்கவில்லை. தான் எடுக்க நினைத்த சபதத்தைவிட அதற்கு வேறு எதுவும் சரியானதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அதேசமயம் அப்படி ஓர் சபதம் செய்வது சரியா என்ற வேரூர் பிரச்சனையும் அவரை எதிர்ப்பக்கமிருந்து இழுத்தது. 'தச்சேலா இனியும் போயிற்றஞ்சி?'

போவார் என்றுதான் உள்ளுக்குள் ஏதோ கூறிற்று. சின்னம்மாளைப்போல் வேறு சிலரும் இன்னும் அடையவேண்டிய இலட்சியங்களாய் அவருடைய கணக்கீட்டில் இருந்தார்கள். அவர்களை அடைவதற்கு வசதிகளும் இருந்தன, அறிகுறிகளும் தெரிந்தன. கந்தையர் முதலாளியார் ஊரில் போர் போன பணக்காரர். பணம் எதுவும் செய்யும் என்ற அனுபவமும் அவருக்குத் துணையாக இருந்தது. எனவே மீதியுள்ள அந்த இலட்சியங்களையும் அடைவதற்குமுன் அப்படிச் சபதம் செய்வது சரியானதாக அவருக்குத் தெரியவில்லை.

“அப்பூ முருகா, நீ விட்ட வழி. எப்படியாவது முதல்வ என்ற வருத்தத்த மாத்தியிரு. அதுக்குப் பிறகு நீ எப்பிடி விடுறயோ அப்படி வரட்டும்” என்று பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஒரு புதுவழியைக் கண்டுபிடித்தவராய்த் திருமடமும் முணுமுணுத்துக்கும்பிட்டுவிட்டுப் பனையடியில் கிடந்த காய்ந்த ஊமல் கொட்டை ஒன்றை எடுத்துத் துடைத்து விட்டு எழும்பி நடந்தார். அதற்குமேல் அதை வளர்த்துக்கொண்டிருக்க அவர் விரும்பவில்லை.

கிணற்றடிக்கு அடிக்கழுவப் போகுமுன் வீட்டுக் கோடிப்பக்கமிருந்து கந்தையரின் மனைவி கண்ணம்மா அவரை மிக அவசரமாகக் கூப்பிட்டாள்.

“ண்ணேய், இஞ்ச வாருங்க! இஞ்ச ஓடிவாருங்க!”

கந்தையர் அடிக்கழுவாமலே கோடிப் பக்கம் ஓடினார்.

“என்னப்பா குழர்ற?”

“இஞ்ச பாருங்க பென்னம் பெரிய புடையன் பாம்ப, கறுக்கெண்டு ஓடமுந்தி அடியுங்க”

கடைசிப்பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துச் சோறு தீததிக்கொண்டு நின்று கண்ணம்மா எட்ட நின்று வண்ணம் சுட்டிக்காட்டினாள்.

நிலவின் ஒளியில் புல்படர்ந்த கோடி மணலில் ஓர் புடையன் பாம்பு கருமையாய் நெளிந்து நெளிந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கந்தையருக்கு ஏனோ அதை அடிக்க மனம் வரவில்லை. அது நெளிந்து நெளிந்து ஓடியவிதம் ஓர் ரசனைக்குரிய காட்சியாகவேதான் அவருக்குத் தெரிந்தது.

“என்ன விளையாட்டுப் பிள்ளமாகிரிப் பாத் தண்டு நிக்கிறியள். அந்த மம்பெட்டிப் புடிய எடுத்து ஓடமுந்தி அடியுங்கவன்!” என்று கண்ணம்மா அவ தியும் ஆத்திரமும் நிறைந்த குரலில் கந்தையரைத் தரண்டினாள்.

அவள் காட்டிய கோடி மூலையில் ஓர் மண்வெட்டிப் பிடி அதற்கென்றே தயார் செய்துபோட்டது போல் கிடக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் அதைக் கையில் எடுத்த கந்தையருக்குப் புடையன் பாம்பு மீது இரக்கந்தான் பிறந்தது. “பாவமெண, கொல்லக்கூடாது. நான் கொண்டுபோய் வேலியால எறிஞ்சிற்று வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அடிக்

காமல் அதை மெல்ல மெல்லத் தட்டிவிட முயன்றார்.

கண்ணம்மாவால் அதைப் பொறுக்க முடியவில்லை. “அது விளைஞ்சிருக்கிற விளைச்சலுக்குப் பாவம் பாக்கிறேங்க. பிள்ள குட்டியள் இருக்கிற இடத்தில விளையாடாமச் சுறுக்கா அடிச்சுப்போட்டு வேலியால கொண்டுபோய் எறியுங்க” என்று சீறினாள் அவள்.

“அடிக்காம வேலியால கொண்டுபோய் எறிஞ்சா அது தன்பாட்டில போகுது, ஏன் பிள்ள குட்டியட்ட வரப்போகுது?” என்றார் கந்தையர், அதை இன்னும் வேலிப்பக்கமாகத் தட்டிக் கொண்டே. ஏதோ அதனுடைய சுதந்திரத்திலும் உரிமையிலும் தாங்கள் இரக்கமற்று அனாவசியமாகக் குறுக்கிடுவதுபோலிருந்தது அவருக்கு. “பாவம் அது தன்பாட்டில திரியட்டன், நமக்கென்ன? என்னத்துக்குக் கொல்லுவான்?”

“ஆக நாங்களானு மனிசர்?” என்று கோபித்து விழுந்தாள் கண்ணம்மா. “வேலியால போட்டா மற்றவையளக் கடிக்காதா? உங்களுக்கேலாட்டி இஞ்ச குடுங்க நான் அடிக்கிறன்”

கண்ணமா கிட்டே நெருங்கினாள். கந்தையரால் அதற்குப் பின்பும் எதிர்க்க முடியவில்லை. அடுத்தகணம் அதுவரை தட்டிக்கொண்டிருந்த மண்வட்டிப் பிடியால் அவராகவே அதன் தலையில் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்துவிட்டார். நச்சென்ற சத்தத்துடன் அடி விழுந்தது. பாம்பு துடித்துத் துடித்துச் சுழன்றது. கந்தையருக்கு அதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இனிப் பரிதாம் பார்த்துப் பிரயோசனமில்லை என்றும் அவ

ருக்குத் தெரியாமலில்லை. கண்ணை முடிக்கொண்டு ஓங்கி ஓங்கி அடிக்கத் தொடங்கினார்.

“சரி இனிக் கொண்டுபோய் வீசுங்க” என்றார் கண்ணம்மா. “அது செத்துப் போச்சு”

மண்வெட்டிப் பிடியால் கோலித் தூக்கிக் கொண்டு வேலிப்பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார் கந்தையர். ஆனால் தூக்கிக்கொண்டு போகும் போதுதான் அது முற்றாகச் செத்துவிடவில்லை என்பது அவருக்குத் தெரிய வந்தது. வால்பக்கம் இன்னும் குற உயிரோடு சுழன்றுகொண்டே இருந்தது.

திடீரென்று கந்தையருக்கு ஓர் சபலம் தட்டிற்று. அவர் மிக ஆவலோடும் நம்பிக்கையோடும் அதை உற்றுப் பார்த்தார். ‘ஒருவேள உசித்திற்று?’

திரும்பவும் அதைக் கீழேபோட்டு அடிக்காமலும் தூரஎறிந்து அதை நோகவைக்க விரும்பாமலும் மெதுவாக வேலிப் பொட்டுக்குள்ளால் நுழைத்து விட்டுத் திருப்தியோடு திரும்பினார்.

ஆனால் அந்தச் சபலம் அதிகநேரம் நிற்கவில்லை. கிணற்றடியில் அடிக் கழுவும் போது அது அவருக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதில் இப்போ ஓர் வைராக்கியமுகூட. ‘அது இனிச் செத்துப்போயிரும்.’ புதிதாக வந்துவிட்ட ஓர் விடுபட்ட நிலையில் அவர் தனக்குள்ளேயே முடிவுகட்டிக் கொண்டார். ‘அந்த மம்பட்டிப் புடியால் அடிச்சா அது சாகாமலா இருக்கும்? அது இனிச் செத்துப்போம்.’

அன்று ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனதைப் பற்றியோ தனக்கு வந்த வருத்தத்தைப்பற்றியோ கந்தையருக்கு இப்போ கொஞ்சங்கூட நினைவில்லை.

*

மனித உரிமைகள் தினத்தைக் கொண்டாட ஐ. நா. சபை ஏற்பாடுசெய்கிறது. இலங்கை இந்தியப் பிரச்சனைக்குத் தீர்மானம் சாஸ்திரியும் ஓர் முடிவு கண்டிருக்கின்றனர். ஐந்தேகால் இலட்சம் பேர்களை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளும். மூன்றரை இலட்சம் பேரை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்ளும். மிகுதி ஒன்றரை இலட்சம் பேர்களின் தலைவிதி பின்னர் நிர்ணயிக்கப்படும். கொங்கோவில் அமெரிக்காவும் பிரிட்டனும் பெல்ஜியமும் ஆக்ரிரிப்புச் செல்வதாக ஓர் பிரஞ்சு அதிகாரி புகார் செய்திருர். பீமலில் குடியரசு வீரர்களுக்கும் முடியரசு வீரர்களுக்குமிடையே தொடர்ந்து போர் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. போரில் ஈடுபட்ட எகிப்திய வீரன் ஒருவரின் உடல் யாரும் தேடுவாரற்று அரபிய பாலைவனத்தில் தலைவேறு முண்டம் வேறுகச் சிதைந்து கிடக்கிறது. கொங்கோவில் புரட்சிக்காரர்கள் எழுபதினாறு பேரைக் கொன்று விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மத்திய வியட்னாமில் அரசாங்கத் துருப்புகளுக்கும் வியட்னாம் துருப்புகளுக்கும்மிடையே நடந்த போரில் எழுபது வியட்னாம்க்குளும் ஒரு அமெரிக்க இராணுவ ஆலோசகர் உட்பட பதினைந்து அரசாங்க வீரர்களும் இறந்துவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது எல்லையில் சீன திரும்பவும் மடை குவிப்பதாக இந்தியா குற்றஞ்சாட்டுகிறது.

வெளி

சச்சி சும்மா உட்கார்ந்திருந்தான். கிணற்றடியில் வீடு கட்டுவதற்காக வெட்டி அரிந்து அடுக்கப்பட்டிருந்த அரிகல்லுக் கட்டின்மேல் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். பக்கத்தில் ஒரு குறிப்புக் கொப்பி. காற்றில் படபடத்த வண்ணம் அதற்குள் சில புல்ஸ்கப் தாள்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலே ஒரு புத்தகம். ஏர்ன்ஸ்ட் பிஷரின் “கலை பற்றிய மார்க்ஸீயக் கண்ணோட்டம்.” ஆனால் சச்சிக்கு எதுவும் செய்ய மனமில்லை. படிக்கவும் மனமில்லை, எழுதவும் மனமில்லை. அவன் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். வெளியே கிணற்றடி வேலிக்குமேலால் வயல் வெளி விரிந்து கிடந்தது. ஒரே வெய்யில், கூடவே மழையில்லாத வாடைக்காற்றின் குளிர். பயிர்கள் வாடிக் கருகிப்போய் கதிர்வராமலேயே

வைக்கோலாகிக் கொண்டிருந்தன. வெய்யிலின் கோரத்தைக் காட்டுவது போல் கானல் கீற்றுகள் நெளிந்து நெளிந்து தூரத்தில் நிழலாட்டம் காட்டின. சச்சிக்குச் சங்கரரின் நினைவு வந்தது. கயிறு பாம்பாகத் தெரிகிறது, கானல் நீராகத் தெரிகிறது. ஆனால் அந்த நினைவை அவன் வளரவிட விரும்பவில்லை. வளர்க்க அவனால் முடியவில்லை. அவை எல்லாம் அப்போது அவனுக்குத் தேவையற்ற அவையியங்களாகத்தான் நின்றன. அப்படியே பேசாமல் செயலற்றுச் சிந்தனையற்றுச் சும்மாகவே இருந்தான். அந்த நிலையை வேறு எந்தச் சிந்தனையாலும் அவன் குழப்ப விரும்பவில்லை, அவனால் குழப்ப முடியவில்லை. அப்படியே கல்லுக்கட்டில் இருந்து பார்க்கும்போது வேலிக்குமேலால் தெரிந்த வயல் வெளிமிக இதமாக இருந்தது. அதுவே அவனுக்கு அப்போது போதுமாகப்பட்டது. பொதுவாக அந்தக் கல்லுக்கட்டில் ஏறி வயல்வெளியைப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால் அந்த இடத்தைவிட்டு அவனை எழுப்புவது கஷ்டந்தான். இப்போதும் அப்படித்தான் இருந்தது.

சச்சிக்கு வேறு எந்தக் கவலையும் இல்லை என்று கூடச் சொல்லமுடியாது. நேற்றுத்தான் அவனுடைய ஒரே ஒரு அக்காவுக்கு காசம் என்று கண்டுபிடித்து ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதித்திருந்தார்கள். அதுவே போதும் மற்றவர்களை மாதக்கணக்காகக் கவலைப்படச் செய்வதற்கு. சச்சிக்கும் கவலைதான். ஆனால் அந்தநேரத்தில் ஏனோ அவனால் அதைப்பற்றி நினைத்துப்பார்க்கக்கூட முடியாமலிருந்தது. அவனுக்குக்கூட அப்போது சுகமில்லை. ப்ரொங்கைட்டில். கரட்டுக் கரட்டென்று நெஞ்சுக்குள் சளி இழுபட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தது. இரவு முழுதும் ஒரே கொக்கல். இப்போ மூச்சையடைக்கும் வாடைக்காற்றுச் சேர்ந்த அந்த வெய்யிலில் இருப்பதுகூட மிகக் கஷ்டமா

கத்தான் இருந்தது. அதோடு அதற்கு வட்டியாக இரவு முழுதும் இழுத்துத் துலைக்கவேண்டும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாமலில்லை. இருந்தும் அவன் அவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் அப்படியே இருந்தான். எல்லாவற்றுக்கும் சடுசுட்டுவது போல் வெளியே வயல்வெளி விரிந்து கிடந்தது. வாடைக் குளிர்காற்று, கூடவே கொழுத்தும் வெய்யில், கருகிப்போகும் பயிர்கள், கானல் திரை, வற்றிப்போகும் குளம், வரட்சி காட்டத் தொடங்கி விட்ட வயல்வெளி-இவை எல்லாம் அழகுக்காட்சிகளா அப்படி மெய்மறந்து உட்கார்ந்திருப்பதற்கு?

சச்சிக்கு அந்தச் சந்தேகம் எழுவதில்லை. அவன் தன்னை மறந்திருந்தான். தூரத்துக் குளத்து நீர் அலை எழுப்ப பச்சைப் பச்சேலென்று வயல்வெளி பயிர்களோடு காட்சியளித்தாலும் சரி, எல்லாமே வரண்டு கருகிப்போய் கானல் எழுப்பினாலும் சரி சச்சிக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான். அது அழகு இது அழகில்லை என்று அவன் ஒதுக்குவதில்லை. அழகிலும் சரி எதிலும்சரி முரண்பாடுகளுக்கும் வித்தியாசங்களுக்கும் இடம் இருப்பதாக அவன் நினைப்பதில்லை. முரண்பாடு இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று யாராவது அழுத்தினால் அப்படி அழுத்துபவர்களைத் திணறடிக்க விரும்புபவன்போல் முன்னதைவிடப் பின்னதைத்தான் அவன் தேர்ந்தெடுப்பான். பச்சைப் பச்சேலென்று பயிர்களோடு தெரியும் வயல் வெளியைவிடக் காய்ந்து கருகிப்போய் வரண்டு தெரியும் வயல்வெளிதான் நீடித்த அழகுடையது, நிரந்தரமானது என்று அவன் வற்புறுத்துவான். அவன் என்ன ஓர் அனுகிஸ்ட்டர்? ஓர் சூன்யவாதியா? சச்சிக்கு அந்த விசாரணை கிடையாது. லேபல் ஒட்டுவது அவனுக்குப் பிடிக்காத வேலை. அது அறிவாளிகள் என்று கூறப்படுபவர்களின் தொண்டு. அவனுக்குப் பிடித்தது சும்மா

இருப்பதுதான். சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருக்க வயல்வெளி இருந்தது. ப்ரொங் கைட்டிஸ் இல்லாதிருந்தால் பக்கத்தில் கூடவே ஒரு கள்ளுப்போத்தலும் இருந்திருக்கும். கள்ளுக் குடிப்பது இன்றைய போலி மரியாதை மரபை உடைக்கும் ஓர் செயல் என்று சில புரட்சிவாதிகள் கருதலாம். ஆனால் சச்சிக்கு அதன் அர்த்தம் அதைவிடப் பெரியது. அவனுக்கும் அந்த வயல்வெளிக்கு மிடையே இருந்த நேர, இட, உருவ வித்தியாசங்களை எல்லாம் முற்றாக அழித்து வெளியோடு வெளியாக ஒன்றிவிடக் கள்ளு உதவியிருக்கும். இருந்தாலும் கவலை இல்லை. கள்ளு இல்லாமலேயே அதோடு ஒன்றிவிட அவனால் முடியாது என்றில்லை. இப்போ அப்படி ஒன்றிப்போய்த்தான் அவன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

திடீரென்றுகேட்ட கோயில்மணி ஓசை சச்சியைத் திடுக்கிட வைத்தது. ஆனால் அதற்குப்பின் அதோடு ஒட்டிவந்த ஓர் பரவச உணர்வு அவனது உடலைப் புல்லரிக்க வைத்தது. வயல்வெளியில் அவன் நடந்து வரும் வேளைகளில் எங்கிருந்தாவது வரும் கோயில்மணி ஓசை அவனால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ளக் கூடிய ஒரு புளகாங்கிதத்தை வழக்கமாகக் கொடுப்பதுண்டு. ஆனால் இப்போதைய நிலையில் அதை அனுபவிப்பது உடலைப் புல்லரிக்கவைத்தது. அந்த நேரத்துக்கும் நிலைக்கும் மிகப் பொருத்தமான ஓர் ஓசை அது. யாரோ அவனது நிலையை உணர்ந்து, ஆமோதித்துச் செய்வித்ததுபோல் வந்தது அந்த ஓசை.

சச்சி வடகிழக்காக இருந்த தன் பார்வையை வலதுபக்கமாகத் திருப்பினான். அங்கே அவன் இருந்த வளவுக்குரிய கிணற்று வேலியை அடுத்து ஊர்மனைக்குள் ஓர் ஓடைபோல் உட்புகுந்திருந்த

வயல்வெளியின் ஓர் கிளையில் மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்துடனும் நான்குபக்க மதில்கவருடனும் காட்சி கொடுத்தது பிள்ளையார் கோயில். யாரும் அங்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஐயர் வந்துவிட்டார் என்பதற்கு அறிகுறியாக வெளியே மதில்கவரோடு சைக்கிள்மட்டும் சார்த்தப்பட்டு நின்றது. ஆட்கள் இன்றி ஆரவாரமற்றுத் தெரிந்த அந்தக் காட்சி வயல்வெளிக்கும் கோயிலுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமையை அதிகரிக்கச் செய்து அதன் அழகை இன்னும் கூட்டுவதுபோல்தான் சச்சிக்குத் தெரிந்தது. பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து சச்சியின் பார்வை திரும்பவும் வடகிழக்காகத் திரும்பி தூரத்தேகுளத்துக்கும் அப்பால் சிவப்பு ஓட்டுக்கூரையோடும் கோபுரத்தோடும் தெரிந்த நாச்சியார் கோயிலை நோக்கிச் சென்றது. அது அந்த வயல்வெளிக்குரிய இரண்டாவது கோயில். மூன்றாவது கோயில் அவனுக்குப் பின்னால் பார்வைக்குத் தெரியாமல் வயல்வெளியின் தெற்கு மூலையில் இருந்தது. சிவன் கோயில். சச்சி அந்த நேரத்தில் அதையும் நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்டான். அங்குமிங்குமாக அவை மூன்றும் நட்டுக் கொண்டு நின்றன. அவற்றுக்கிடையே வயல்வெளி நீண்டு விரிந்து விசாலித்துக் கிடந்தது. ஒரு பெரிய குளம். கருகிப்போகும் பயிர்கள். காணல். தூரத்தே எல்லைவைப்பதுபோல் வடக்கூர் வேலி.

“என்ன அழகு!”

சச்சி தன்பாட்டில் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் அதிகநேரம் அவனால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. வெளியோடு வெளியாய் அவன் ஒன்றி விட்டிருந்த அந்த வேளையில் தூரத்தே வடக்கூர் வேலியோடு ஏதோ ஓர் உருவம் மிக வேகமாக அசைந்துகொண்டிருந்த காட்சி அவனை வேறு திசை

யில் இழுத்துவிட்டது. அசைவற்ற அந்த மோன வெளியில் அந்த அசைவு பெரியதோர் முரண்பாடாகத் தெரியாவிட்டாலும் சச்சியின் ஆச்சரியத்தைக் கிளறக்கூடியதாய் இருந்தது.

‘அது என்ன, அப்படி வேகமாகப் போகுது?’

சச்சிக்கு ஆரம்பத்தில் அது ஏதோ ஓர் யந்திரமாகவேதான் தெரிந்தது. ஆனால் கடைசியில் அது காரும்மல்ல யந்திரமும்மல்ல சாதாரண ஒரு மனித உருவந்தான் என்பது கொஞ்ச நேரத்துக்குள் தெளிவாகிவிட்டது. தூரத்தே வேகமாகப் போவதால் கால்களின் அசைவு தெரியாமல் ஏதோ யந்திரம் பறப்பதுபோன்ற காட்கி. அவ்வளவுந்தான். ஆனால் ஏன் அந்த அவசரம்?

சச்சிக்கு ஆச்சரியம்போய் இப்போ அது வேடிக் ககையாகத்தான் இருந்தது.

‘அதோ அப்படி வேகமாகப்போகும் அந்த சீவனைப்பற்றி, அதன் இப்போதைய நிலையைப்பற்றி இந்தப் பென்னம்பெரிய உலகத்தில் யாராவது இப்போது அக்கறைப்படுகிறார்களா? அல்லது அத்தனை வேகத்தில் போகும் அந்தச் சீவனுக்குத் தான் தன்னைப்பற்றியும் தன்நிலையைப்பற்றியும் சரியானதோர் உணர்வு சாடையாகவாவது இருக்குமா?’

இரண்டும் சச்சிக்கு இல்லை என்றேபட்டது. ‘பிறகேன் அந்த அவசரம்? அது எங்கே அப்படி அவசரமாகப் போகிறது?’

சச்சி பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். அது போய்க்கொண்டே இருந்தது. போகப் போக தூரத்

தில் நிழலாட்டம் போட்ட கானல் திரையோடு அந்த உருவம் கரைந்துகொண்டே இருந்தது. கடைசியில் அதோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்டதுபோல் முற்றாக மறைந்துவிட்டது.

திரும்பவும் சச்சி வயல்வெளியோடு ஒன்றிப் போய் சும்மா இருந்தான். இப்போ அப்படி இருப்பதில் ஒரு புதிய திளைப்பு. அவனது நிலையை ஆமோதிப்பதுபோல் டாங், டாங், டாங் என்று திரும்பவும் வந்தது மணியோசை. இப்போது அது பின்னாலிருந்த சிவன் கோயிலின் பெரிய மணியோசை.

★

குறிப்பு

இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் “சபதம்” என்ற கதை சங்கப் பாடல்களின் அமைப்பை இக்காலச் சிறுகதைகளின் உருவ அமைப்புக்கு ஓர் பின்னணியாக எடுத்து இரண்டையும் இணைக்க முயலும் ஓர் முயற்சி. “வீழ்ச்சி”யும் அப்படியே. கதைகளின் நோக்கத்துக்கு அந்த அமைப்பு அருமையாகப் பொருந்துகிறது என்று நினைக்கிறேன். “தேடல்” என்ற கதை யதார்த்தத்துக்குள்ளும் கனவுக்குள்ளும் பிடிபடாமல் நிற்கும் ஓர் வீதக் ‘காஃப்கா’ ரகக் கதை. காஃப்காவின் கதை அமைப்புக்குத் “தேடல்” பொருந்துகிறதென்று சொல்லமுடியாது. பொருந்த வேண்டுமென்று எழுதப்படவும் இல்லை. கதை கூறும் கருத்தும் வேறானதே. இருந்தாலும் படிப்பவர்களின் வசதிக்காக, வேறு பெயர் இல்லாதபடியால், அதை ஓர் ‘காஃப்கா’ ரகக் கதை என்று சொல்லலாம். “வெளி”யில் எமிங்க்வே சில கதைகளில் உருவாக்கிய உத்தியைப் பின்பற்றி இக்காலத்துக்குரிய ஓர் anti-short story யை நம் வேதாந்தப் பின்னணிக் கேற்ற வகையில் வெற்றிகரமாக எழுதியுள்ளேன் என்று நினைக்கிறேன். கடைசியில் கதைத்தொகுதி முழுதும் ஓர் anti-மரபு, anti-உருவம், anti-அமைப்புத் தொனி அடிநாதமாக நிற்கிறது என்றால் ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை. உருவங்களும் சடங்குகளும் உருவங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் அப்பால் பட்ட ஒன்றோடு இணைய உதவுவதற்குத்தானே? ஆவையே முடிந்த முடிவாக மாறிவிடுவதற்கல்லவே?

இறுதியாக இத்தொகுதி பற்றி அப்போதைக் கப்போது ஆலோசனை கூறி உதவிய நண்பர்கள் எம். ஏ. ரஹ்மானுக்கும் எஸ். பொன்னுத்துரைக்கும் என் நன்றி உரியது.

—மு. த.

சென்னை

தெனியகம்
பொலிகளா.
வரலாறு

யாழ்ப்பாணம் - புங்குடுதீவு கிழக்கு

முருகேசபிள்ளை தம்பதிகளின் மூத்த மகனாக 20-10-35 இல் பிறந்த மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற் பட்டம்பெற்று, இரத்தினபுரி புனித அலோசியஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார். 1957 இல், 'தியாகம்' என்னுஞ் சிறுகதையைச் 'சுதந்திர' னிற் பிரசுரிப்பதன் மூலம் எழுத்துத் துறைக்குட் காலடியெடுத்து வைத்தார். இவருடைய சிறுகதைகளிலே ஒரு தனித்துவ ஓட்டமும் நயமும் உண்டு. பத்திரிகைகளுக்காக அல்லாமல், ஒரு தொகுதியை மனதில் வைத்துக்கொண்டு சிறுகதைகளை எழுதும்பொழுது, அக்கதைகளுக்கிடையில் 'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' என்னும் வகையிற் சட்டென்று புலப்படாத ஒருமைப்பாடு கதைகளுக்கிடையில் ஊடுருவியிருக்குமென்ற நம்பிக்கை உடையவர். 1963 ஆம் ஆண்டில் 'கலைச்செவ்வி' நடாத்திய அகில இலங்கை நாவல் போட்டியில் இவர் எழுதிய 'ஒரு தனி வீடு' என்னும் நாவல் முதல் இடத்தைப் பெற்றது. ஆக்க இலக்கியத் துறையில் மட்டுமன்றி, இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலும் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். இவர் எழுதிய ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி - அவசரக் குறிப்புகள் என்றகட்டுரைத் தொடர்மூலந்தமக்குத் தனித்துவமான - நேர்மையான - பரந்துபட்ட இலக்கியப் பார்வை உண்டென்பதை நிலை நாட்டினார். மு. தனையசிங்கம் அவர்கள் ஈழத்திலே தோன்றிவரும் ஒரு புதிய இலக்கியப் பரம்பரையின் முன்னோடியாகத் திகழ்கின்றார்.

